Peter Chambers

RECVIEM PENTRU O ROŞCATĂ

PETER CHAMBERS

RECVIEM PENTRU O ROŞCATĂ

Traducere: Ligia Nicolescu

Titlu original:
WREATH FOR A REDHEAD by PETER CHAMBERS
Published by Robert Hale Limited

AMB & MASTER TRADING, 1993

CAPITOLUL UNU

Pe Cheryl Vickers n-am văzut-o decât o singură dată în viaţa mea, însă nu era ea fata pe care un bărbat s-o poată uita aşa, cât ai zice „peşte”. Întâlnirea a fost aranjată într-o înăbuşitoare dimineaţă, într-o zi de marţi a lunii iulie. Deschisesem toate ferestrele biroului meu, contrar prevederilor contractului de închiriere, care stipula ca locul să fie răcit numai şi numai prin intermediul aparatelor de aer condiţionat.

Îmi azvârlisem sacoul subţirel de-a curmezişul unui scaun şi îmi descheiasem nasturele de la gulerul cămăşii. Aveam impresia că orice urmă de aer din zonă fusese rezervată celor foarte înstăriţi şi bănuiam că numele meu nu se afla înscris pe lista acestora. În picioare, la fereastra din colţ, cuprindeam cu ochii priveliştea Oceanului Pacific. Apa era înviorătoare prin albastrul ei. Oricine ar fi avut măcar un dram de minte în cap, s-ar fi aflat acum la marginea oraşului, acolo unde este plaja, îmbrăcat doar într-o batistuţă şi s-ar fi lăsat dus în dorul lelii, plutind pe scândura unui surf. Pavajul era de un alb strălucitor şi doi indivizi revopseau faţada unui magazin. Aleseseră culoarea galben pal şi, cu toate că purtau ochelari negri, nu simţeam nici cea mai vagă dorinţă ca să schimb locul cu ei. Oricum, trebuia să stau exact aici unde mă găsesc. Peste puţină vreme trebuia să vină un vizitator. Numele său era Dean Hillier şi telefonase de vreo jumătate de oră, comunicând că va fi aici la unsprezece. Era aproape timpul să apară. Mi-am încercat norocul cu un pahar de apă de la gheaţă, dar scopul n-a fost atins. A sunat soneria şi, cum eu nu m-am mişcat suficient de repede, a ţârâit din nou – mai prelung de astă dată. N-o condamn pe doamna Florence Digby că astăzi este ceva mai puţin răbdătoare – în biroul ei trebuie să fie cu

vreo zece grade mai mult decât într-al meu. Am apăsat pe buton:

— Nu te-aprinde chiar aşa, Miss Digby!

Vocea ei avea tonalitatea grijuliu-temperată a unuia care se străduieşte din răsputeri să nu explodeze.

— Domnul Hillier este aici, domnule Preston.

— O.K.! Expediază-l încoace!

Avea vreo douăzeci şi opt de ani, vreo sută optzeci de livre bine distribuite şi peste cinci picioare înălţime. Părul negru, tuns scurt şi obrazul cu trăsături regulate bine bărbierit. Avea pe el un costum scump din in gri-deschis, o cămaşă aşijderea şi o cravată verde de lână. Pantofii de piele neagră erau cam greoi pentru vremea de afară, însă oricine putea să vadă că domnul Hillier era un elegant om de afaceri şi încă de afaceri extrem de prospere.

— Bucuros de cunoştinţă, domnule Hillier.

Mi-a strâns mâna cu destulă forţă şi s-a aşezat pe scaunul către care i-am făcut semn.

— Ce căldură! i-am servit eu ca aperitiv.

— Chiar aşa! Vocea îi semăna întrutotul – plăcută şi degajată.

L-am remarcat privind spre aparatul de răcit apa.

— Pot să vă ofer puţină apă de la gheaţă?

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere.

A luat paharul cu mâna dreaptă şi l-a golit de conţinut printr-o unică şi reconfortantă înghiţitură. Imediat, fruntea i s-a şi acoperit cu minuscule picături de transpiraţie. Şi-a tamponat faţa cu o batistă la fel de albă ca cele prezentate în reclamele de la televizor.

— Problema pentru care mă aflu aici, domnule Preston, este una dintre cele mai delicate.

Am dat comprehensiv din cap. Deşi cuvintele diferă, practic oricine a intrat vreodată în biroul meu a început cu ceva de genul acesta.

— Am fost trimis la dumneata, deoarece cercetările noastre au arătat că eşti cel mai bun în domeniul respectiv de prin părţile noastre. Aş putea spune chiar că ai fost analizat cu mare atenţie înainte de a se lua hotărârea de a ţi se încredinţa cazul de faţă.

Domnul Hillier nu intenţionase să fie emfatic, pur şi simplu a ieşit astfel. Eram intrigat de chestia cu trimiterea lui de către cineva. Cine oare îl trimisese?

— Domnule Hillier, pot să vă asigur de absolut tot sprijinul meu. Nu şi de rezultate. Lucrez de prea mult timp în domeniul acesta pentru a da garanții în privința rezultatelor, dar voi depune toate eforturile, iar aceste eforturi sunt de excepţie, după cum vă veţi convinge probabil la primirea facturilor mele.

N-a zâmbit, ci a rămas pur şi simplu în aceeaşi ipostază, ascultând cu atenţie.

— Ah, da, ştiu că preţurile dumitale sunt ridicate. Însă omul pe care-l reprezint n-a fost nicicând dintre cei care fac caz de asemenea lucruri. S-a uitat spre uşă. Există posibilitatea să fim auziţi de cineva de-acolo?

— Nicidecum, uşa aceea are o lăţime de aproape un metru.

— Buun. Acum, domnule Preston, propun să-ţi dezvălui un prim aspect al problemei, fără însă a menţiona vreun nume. Dacă o să ţi se pară ca fiind ceva la care să te poţi angaja cu succes, o să-ţi relatez mai mult. Dacă nu, n-are rost să ne mai pierdem timpul. Ţi se pare destul de rezonabil aşa?

— Destul de corect.

Mi-am luat o ţigară *Old Favorite* şi i-am întins pachetul lui Hillier, care a refuzat. Fumul mi-a lăsat un gust uscat şi amar în gură.

— Cel implicat este un om de vază, un om cu largi interese în sfera marilor afaceri. În momentul de faţă au loc o serie de manevre foarte complicate legate de aceste interese, având ca finalitate

extinderea considerabilă a veniturilor respectivului. Tratativele n-au ajuns încă la nivelul discuţiilor în consiliul de administraţie, aflându-se doar în stadiul de conversaţii după dineu. Sunt convins că aţi reuşit să vă schiţaţi tabloul.

Mi-l schiţasem. Doi sau trei oameni, oferindu-şi reciproc observaţii întâmplătoare, care se pot transforma în preliminariile unei înţelegeri privind sute de mii de dolari, poate chiar milioane.

— Nu consider că ar mai fi necesar să vă spun că orice publicitate nefavorabilă făcută acestui om ar putea distruge în mod iremediabil tranzacţia.

Iarăşi mi-am înclinat afirmativ capul. Până acum, aceasta era unica mea contribuţie. Doream ca domnul Hillier fie să intre cât mai iute în subiect, fie să plece şi să mă lase s-o pornesc spre plajă.

— Şi, tocmai în acest moment crucial, s-a ivit în preajma omului nostru o junǎ. Ea susţine că ar fi însărcinată şi că el ar fi tatăl pruncului încă nenăscut. Totul este absolut neadevărat, însă aceasta se poate transforma în ceva foarte neplăcut.

— Înţeleg. Şi vreţi ca eu s-o conving să renunţe?

— Vreau ca să fie oprită. Cum vei acţiona este treaba dumitale. Nu ţi se vor pune întrebări.

Situaţia era într-adevăr cunoscută din moşi-strămoşi. Exceptând capitolaşul despre fuzionare sau ce naiba o fi fost, istoria era cea din vremurile în care protagoniştii vorbeau în sanscrită. Dacă tipul era sau nu responsabil de condiţia în care se afla fata, aceasta nu reprezenta material absolut nicio importanţă. Pentru poziţia sa exact în momentul de faţă.

— Bănuiesc că ştiţi că pentru rezolvarea unor asemenea probleme există nişte teste medicale, am spus eu.

— Chiar şi doctorii vorbesc despre relativa lor exactitate. În orice caz, un asemenea test nu se

poate efectua timp de câteva luni, perioadă în care afacerea poate să cadă definitiv şi iremediabil.

Aici avea pe deplin dreptate.

— Ce a determinat-o pe fată să-l aleagă tocmai pe acest om? El o cunoaşte?

— Nu. Există două alternative. Una ar fi că ea, aflându-se într-o asemenea situaţie, să se fi decis să recurgă la şantaj asupra uneia dintre persoanele cele mai importante din Stat, caz în care şeful meu a fost ales din pură întâmplare. M-a privit atent, pentru a vedea care ar fi părerea mea despre asta.

Am spus:

— Şi cealaltă?

— Cealaltă ar fi ca alte persoane să fi aflat de vulnerabilitatea şefului meu în această perioadă şi să utilizeze fata pentru a-şi rezolva propriile lor interese pe seama lui.

Trucul părea cam dur, dar eu am mai întâlnit câteva tranzacţii destul de ciudate, duse în preaonoratul nume al afacerilor.

— Şi avocaţii? N-aţi consultat pe niciunul dintre ei?

— Ferească Dumnezeu! Nu poate fi vorba de nicio procedură legală. Până la stabilirea nevinovăţiei răul se va produce deja.

Eram de aceeaşi părere cu el. Începusem să vad din ce în ce mai clar că domnul X era într-adevăr în găleată. Pentru compasiune însă era cam devreme. S-au mai cunoscut cazuri similare în care probele s-au dovedit a o favoriza pe fată. Era posibil ca tipul să fie cu adevărat autorul necazurilor ei, indiferent de informaţiile pe care i le transmisese el onestului domn Hillier.

— Şi eu ce-ar trebui să fac? S-o cumpăr pe fată?

A clătinat energic din cap.

— Nici măcar un dolar, nici măcar un prăpădit de cent! Noi am dori ca dumneata să faci investigaţii în privinţa fetei. Să afli cine-i în spatele ei, apoi vom vedea noi ce este de făcut.

— Şi dacă nu dau de nimeni?

Zâmbi cu un aer de atoatecunoscător.

— Noi credem că ai toate şansele să dai de cineva.

Cu asta nu mai eram de acord, nu pe de-a-ntregul, vreau să zic. Prea semăna cu povestea marelui rechin, care-şi foloseşte toate forţele pentru a strânge cu uşa o sărmană mititică fără noroc. Dar era prea devreme pentru exprimarea unei opinii. Trebuia întâi s-o văd pe fată. Aşa cum mi-o imaginam eu, sărmana mititică ar fi trebuit să arate ca o blondă cam urâţică, după o îndelungă activitate de call-girl. Hillier nu mă-mpingea de la spate, şedea pur şi simplu în linişte, în vreme ce eu meditam la cele relatate.

— O.K. O să-ncerc. Spuneţi-mi şi restul.

Îmi dărui un zâmbet fermecător. Avea dinţi frumoşi, egali. Dean Hillier nu era exact bărbatul de care femeile fug cuprinse de groază. Ca de obicei, gândirea mea bătrână şi plină de venin scormonea cazul, întrebându-se de nu cumva domnul Hillier foloseşte informaţia confidenţială pe care o deţine în scopul denigrării şefului său. Ar fi găsit cu destulă uşurinţă o fetişcană care să-l ajute. Am alungat ideea cu aceeaşi repeziciune cu care venise. El a scos din buzunarul interior al hainei un portofel plat din marochin. Cu degetul mare şi cu cel mijlociu a extras de acolo o albă şi delicată carte de vizită şi mi-a pasat-o mie. Scria: „Dean Hillier – Asistent personal al Preşedintelui”. În colţul de sus din stânga se afla legenda: „Corporaţia Van Huizen”.

— Van Huizen? Acel Van Huizen? am întrebat.

— Exact.

Domnul Hillier nu exagerase nicidecum. Corporaţia Van Huizen se număra printre primele câteva concerne chimice din lume. Preşedinte-conducător – Benedict Van Huizen, este nepotul fondatorului, iar estimarea averii sale personale era un fleac pentru oricine.

— Dacă am înţeles eu corect, domnule Hillier, cele relatate de dumneavoastră se referă chiar la domnul Benedict Van Huizen.

— Absolut exact.

— Aş putea să vă pun o întrebare sau două?

— Bineînţeles, mi-a răspuns el.

— Şeful dumneavoastră este un om important, foarte important. Cum se face că aţi venit cu chestia asta la mine, în loc să vă adresaţi uneia dintre firmele cele mari?

Un surâs slab îi flutură pe buze.

— În primul rând, pentru asigurarea securităţii. Nu că aş considera că problema noastră ar fi utilizată în mod incorect într-altă parte. Sunt sigur că o instituţie mai mare prezintă absolut toată încrederea, aşa cum o prezinţi şi dumneata. Dar tocmai dimensiunile aceleia o fac să fie incompatibilă. Ei sunt obligaţi să recurgă la sistemele de îndosariere, să redacteze rapoarte şi aşa mai departe. O taină nu mai este taină, domnule Preston, dacă te apuci s-o încredinţezi prea multor oameni. Întreabă-i de asta pe cei ce au avut legături cu problemele de securitate în timpul celui de-al doilea Război Mondial.

Aici eram de acord cu el. Am clătinat din cap cu întristare:

— De fapt, am avut şi eu ceva de furcă cu asta. N-aş putea spune că nu ştiu la ce vă referiţi.

— Exact. Şi mai este şi factorul timp. Fata asta s-a ivit din necunoscut. Prima veste despre ea am avut-o sâmbăta trecută. Pentru satisfacerea cererilor ei i-a lăsat şefului meu timp doar până mâine.

— Şi care sunt aceste cereri?

— Douăzeci de mii de dolari depuşi pe numele ei la o anume bancă. Un acord legalizat de a i se plăti pe tot cursul vieţii sale câte o sută de dolari pe săptămână.

Mi-am ţuguiat buzele pentru a emite un fluierat slab. Asta l-a făcut pe vizitatorul meu să nu se

simtă prea bine. Evident, comportamentul meu era diferit de cel al oamenilor din preajma Corporaţiei.

— Cifre rotunde şi frumoase, am spus. Mira-m-aş s-o scot la capăt până mâine, mai bine-o las baltă. Dumneavoastră n-aveți nevoie de un detectiv particular. Vă pot spune cum să contactaţi nişte magicieni, deşi cred că nici măcar ei n-ar fi în stare să facă mare brânză.

Mi-a răspuns cu un surâs la fel de insipid, ca şi gluma pe care o făcusem eu.

— Sunt sigur că nu va fi nevoie de aşa ceva. Mâine este limita de timp pe care ne-a impus-o doamna doar pentru moment, însă imediat ce va simţi că lucrurile prind formă, este foarte probabil că va putea fi convinsă cu uşurinţă să extindă această limită. Şi-a scos din nou batista sclipitor de albă şi s-a mai tamponat puţin. Doamna speră să-l întâlnească pe reprezentantul personal al domului Van Huizen în seara aceasta. Omul pe care-l va întâlni ea vei fi dumneata.

— Perfect, dacă pur şi simplu aş ciomăgi-o de moarte şi aş îngropa-o undeva în pustiu, am fi scutiţi de o mulţime de griji, nu-i aşa?

— Am convingerea că aceasta este o glumă, domnule Preston, dar vreau să vă fie clar că, încă înaintea deciziei de a te-ntâlni în dimineaţa asta, s-au luat în consideraţie toate soluţiile posibile. Toate! A aşteptat să rumeg şi să-nghit prima parte, după care: Din păcate, dacă fata păţeşte ceva, tot dosarul se va afla pe biroul Procurorului Districtual în zorii zilei următoare.

— Aşaaa…

Nu mă afecta nicicum calmul cu care domnul Hillier, stând pe scaunul din faţa mea, îmi relata că se luase în consideraţie şi angajarea unor torpile pentru a se descotorosi de Domnişoara Nu-Ştiu-Care. Până acum, toate detaliile tranzacţiei mă puneau ferm de partea fetei. Şi, ţinând cont de experienţa pe care o aveam, faptul apărea oarecum ridicol.

— Cum o cheamă pe fată?

— Cheryl Vickers. Are un apartament. Adresa ei este Alamedo Avenue, Patrusprezece A, 1227.

Vorbea destul de rar pentru a-mi da posibilitatea de a scrie totul pe o frumoasă coală albă de hârtie. N-ar fi fost necesar, detaliile mi se şi întipăriseră perfect în minte. Dar e o chestie pe care am învăţat-o de multă vreme în meseria asta. Clienţii nu cred că dai atenţia cuvenită necazurilor lor, dacă nu-ţi însemni, când şi când, câte ceva.

— Descrierea?

Tuşi moale:

— Ei, sigur eu n-am văzut-o pe doamna, dar am înţeles că ar fi de înălţime medie, are vreo douăzeci şi patru de ani şi părul roşu, ca o flacără.

Nu l-am întrebat de la cine înţelesese el chestiile astea.

— Şi ce-ar fi de făcut în seara aceasta? m-am interesat eu.

— Domnul Van Huizen i-a promis fetei că-şi va trimite reprezentantul său personal. La nouă, la barul *Club Rendezvous*. Omul nostru va purta o orhidee albă.

— Nu-mi plac florile, am protestat însă el nu mi-a acordat nicio atenţie.

— Fata, Vickers, va veni la dumneata. După asta, felul în care vei proceda este totalmente la discreţia dumitale.

Eram oarecum contrariat de calmul şi siguranţa sa.

— Ce măsuri aţi luat pentru a preîntâmpina o eventuală combinare a mea cu roşcata pentru a trage pe sfoară Corporaţia, în scopul obţinerii postului de vice-preşedinte sau ceva similar?

Mai bine nu-mi mai oboseam limba cu aşa ceva.

— Corporaţia are o încredere fără rezerve în dumneata, domnule Preston. Îşi desfăcu larg mâinile. Caracterul dumitale, trecutul, toată biografia dumitale, totul te arată a fi un om foarte onest.

Trebuia să-i aflu eu pe undeva vreo hibă tipului ăstuia. Prea avea acoperire pentru fiece cotlonaş, prea cercetase el fiece cărăruie. Avea şanse să devină un excepţional conducător de bancă şi anume al unei bănci în continuă dezvoltare.

— Acum, permiteţi-mi să vă pun o întrebare ceva mai apropiată de problemă, am spus eu. Cartea aceasta de vizită arată că dumneavoastră sunteţi asistentul personal al domnului Van Huizen. Bănuiesc că foarte personal, de vreme ce v-a făcut asemenea confidenţe.

— Nu mi-am propus să-ţi dau explicaţii în legătură cu mine, domnule Preston. Uite… scurmă din nou prin portofel şi scoase la iveală o foaie de blocnotes împăturită.

Am desfăcut-o. Era o hârtie dintr-o agendă, de felul celor utilizate pentru diverse notificări între serviciile marilor concerne. În centru, ca antet, erau stampate cu litere groase cuvintele „Van Huizen Corporation". Minuscula casetă din partea stânga conţinea doar un cuvânt: „Preşedinte". În dreapta era o alta caseta în care era tipărit cuvântul „Către". După care, adăugat simplu, cu cerneală „Dean". Şi nota era scrisa de mână, într-un stil care demonstra o mare încredere în sine însuşi, cu caracterele săltând puţintel spre dreapta. Suna aşa:

Referitor la conversaţia noastră de astăzi dimineaţă, am decis să-l angajez pe P., cel pe care mi l-ai recomandat pentru problema aceea. Rapoartele sale îmi vor parveni prin tine şi mă bazez pe tine pentru a obţine informaţii de ultim minut. Scoate bani din contul meu personal, de câte ori vei considera necesar.

Van Huizen

— Asta vă satisface, domnule Preston?

— Cred că da. Pot să păstrez eu nota?

A ezitat. Apoi:

— Bine, nu văd de ce nu. Încă ceva, însă. Dacă domnul Van Huizen va întreba cumva despre vreo cheltuială legată de asta, aş dori să mi-o înapoiaţi pentru a-i putea reaminti cele spuse.

— Desigur. Cred că-i bine aşa. De obicei eu cer un avans…

Iarăşi mişcare prin portofel. După care a apărut un cec roz pe masa mea. Era pe numele meu, datat cu ziua de azi şi semnat Dean W. Hillier. În spaţiul vital stătea înscris: Cinci sute dolari". Cecul făcea parte dintre cele tipărite special pentru Corporaţie şi era ştampilat „Cont Personal – Preşedinte".

— Suma vă satisface? se interesă Hillier.

— Foarte. Sigur, o să vă solicit returnarea banilor cheltuiţi.

— Se-nţelege.

S-a ridicat de pe scaun.

— Diseară, mă voi afla la reşedinţa domnului Van Huizen cam după orele zece. După ce vă întâlniţi cu fata, puteţi să-mi telefonaţi acolo sau, dacă veţi avea ceva cu adevărat important, puteţi veni să ne raportaţi personal.

Am digerat chestia.

— Să vin acolo? am întrebat. Şi dacă dau peste doamna Van Huizen? Nu va dori oare să afle ce-i cu vizita asta târzie de noaptea a unui străin?

— Ea va şti de ce-i vizitaţi. Doamna Van Huizen este pe deplin informată asupra tuturor detaliilor acestei afaceri.

Ei, cu asta m-a făcut K.O. Hillier lua punct după punct chiar din prima rundă şi era mult prea mult pentru bietul meu creieraş, într-o dimineaţă toridă, să reziste până într-a zecea.

L-am condus şi ne-am strâns mâinile din nou. Îmi plăcuse. M-am întors şi m-am aşezat la birou, privind scaunul proaspăt eliberat de el. Am reluat în gând conversaţia, amintindu-mi de fiecare expresie pe care o avusese. Pregătise răspunsuri pentru orice întrebare i-aş fi pus şi cu asta m-a cucerit. Dean Hillier reprezenta executantul cel

mai eficient din cap şi până-n vârful unghiilor sale bine pilite şi lustruite. Dacă el era o mostră a băieţilor care făceau ca treaba să înainteze la Van Huizen Corporation, cred că n-ar strica să-mi investesc ceva parale în domeniul respectiv. Nu c-aş fi gândit că voi face prea mare brânză cu Cheryl Vickers. Povestea asta fusese depănată de prea multe ori acum şi necazul e că tipul prins în cârlig n-are decât două alternative, dacă stai să judeci mai bine. El poate să plătească sau… poate să plătească. Totuşi, era prea devreme ca să arunc prosopul. Am tras telefonul spre mine şi am început să răsfoiesc cartea cu numere de telefon. Apoi am format unul. Pe fir s-a strecurat un rârâit, după care o voce veselă de fată a rostit:

— Bună dimineaţa. Corporaţia Van Huizen.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Hillier. Dean William Hillier.

— Un moment.

Un clincănit şi o altă fată, tot veselă, însă într-o tonalitate mai joasă:

— Biroul domnului Dean Hillier.

— Aş dori să vorbesc cu dumnealui, vă rog. Aici – am întors cecul peste birou cu faţa spre mine – aici este United California Trust Bank. Am aici un cec şi aş dori ca domnul Hillier să-l confirme.

— Regret, domnule, domnul Hillier nu este acum la birou.

— Da, dar este o problemă destul de urgentă. Aveţi cumva un număr unde poate fi contactat? Vă rog!

— Doar o clipă, să văd.

A părăsit aparatul. Priveam prin fereastră, la distanţă, pânzele albe ale unui iaht micuţ. De ce stau eu oare aici, în timp ce indivizii aia sunt acolo, împroşcând cu stropi totul în jurul lor şi trăindu-şi din plin viaţa?

— Alo! Da, am găsit numărul la care poate fi găsit domnul Hillier. Doriţi să vi-l notaţi?

Mi-a citit numărul fără grabă şi eu l-am repetat grijuliu, cu voce tare – fiecare cifră pe rând. I-am mulţumit din nou şi am închis. N-avea rost să-l şi scriu, numărul acela. Era cel imprimat pe telefonul meu. Vizitatorul care tocmai plecase nu era un fals…

Conform ceasului de la mâna mea era unsprezece şi patruzeci şi cinci, înainte de prânz. Pe birou aveam un cec de cinci sute de dolari. Asta reprezenta răsplata corect oferită pentru o muncă matinală corect prestată. Am apăsat pe buton şi peste zece secunde Florence Digby a pătruns în cameră. Florence era angajată la mine de aproape trei ani. Când a venit întâia oară, lucram pentru o taxă de zece dolari într-o chichineaţă la etajul patru, undeva la marginea oraşului. Acum deţineam un apartament de trei camere, la etajul doi, în centru, iar mobila scumpă fusese achitată din contul meu personal. Ea s-a mutat aici cu maşina ei de scris, hârtia cu antet, sistemul de îndosariere şi alte acareturi similare. Eu nu mă prea omoram cu rutina de scrib, dar ea a schimbat totul, schimbându-mă şi pe mine în acelaşi timp. Nu mă prea dădeam eu în vânt nici după muncă pe rupte dar, nu ştiu cum s-a făcut, femeia asta mă ţine legat aici. Se pare că asta a dat rezultate excelente. Creditul meu este acceptat oriunde pe teritoriul Statului, iar directorul băncii mă întâmpină cu „bună dimineaţa”, dacă-mi iese în cale. Îmi place să gândesc că toate astea mi-ar fi fost procurate graţie talentului meu nativ, dar nu pot să nu recunosc uneori că există o palpabilă legătură între expansiunea mea în lume şi Florence Digby.

— Da, domnule Preston?

— Avem un client, Miss Digby! Am fluturat cecul. Vrei să depozitezi asta?

— Bineînţeles, domnule Preston.

A luat fâşia de hârtie şi a citit-o.

— Hm! Un client cu o reputaţie excelentă, domnule Preston. Nu-i genul de om care să angajeze pe cineva de pe River Street.

Nu doream să mă iau azi la harţă cu domnişoara Digby.

— Ai perfectă dreptate. River Street a rămas în urma noastră. În vremurile astea omul trebuie să aibă o faţadă ca lumea.

A devenit suficient de maleabilă pentru a lăsa să i se formeze o umbră de surâs. Florence cred că mergea spre patruzeci de ani, dar uneori lăsa să se vadă ce puicuţă grozavă fusese ea cu vreo câţiva anişori în urmă.

— E-ngrozitor de cald azi. Ce făceai acum?

— Tocmai puneam la punct raportul dumneavoastră în afacerea Barnett. De ce?

— Mă gândeam şi eu… N-o să intervină nimic în chestia aia. Cel puţin până vineri. Daravela asta nouă – am arătat cecul – asta începe chiar diseară. Ce-ar fi să-nchidem şi să ne luăm o după amiază liberă?

Privi lung spre fereastră:

— Ştiu şi eu… Dacă apare ceva…

— Uite ce-i! Indiferent ce-ar putea să mai apară, eu sunt deja angajat. Aşa că hai s-o ştergem din cuptorul ăsta, înainte de-a fi prăjiţi de tot.

— Ei, sigur c-ar fi bine. Măcar o dată…

— O.K.

M-am ridicat să-mi iau haina.

— Vă aduc doar hârtiile acelea despre Barnett să le verificaţi şi dumneavoastră, apoi putem pleca.

N-am contrazis-o. Am verificat dosarul, i-am dat aprobarea mea şi am închis prăvălia pentru tot restul zilei.

Am lăsat-o în apropierea băncii şi am luat-o spre Parkside. În zilele mele bune din trecut, îmi tot spuneam că o să-mi iau zborul cândva în direcţia unei adrese din Parkside, dar niciodată nu am crezut că o voi şi face altfel decât în vis. Acum, iată-mă aici. Costă o căruţă de bani, dar un tip ca

mine are dreptul la o picătură de confort şi tocmai confortul este specialitatea locuinţelor din Parkside. Dimineaţa, când plec de-acasă, o armie invizibilă pătrunde în apartamentul meu şi-l face lună. Serviciul e lin, ca mersul unui ceas bine uns şi va mai trece o bună bucată de vreme până când eu mă voi obişnui cu tot luxul acesta. Poate că nu-i rău ca omul să aibă şi amintiri asemenea celor pe care le am eu despre River Street, pentru ca astfel să aprecieze mai bine lucrurile pe care banii le pot cumpăra.

Nu e chiar ziua potrivită pentru un prânz adevărat. Am ciugulit doar un sandvici cu salată, pus alături de un pahar de bere de la gheaţă, după care am parcurs drumul spre ţărmul Oceanului. Mâncarea părea tot atât de atrăgătoare ca un ghemotoc de hârtie morfolit în dinţi, dar berea s-a dus exact unde trebuia să se ducă.

Când am ajuns, m-am aşezat pe nişte stânci şi am privit apa cea albastră, cum se transformă lângă mal într-o spumă albă şi alunecă uşurel înapoi. Probabil că m-am trezit din pricina umezelii de la picioare. Ceasul arăta aproape ora cinci şi marea se înălţase între timp cu câţiva inchi. Ambele picioare se aflau acum înfipte zdravăn în şuvoiul alb. Încă o oră, şi aş fi fost înconjurat de apă. M-am îndepărtat în grabă. Vreo doi indivizi se uitau inchizitorial la urmele pe care le lăsam în timp ce mergeam spre locul unde-mi parcasem maşina, fapt care nu m-a făcut nicidecum mai fericit.

M-am dus acasă şi m-am vârât sub duş. Somnul n-a fost deloc nociv pentru mine. Un bărbat într-o dispoziţie excelentă cum eram eu ar fi putut avea pentru seara o perspectivă mult mai urâtă decât aceea de a se întâlni cu o misterioasă roşcată într-un loc precum era *Club Rendezvous.*

M-am tot învârtit prin apartament până în jurul orei opt. Apoi am îmbrăcat un impecabil costum din in şi mi-am controlat compartimentul pentru

bancnote din portofel. Am găsit trei hârtii de douăzeci de dolari, două de zece şi încă vreo câteva de un dolar. Ar trebui să-mi ajungă pentru ceea ce am în program. După o oarecare ezitare, mi-am luat cu mine şi 38-ul. Nu se ştie niciodată cam ce turnură pot lua lucrurile într-o acţiune care se prezintă doar ca un inofensiv comision.

Seara era fierbinte şi calmă. Începuseră să se ivească feluriţi oameni în haine vesele. Mi-am lăsat rabla la terenul de parcare. *Club Rendezvous* era ultima afacere a jucătorului Frank Kalmus. Fusese deschis cu vreo trei luni în urmă, şi devenise un loc unde se mergea în mod curent. Bricolat în stil Palm Beach, avea lumini estompate şi chelneri cu mers estompat. Avea o orchestră compusă din patru piese, care emitea ritmuri estompate, visătoare iar, uneori, o fată cu voce estompată cânta un cântec – două. *Rendezvous*-ul era conceput într-o gamă lentă şi uşoară. Bineînţeles, clienţii plăteau parale grele, dar totul părea făcut de aşa natură încât faptul acesta nu prea producea dureri demne de luat în seamă. Stam în picioare pe verandă şi admiram peisajul de la o fereastră deschisă. De-aici puteam cuprinde restaurantul şi o parte din bar. Până acum – nicio roşcată. Înăuntru, o fătucă estompată, cu forme rotunde, s-a bucurat furnizându-mi orhideea albă de care aveam atâta nevoie. I-am dat zece şi mi-a returnat cinci, dar avea un zâmbet atât de drăgălaş şi atât de multe pe potriva acestui zâmbet, încât m-am trezit intrat în bar, înainte de a-mi lua restul. Barul era lung şi aşezat aproape de perete. Fusese construit dintr-un material plastic cenuşiu ca dropia, care se îngemăna perfect cu covoarele groase, moi. Am comandat un scotch *on the rocks* (cu cuburi de gheaţă) şi l-am urmărit pe barman pentru a vedea ce sticlă va alege. Mâna sa apăru ţinând un clondir.

— Nu, nu, am negat eu.

Îşi înălţă privirile şi-mi întâlni ochiul în oglinda din perete. După care împinse butelca înapoi, la locul ei, şi-şi plimbă uitătura de-a lungul rafturilor. Îşi înfipse arătătorul viguros într-alt obiect din colecţie.

— Perfect. Şi fă-l mare.

L-a făcut mare şi, cu un cleşte de argint, a lăsat să cadă în savurosul lichid bucăţelele de gheaţă sfărâmată.

— Fiecare oaspete are marca sa preferată, domnule.

— Bineînţeles.

A tratat într-un mod destul de lipsit de delicateţe bancnota mea de cinci dolari şi mi-a depus dinainte o grămăjoară bine orânduită din micuţe monezi de nichel. Acum puteam să dau câteva telefoane. Începusem să mă întreb de n-ar fi fost mai înţelept din partea mea să mă fi adăpat într-altă parte şi să-mi fac apariţia la Club Rendezvous la nouă fără un minut. Mi-am depus partea dorsală pe un taburet înalt de la capătul barului, cât mai departe de intrare, făcându-i o reclamă deşănţată orhideei pe care-o purtam. Se mai zăreau în preajmă încă doi băutori solitari şi un bărbat cu o femeie între două vârste, care şedeau într-un colţ şi conversau în pace. Aveam o vedere perfectă asupra restaurantului, unde lucrurile începuseră să prindă viaţă. Chelnerii pluteau molatec de colo-colo, iar dulceaţa penetrantă a unui saxofon-tenor înmiresma aerul. L-am observat la o masă din colţ pe Eddie Newman, aşezat alături de o femeie suplă şi bronzată. Staţi să vă spun exact cum a fost. Mai întâi am observat femeia. Eddie era în afara câmpului meu vizual. Ea era îmbrăcată cu o rochie de seară citron-pal, cu o tăietură înaltă în faţă şi adâncă în spate. Umerii şi spinarea ei aveau o superbă culoare cafenie, care intra într-un contrast reuşit cu coloritul materialului. Obrazul era oval, cu pomeţii înalţi; unicul fard: rujul de buze.

Ochii aveau o tentă întunecată şi nu stăteau deschişi decât pentru Eddie Newman. Pe-ncheietura delicată, un ceas de aur – nu era genul de fată care să umble cu surogate. Degetele lungi mângâiau neîncetat paharul brumat care se afla dinainte-i, pe faţa de masă albă ca neaua. Dacă te uitai la ei, nu puteai să nu gândeşti că uitaseră cu desăvârşire că mai existau şi alţii în local.

M-am mirat întotdeauna cum naiba îi reuşeau chestiile astea lui Eddie. Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, bănuiesc că acum el era în orele sale de lucru. Activa aici în calitate de mână dreaptă a lui Frank Kalmus şi a jucat rolul de manager al clubului din chiar momentul deschiderii acestuia. Nu că el personal ar fi fost un pasionat jucător de jocuri de noroc – se poate spune că, într-un fel, treaba asta o studiase. În realitate, acum câţiva ani fusese pugilist semigreu – şi încă unul afurisit de bun. L-am văzut la turneul Mănuşile de Aur înainte de a intra la profesionişti şi pe vremea aceea nu exista atacant mai cinstit sau un om mai minunat decât Ed Newman. Pe-atunci el era Neumann, dar când l-au găbjit băieţii cu parale multe, aceştia au socotit că să ai Neuman în coadă nu e compatibil cu măreţia timpurilor şi astfel a intrat în scenă domnul Newman. Acum Eddie avea peste treizeci de ani şi cinci picioare şi zece inchi de musculatură excelent întreţinută. Nici eu n-am vreun motiv de ruşinare atunci când îmi scot cămaşa, însă Ed este unul dintre tipii care-i fac pe ceilalţi indivizi să se simtă subnutriţi. Are părul negru, ondulat şi-nfăţişarea chipeşe, inclusiv nasul uşor curbat, amintire dintr-o seară petrecută la Garden în compania unui tip cunoscut sub numele de Battling Bert McGinty. De fapt, tocmai această înfruntare m-a determinat pentru prima oară să am unele îndoieli în privinţa lui Ed. În perioada aceea el atinsese culmile gloriei, iar acest McGinty nu era decât un biet sugător de bere şi un prăpădit de pugilist de bar. Pusesem cincizeci de dolari pe Ed

şi era dificil să conving pe careva să accepte pariul, rezultatul prezentând o indiscutabilă certitudine, însă Ed s-a oprit în repriza a cincea şi asta i-a ridicat considerabil starea de spirit lui McGinty.

A fost o lovitură prin care s-au strâns un purcoi de parale şi o mulţime de cetăţeni de rând au primit o lecţie usturătoare. Am văzut întâlnirea dintre cei doi la televizor şi pot să spun că a fost o insultă adusă jocului. În acel timp, cincizeci de dolari reprezentau pentru mine o avere şi de-atunci am început să mă interesez în mod special de modul în care evoluează domnul Newman. A mai susţinut el încă vreo duzină de meciuri care pe mine nu m-au mai costat niciun sfanţ, după care s-a retras. A ieşit, practic pe neobservate – avea o mulţime de bani şi era notat cu O.K. de către pungaşii care-i dictau ce să facă. Printre legiunile de fani ai boxului avea o reputaţie cam proastă, dar cui îi pasă de părerea lor? Ei nu-s decât fraierii care umplu stadioanele şi care furnizează fondurile necesare aranjamentelor viitoare. Şi iată-l acum în costum alb, de gală, cu papion stacojiu, foarte ocupat cu fermecătoarea sa vecină. I-a spus ceva şi ea a râs. Buzele roşii s-au întredeschis, iar lumina palidă de pe masă a scânteiat peste un şir de dinţi strălucitori şi puternici. Ea le făcea pe toate celelalte din jurul ei să arate ca un pahar de bere care a stat prea mult într-o cameră supraîncălzită.

A trecut ceva timp până să observ că cineva era deosebit de interesat în privinţa celor doi. Desigur, mai mulţi dintre bărbaţii cuprinşi în raza mea vizuală o admirau pe fată, dar am realizat că grăsanul care şedea singur lângă intrarea în restaurant nu-şi dezlipea ochii de pe pereche. Părea complet deplasat, în costumul său albastru, şifonat, croit pe-o altă măsură. L-am recunoscut pe George Porter, un om care, nu-mi face nicio plăcere s-o spun, lucra în branşa mea. Era genul de detectiv particular care a stricat renumele meseriei. Avea

aproape cincizeci de ani şi a fost cândva poliţist, dar l-au scos acum trei ani pentru luare de mită. În prezent, întindea mâna la indiferent ce i s-ar fi oferit să facă, indiferent de către cine. Lucruri din acelea pe care oamenii nu îndrăznesc să le prezinte la poliţie, iar agenţiile respectabile refuză să se ocupe de ele. Nimic însă nu era prea murdar pentru George al nostru. Mă-ntrebam intens, ce naiba mai punea acum la cale?

Trecuse de nouă şi de roşcată, nici urmă. Mi-am mai luat un pahar şi m-am aşezat să privesc cum se umple încet-încet localul. O mulţime de oameni aflaţi în concediu veneau dinspre staţiunile întinse de a lungul coastei, să-şi petreacă o seară la Monkton City. Majoritatea chipurilor îmi erau necunoscute, dar ici-colo remarcam şi pe câte unul care nu intra la *Club Rendezvous* de dragul muzicii estompate. Nu era el Frank Kalmus omul care să-şi irosească un sac de parale pentru o-ntreprindere destinată strict dineului şi dansului. Dacă urcai scara albă şi îngustă, dădeai de un loc rezervat invitaţilor personali ai proprietarului. Asta-nseamnă că acolo sunt mese acoperite cu postav verde pe care se pot arunca nişte zaruri, se poate ponta la o roată care se-nvârte sau chiar se poate risca o-ncercare la black-jack. Bineînţeles, dacă dispui de un stoc remarcabil de jetoane. Din când în când, câte unul îşi croia drum prin mulţime către bar, schimba câteva cuvinte cu chelnerul care se foia discret pe-acolo, după care urca. Chelnerul era îmbrăcat ca un chelner obişnuit, însă metoda sa lingvistică nu era rezultatul fluctuării printre haine de seară şi rochii adânc răscroite. Buzele strânse şi vorbele lăsate să alunece prin colţurile gurii erau veritabile diplome de absolvire după lungi ore petrecute în șiruri ordonate şi pe terenuri de exerciţii.

La nouă şi jumătate m-am ridicat de pe scaun şi am început să mă plimb prin împrejurimi. M-am uitat la fiecare fereastră să văd de nu dau cumva de

roşcata mea şi chiar m-am străduit să-mi împing umărul stâng mai în faţă pentru ca floarea albă de la butoniera mea să poată sări în ochii oricui. Nici urmă. Singura realizare a fost că scaunul meu a fost ocupat între timp de o femeie enormă, care se revărsa peste el pe toate laturile. Mi-am croit drum către bar şi, în sfârşit, am reuşit să pun mâna pe un pahar cu care m-am retras spre unicul spaţiu rămas liber – lângă un perete lateral. La zece şi un sfert, un numeros grup de oameni m-a ţintuit zdravăn în locul acela. Nu erau prea tineri, băuseră cam multişor şi se amuzau strigându-şi tare fel de fel de lucruri şi râzând prea zgomotos. Am socotit că am făcut destule pentru o singură seară, chiar şi contra sumei de cinci sute de dolari. Roşcata n-avea să se mai arate. N-o cunoşteam pe domnişoara Cheryl Vickers şi nici nu ţineam la asta în mod deosebit, dar ştiam bine că o femeie care a încercat o asemenea treabă pe cont propriu, n-ar lipsi nicidecum de la o-ntâlnire care ar fi putut reprezenta douăzeci de miare şi câte o sută pentru fiecare săptămână din viaţa ei. Eram destul de sigur acum că, dacă ne va fi dat să ne vedem vreodată, aceasta nu va fi în niciun caz în noaptea asta la *Club Rendezvous*. Mi-am parcat paharul golit, am reuşit să-mi plantez cotul în coastele unei femei slăbănoage, care mă-mpunsese deja de vreo opt ori în ultimele zece minute şi m-am îndreptat către aerul curat. Când am plecat, Ed Newman şi însoţitoarea sa dispăruseră.

Alamedo Avenue este la cincisprezece minute de mers cu maşina şi la câteva categorii de impozitare distanţă faţă de locul pe care tocmai îl părăsisem. Am luat-o agale, controlând numerele de pe clădiri. Odată ajuns pe la unsprezece sute, am tras la bordură şi am ieşit. Acest Avenue se află în apropierea sectorului comercial al oraşului şi este dotat cu o serie de clădiri cu apartamente oferite – contra unei chirii proporţionale cu confortul furnizat unor fete şi băieţi singuri, fără

familie. Două camere şi baie, păstrând liniştea deplină după miezul nopţii – exact ceea ce le trebuie unor tineri care au luat startul în viaţă şi care au nevoie de un culcuş cât mai apropiat de locul lor de muncă. 1227 se ridica mai încolo de trotuar şi era ceva mai puţin arătos decât celelalte imobile pe lângă care am trecut: în faţă avea o curticică cu câteva straturi de flori mai înălțuțe, aşezate în jurul intrării. Erau şapte etaje până la acoperiş şi câteva ferestre radiau lumină. Intrarea mică indica o economie exagerată de energie electrică. Am trecut de lifturi şi am pornit să urc scările, fără să fi zărit pe cineva prin apropiere.

Patrusprezece A se afla la etajul doi, a treia uşă de-a lungul coridorului cotitor spre dreapta, în unghi drept cu scara. Pe plăcuţa din perete, am văzut o minusculă carte de vizită albă, pe care, însă, nu era înscris niciun nume. Am apăsat pe butonul soneriei, am aşteptat un minut sau două şi am repetat apăsarea. Mi-am zis că pentru cinci sute de dolari clientul are dreptul la un supliment. În cele din urmă mi-am extras legăturica de chei, încercând primele două fără niciun succes. A treia însă s-a răsucit fără ezitare la stânga şi uşa s-a deschis spre interior. Lumina puternică a lunii, intrând prin geamul deschis, a fost de-ajuns pentru a putea descoperi comutatorul. După ce l-am împins în jos, m-am trezit într-o cămăruţă despre care nu puteam afirma că aparţine unui bărbat sau unei femei. Pentru o clipă am crezut că Hillier m-a îndrumat la o adresă greşită. O uşă ducea spre dreapta. Am traversat odăiţa şi mi-am aruncat ochii în dormitor. Culcată pe pat, era o fată al cărei păr roşu îi aureola bogat capul ce se odihnea pe pernă. Chipul ei, în formă de inimă, era frumos, relaxat, aproape zâmbitor. Purta un sutien de plajă, făcut cu economie de material şi un şort foarte scurticel. Picioarele lungi şi subţiri îi atârnau puţin peste marginea patului. Sub sânul stâng – o gaură neagră care sângerase slab. Cheryl Vickers nu va mai

şantaja niciodată pe cineva. Cine a omorât-o şi-a cunoscut meseria. Glontele a intrat exact unde trebuia să intre. Murise probabil instantaneu, fără a realiza ce se-ntâmplă, lucru dovedit şi de calmul ce se citea pe chipul ei. A fost prima şi unica mea întâlnire cu fata aceea şi eram extrem de furios. În această stare mă aduc întotdeauna pierderile inutile şi era o pierdere fără rost faptul că o fată tânără şi frumoasă zăcea rece şi moartă. Nu se remarcau semne de luptă, dar eu am cercetat totul din obişnuinţă. Fata nu se aşteptase la niciun necaz. Stătuse în picioare, conversând cu cineva şi acel cineva probabil că i-a zâmbit ca răspuns şi şi-a proptit arma de calibru greu în dreptul inimii ei şi a apăsat pe trăgaci – o dată. Doar o singură dată. Fără panică, fără tragere până la golirea încărcătorului! Oricine o fi fost, n-a acţionat nici din furie oarbă, nici din impuls. Ştiam că nu avea niciun rost să mai cotrobăi prin apartament. Criminalul îşi adunase probabil toate lucrurile care ar fi putut veni în ajutorul celor interesaţi să-i afle identitatea. Şi totuşi, nu m-am oprit din căutări. Nicio hârtie. Nicio fotografie. Legea va avea nevoie de o grămadă de timp pentru a se dumiri cine anume a fost răposata domnişoară Vickers. Şi asta doar dacă mai fusese implicată penal mai înainte. Identificarea Criminală îi va descoperi amprentele în mai puţin de-o secundă. Nu-mi părea să fi fost un criminal deosebit de periculos, dar ultima fată despre care am crezut ceva similar, vârâse un cuţit în burta prietenului ei care o înşelase, după care şi-a aprins tacticoasă o ţigară, în timp ce el îşi da duhul, târându-se chinuit pe duşumea.

M-am uitat într-o scrumieră şi tot ce-am aflat cu această ocazie a fost că fata era fumătoare. Apoi am cules un chibrit de hârtie ars parţial, care se odihnea printre mucurile de ţigări. Literele roşii, imprimate pe-o latură, indicau: „… ATE'S GRILL". Asta nu m-a luminat cumva. Mi-am

strecurat chibritul în buzunarul hainei, după care am mai stat vreo zece minute să şterg tot ceea ce atinsesem de la venirea mea aici. Păcat că, acoperind urmele mele, îi făceam viaţa mai uşoară asasinului, care poate lăsase totuşi ceva semne după el.

Am revenit în dormitor pentru a arunca o ultimă privire spre Cheryl Vickers. Nu se observa chiar imediat că era moartă. Ar fi putut doar să se odihnească întinsă astfel. Am simţit o chemare să mă duc să-i ridic picioarele pe pat. Mi se părea nedrept ca ele să atârne aşa. Dar poate că poziţia ei le va spune ceva băieţilor de la departamentul poliţiei când, în sfârşit, vor descoperi şi ei tărăşenia. Nu aveam o pălărie pe care să mi-o scot în faţa ei, dar simţeam că trebuie să fac ceva pentru fata asta, aşa că am şoptit: „Adio, Cheryl Vickers!” şi am pornit spre ieşire. Cotul meu a ridicat clapa comutatorului şi n-o să mă apuc acum să vă mint, spunându-vă că nu m-am simţit fericit, părăsind apartamentul Patrusprezece A.

M-am întors la maşină şi m-am îndreptat către localul lui Sam. Acolo mi-am comandat un sandviş triplu şi o bere. M-am aşezat la un colţ de masă pentru a acţiona asupra hranei şi a medita o ţâră. Unele gânduri nu prezentau cine ştie ce valoare pentru mine. Era deja unsprezece şi jumătate, cam târzior pentru a mai telefona la casa Van Huizen. Din câte ştiam eu, ei se culcau mai devreme. Apoi m-am gândit la Cheryl Vickers şi mi-am contabilizat mărunţişul. În sfârşit, cineva a ridicat receptorul de la celălalt capăt al firului. S-a auzit o voce de bărbat:

— Reşedinţa Van Huizen. Tonul său era foarte plin de atenţie. Atât de atent, că părea a fi un supraveghetor de la vorbitorul unei închisori.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Hillier, am spus.

S-a auzit un zgomot uşor, ca un fâşâit, de parcă omul de dincolo ar fi acoperit receptorul cu mâna.

După o scurtă aşteptare:

— Cine-ntreabă, vă rog?

— Numele meu este Mark Preston, i-am zis.

Iarăşi fâşâit, iarăşi aşteptare. După care a revenit aceeaşi voce:

— Puteţi veni imediat aici, domnule Preston?

— Acum? Dar mă aflu în Monkton City. Durează aproape un ceas până s-ajung acolo. Ştiţi cât e ceasul?

— Am şi eu ceas, domnule Preston. Vă aşteptăm în jurul orei douăsprezece şi jumătate.

— Staţi, ce vrea să-nsemne asta? m-am pornit eu, dar m-am oprit pe loc. Vorbeam unui telefon mort.

Bună treabă! Dacă Van Huizen sau oricare altul îşi închipuie că am intenţia să-mi conduc maşina de-a lungul întregului ţărm doar de dragul lui, ar face bine să-şi schimbe gândul. Am agăţat telefonul în furcă şi am luat-o din loc. Ştiam unde este o pompă de benzină deschisă toată noaptea şi unde îmi pot umple rezervorul pentru lunga mea călătorie.

CAPITOLUL DOI

Bucăţica de lemn albă, avea la un capăt un indicator-săgeată care glăsuia: „VAN HUIZEN” şi literele se vedeau negre în lumina farurilor. Am cotit-o la stânga şi am condus cam o jumătate de milă de-a lungul unei alei arcuite. Capătul ei cotea abrupt spre dreapta şi iată şi casa! Luna lumina cu toată strălucirea ei, dar asta nu înfrumuseţa nicicum locurile. Era o clădire urâtă, concepută aiurea. Dacă nu mă părăsise memoria, originalul Van Huizen ştia despre vopsele şi chimicale mai multe decât oricare altul din branşă, dar despre toate celelalte lucruri de pe lumea asta, mai puţin decât un tâlhar de rând din Mongolia. M-am gândit că, la lumina zilei, casa ar fi fost asemenea unui gunoi în ochi, dar în razele palide ale lunii era doar respingătoare. Mai multe camere de la parter erau luminate. Am reuşit să depistez locul din faţa casei unde se aflau parcate vreo trei-patru maşini şi am oprit lângă ultima – o limuzină lungă de vreo milă.

Uşa de la intrare, deschisă, era din stejar greu, ţintuit cu fâşii de alamă. Am căutat în jur un mijloc prin care să-mi anunţ sosirea şi am dat de un clopot de modă veche, cu un mâner, de care am tras din răsputeri. Undeva în adâncul casei, a răsunat un clinchet slab.

Am reuşit să disting nişte voci, venind dinspre o cameră din dreapta holului. M-am furişat la o fereastră, dar draperiile grele opreau orice privire indiscretă.

— Rămâi unde eşti!

Am încremenit într-o poziţie semiarcuită. Glasul venea din spatele meu. Ceva îmi presa pe ceafă. Era rece şi tare. O mână a prins apoi să-mi palpeze buzunarele, a dat de 38-ul meu şi omul a mârâit satisfăcut, în timp ce scotea arma la iveală. Răceala s-a îndepărtat.

— Hai să intrăm înăuntru. Încet şi fără prostii!

Am pătruns în hol. Noul meu amic m-a împins de la spate şi privirile mele au dat de un tip de vârstă mijlocie, cu ochi obosiţi şi cu o expresie deziluzionată. Îl puteam recunoaşte chiar şi fără să-şi fi aţintit spre stomacul meu acel Police Special. Poliţist. M-a condus spre o uşă pe care a deschis-o cu piciorul. În interior mai erau nişte indivizi, bărbaţi vânjoşi, cu trăsături dure, cu suspiciunea adânc gravată pe chipuri.

— L-am găsit pe ăsta mişunând pe-afară.

Mi-au fost aruncate nişte priviri destul de indiferente.

— Cine eşti?

Cel mai înalt, bătea în şaizeci de ani. Purta pantaloni călcaţi şi pantofi proaspăt lustruiţi. El a fost cel ce mi-a vorbit.

— Sunt Preston. Eram aşteptat aici.

— Îhî!

Partenerul meu de dans s-a simţit înşelat.

— Şi ăsta? Îl ţinea într-un buzunar lateral.

Mândru, expuse 38-ul meu. Cel înalt se mai animă:

— Ai permis?

— Sigur.

Am vrut să plonjez în buzunar, dar el m-a oprit, fluturându-şi o mână.

— O.K.! O.K.! A rostit către ofiţerul care mă arestase: Du-te înapoi, afară şi ochii cât sarmaua, clar?

Tipul arbora un aer uşor ovin. Când a trecut pe lângă mine, l-am bătut uşurel pe braţ, arătând înspre armă. A pufnit şi mi-a întins-o. Cel înalt s-a uitat peste umărul meu şi a rostit:

— Ăsta-i tipul?

— Da.

Era vocea lui Dean Hillier. Şedea îngrămădit pe un scaun din spatele uşii, motiv pentru care nu-l văzusem până atunci. Nu mai era nici pe jumătate omul care fusese cu douăsprezece ore mai înainte.

Avea gulerul boţit, chipul palid. Lângă mâna care-i tremura, un pahar gol.

— Aşa, Preston, deapănă-ţi acum istoria ta.

Tipii ăştia erau legea. Hillier arăta ca ştirile care vestesc nenorociri. M-o fi zărit oare cineva prin apartamentul lui Cheryl, poate au făcut cumva vreo asociaţie. Interviul ăsta putea să însemne că mă aflu în încurcături până-n gât.

— Istoria mea? am privit consternat. Că veni vorba, voi cine sunteţi?

Scundul a oftat. Celălalt a emis:

— Eu sunt Harrigan – Biroul Şerifului Districtual. Acesta este ajutorul meu – Dunphy.

Dunphy şi-a dezgolit toată dantura, rânjindu-mi. Nu prea era cine ştie ce, pentru a-i face o asemenea reclamă. Nu ştiam ce vor personajele acelea, dar nu de mine era vorba. Cheryl Vickers era problema autorităţilor orăşeneşti şi oamenii de la District n-aveau a se amesteca în asta.

— Nu-nţeleg, am rostit.

— Haide, Preston, nu te-ncăpăţâna, a oftat Harrigan. Doar nu vrei să opui rezistenţă la arest, nu-i aşa?

Perspectiva unei acţiuni îl umplu de veselie pe Dunphy.

— Dacă prin asta vreţi să aflaţi de vreau cumva ca patru sau cinci matahale de-ale voastre să-mi calce-n picioare coastele, răspunsul este categoric nu.

— Deci ne vom înţelege între noi. Ce cauţi aici? a-ntrebat Harrigan.

— Mi s-a spus să vin. Am telefonat acum aproape o oră.

— Sigur. Ai vorbit cu Dunphy. Acum să ne spui în ce domeniu te desfăşori, cu ce te ocupi, asta-i tot.

— Sunt detectiv particular. Am şi permis pentru asta; dacă vreţi, vi-l arăt.

Am încercat să continui cu cele care se obişnuiesc în situaţii similare, dar el a dat din cap.

— Aveam treabă cu domnul Van Huizen. Este unul dintre clienţii mei şi nu sunt obligat să discut cu altcineva chestiuni legate de profesia mea.

— Asta o să vedem noi. Acolo se află domnul Hillier. Dânsul este asistentul personal sau ceva similar al domnului Van Huizen. Ce-ar fi să-i ceri lui O.K-ul ca să ciripeşti?

— N-are rost. Hillier m-a angajat, desigur, dar a făcut-o la indicaţia şefului său. După mine, şeful trebuie să decidă dacă să vorbesc sau nu.

— Vrei să-l vezi pe domnul Van Huizen?

— Dacă se poate, bineînţeles.

Harrigan s-a întors către adjunctul său.

— Tom, condu-l pe domnul Preston, să-l vadă pe domnul Van Huizen.

Dunphy m-a privit din nou chiorâș şi mi-a făcut semn cu degetul să vin cu el. L-am urmat afară din cameră, traversând holul spre o pereche de uşi închise. M-a condus înăuntru. Dintr-un scaun, s-a ridicat un poliţist în uniformă. Pereţii erau căptuşiţi cu şiruri compacte de cărţi. Mobila grea, tapiţată cu piele. Într-un colţ, un birou mare, acoperit tot cu piele, pe care se aflau o călimară de argint de modă veche şi o nisiparniţă de argint. Aşezat în spatele acestuia, era omul la care venisem. Mergea pe cincizeci de ani, purta o haină de gală, albă, cu papion negru. Mâna sa stângă se odihnea pe birou, lângă o carafa de cristal cu Whisky. Carafa era aproape goală. Părul negru, începea să i se răărească. Restul chipului său era o oroare roşie. M-am strâmbat. Lângă mine, adjunctul a ricanat:

— Drăguţ, aşa-i?

— Cum de-a ajuns în halul ăsta?

Am vrut să spun că nu-mi puteam imagina cum a murit. Prea era multă mizerie.

— Şi-a înfipt un revolver de calibru 45 în gură, cu ţeava-ndreptată-n sus. Apoi a tras.

Gândul a făcut să simt furnicături pe sub piele, fruntea mi s-a acoperit cu o transpiraţie rece şi lipicioasă.

— Haide-napoi! Acum, Dunphy părea mai puţin încrezător în sine însuşi. Oricine l-ar fi privit câteva secunde pe răposatul Van Huizen, ar fi resimţit aceleaşi efecte.

Nici Harrigan, nici Hillier n-au făcut nicio mişcare la intrarea noastră.

— Pot să ghicesc după cum arăţi că l-ai văzut, a rostit Harrigan. Ia-ţi ceva de băut şi discutăm după aia.

Am aprobat cu capul. Într-un dulap deschis stătea la vedere un set de sticle. Cele trei degete de coniac şi-au făcut datoria.

— Am un birou în Monkton City. Azi dimineaţă m-a căutat el la telefon. Am arătat spre Hillier şi am început să-mi depăn istoria.

Harrigan şi Dunphy îmi mai aruncau câte o-ntrebare pe parcursul povestirii. Hillier a dat şi el să mă-ntrerupă la un moment dat, dar ei i-au închis rapid pliscul. Doreau s-asculte cum o spun eu. Probabil că de la el auziseră deja tot ce se putea auzi şi nu făceau decât să confrunte datele.

— Aşa că te-ai dus la club la nouă?

— Ceva mai devreme.

— La ce oră a apărut dama?

— N-a apărut.

— N-a ce?

— N-a apărut.

Dunphy a zis:

— Ce ne tot îndrugi tu acolo, Preston? E vorba de un şantaj, prostul vine şi şantajistul ba?

— Corect. Ea n-a venit.

Amândoi erau nedumeriţi de chestia asta. Era o chestie dubioasă. Mă aflam la dispoziţia lor pentru a fi interogat şi ăsta era necazul meu. Aveau dreptate – toată treaba mirosea urât. Iar eu nu puteam să le declar pur şi simplu că Cheryl n-a venit, deoarece cineva i-a făcut felul înainte ca ea să plece de-acasă.

— Ei, băieţi, de ce n-aveţi voi ceva mai multă minte? Eu n-am niciun motiv să vă torn gogoşi.

Dacă nu mă credeţi, de ce n-o întrebaţi pe ea? Întrebați fata.

— Nu ne-nvăţa tu ce trebuie să facem, Preston! Ajungem noi şi la ea, când vom socoti noi că-i momentul şi când vom fi pregătiţi pentru asta. Sinuciderea lui Van Huizen este de competenţa Districtului. Când se vor stabili motivele ei, putem cere ca fata să depună mărturie, a spus Harrigan.

— Aşa e, l-a aprobat adjunctul. Nu vrem ca tipii de la oraş să-şi vâre nasul în treburile noastre. Chestia respectivă este taman dincolo de hotarele lor.

Şedeam acolo şi fierbeam în clocote. Sinuciderea industriaşului putred de bogat va umple, desigur, prima pagină a tuturor ziarelor. Cele două personaje eminamente tâmpite vor lucra asupra cazului, închise într-un blindaj de nepătruns şi niciun alt slujitor al legii nu-şi va mai putea face loc în spațiul destinat reclamei. Bineînţeles, ei nu aveau dreptul să se prezinte pur şi simplu la Monkton să pună mâna pe fată. Ar fi fost corect să contacteze poliţia orăşenească şi să-i roage pe ei s-o facă, dar aşa ceva presupunea acordarea unui minimum de credit că investigaţiile lor nu vor fi transmutate într-un sector indezirabil. În vremea asta, trupul lui Cheryl zăcea nedescoperit de nimeni şi faptul că lucrurile se derulau astfel nu numai din vina mea, ci şi dintr-a lor, nu mă făcea nicidecum mai fericit.

— Ce vă dă siguranţa că ar fi vorba de-o sinucidere? am întrebat cu naivitate.

— Totul o confirmă. Van Huizen a venit acasă în jurul orei zece. Valetul spune că era într-o foarte proastă dispoziţie şi destul de nervos. Mai era şi foarte beat. I-a spus valetului să se ducă la culcare şi să ia toate măsurile pentru ca nimeni să nu-l deranjeze. Apoi a intrat în bibliotecă. La zece şi jumătate, s-a auzit împuşcătura. Valetul a intrat şi l-a văzut exact aşa cum l-ai văzut şi dumneata.

După câteva minute a sosit şi Hillier şi ne-a chemat.

— N-a chemat un doctor?

— Nu fi copil, Preston. Ai fost acolo. Ce-ţi închipui c-ar mai fi putut face un doctor?

— Poate doar un vraci!

Asta era ceea ce imaginaţia lui Dunphy considera a fi o glumă.

Harrigan i-a aruncat o privire feroce.

— Perfect, să ne închipuim c-a fost sinucidere, am intervenit eu. De ce s-o facă?

— Dacă aş şti, nu m-aş mai afla aici, fornăi Harrigan. Aş fi acasă, în patul meu.

Am ridicat din umeri.

— Bine, eu v-am relatat tot ce ştiu. S-a făcut cam târzior. Aveţi ceva împotrivă dacă mă retrag?

Dunphy a pornit spre uşă să mă-mpiedice.

— Îhî, am eu nişte obiecţii, a zis el.

— Aşa-i. Stai jos, Preston şi lasă-mă să-ţi spun ceva ce-mi tot chinuie bietul meu creier bătrân.

Am ezitat. Nu credeam ca adjunctul Dunphy să reprezinte vreo problemă, era prea departe de aşa ceva. Dar el, ca din întâmplare, şi-a vârât mâna în buzunar, iar colo, pe lângă mâna lui se mai afla ceva şi asta a schimbat situaţia. M-am întors şi m-am aşezat. Harrigan a aprobat cu capul.

— Acum, să ne gândim la Van Huizen. Este un om inteligent. A fost un om inteligent, s-a autocorectat el. Afaceri mari, bani grămadă. Poate că-i plăceau femeile, ce-i rău în asta?

Mi-am vârât între buze o *Old Favorite* şi am început să-mi caut bricheta.

— Să-l luăm acum pe Hillier, aici prezent, şi-a îndreptat degetul mare spre nefericita figură a secretarului, care părea a nu se fi mişcat deloc de la venirea mea. Şi el e băiat inteligent. O minte de calitate bună, tot. Poate că uneori, îi trece prin cap că nu-şi capătă partea de friptură care i s-ar cuveni. Şi cine-l poate condamna pentru aşa ceva?

Cărarea pe care o pornise Harrigan îmi era cunoscută. O luasem eu însumi pe ea la zece minute după ce venisem.

— S-ar putea ca Hillier să fi aflat că una dintre prietenele şefului său a dat de necaz. Ei, necazuri din acelea… El vede că-i o ocazie să mai pună mâna pe ceva parale, îi dă şefului câteva sfaturi proaste, după care îl contactează pe unul ca dumneata ca să-l ajute la mărunţişuri. Poate chiar să te ia ca partener în afacere.

— Splendid, am exclamat eu. Şi ce valoare are aşa ceva pentru Hillier sau pentru mine? Să-l fi turnat cui? Nevestei? Păi, ea ştie deja.

— Asta o spui dumneata. Harrigan şi-a îndreptat degetul spre mine. O spune el. A fost rândul lui Hillier. Încă n-am auzit-o pe doamna Van Huizen spunând-o.

Avea dreptate.

— Că veni vorba, doamna unde-i? A suferit o cădere psihică? am întrebat eu.

— Dac-o fi suferit aşa ceva, n-a suferit-o aici. A lipsit de-acasă toată seara.

— Uite ce-i, Harrigan, am rostit eu nerăbdător. Toată chestia e ridicolă. Dacă Hillier ar fi vrut să-l dărâme pe Van Huizen, o putea face de zeci de ori într-o săptămână. Are acces la toate întrunirile, la toate actele personale, de ce să se bage într-o murdărie ca asta?

— Cine-i poate cunoaşte întrutotul pe oameni? Eu nu, deşi sunt în slujba asta de douăzeci de ani bătuţi pe muche.

Îşi înşurubase bine ideea în minte şi orice aş fi spus eu, tot n-ar fi scos-o de-acolo.

— S-o aşteptăm deci pe doamnă?

— O aşteptăm.

M-am uitat pieziş la Hillier. Mi-a întors o privire disperată. Îmi părea rău de el. Fusese atât de vioi şi încrezător în sine însuşi azi dimineaţă în biroul meu. E drept, înainte ca el să-şi vadă şeful cu creierii făcuţi scrob pe obraz. Poate că nu era

construit pentru a rezista la asemenea situaţii. M-am întors din nou către omul de la Biroul Şerifului Districtual.

— Când va fi ea aici, dacă se dovedeşte că într-adevăr cunoştea toată tărăşenia în amănunt, vei vedea lucrurile cu totul altfel, nu-i aşa?

Şi-a încrucişat picioarele cu pantalonii bine călcaţi.

— Dacă doamna Van Huizen a fost informată despre toate acestea, bineînţeles că va fi spre binele vostru, băieţi.

— Nu vă daţi seama că, dacă puneţi mâna pe fată, ne putem lămuri perfect în exact cinci minute?

Am spus-o doar ca să-l sâcâi. L-am sâcâit.

— Nu vreau să mai aud nimic despre dama aia, a-nceput el.

S-a deschis uşa şi a intrat omul care mă întâmpinase cu revolverul la venire.

— Şefule, o maşină se apropie de peron.

— Bine. (Afară!) După închiderea uşii, a rostit: O fi mica doamnă.

— Sau restul bandei noastre, am zis eu, cu mitraliere şi gaze lacrimogene.

— Asta trebuie să fie un banc, a zis Dunphy. Eu întotdeauna îmi dau seama când e vorba de un banc.

Deodată, Hillier s-a ridicat în picioare. L-am privit cu toţii surprinşi.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş dori s-o informez eu primul pe doamna Van Huizen, a rostit încet. Dânsa nu este prea tare de înger şi un asemenea lucru…

— Bineînţeles. Nicio obiecţiune, a răspuns Harrigan, însă aici. O să-i spui aici, unde pot vedea şi eu ce se petrece.

Hillier a dat din cap aiurit. Pe perete atârna o oglindă. S-a îndreptat spre ea şi s-a străduit să-şi dreagă oarecum aspectul exterior. N-a reuşit să întreprindă nimic în privinţa chipului pe care

oricine putea citi starea de şoc. S-a auzit o portieră trântită, linişte, apoi uşa de la intrare. Poc-poc-ul tocurilor înalte a traversat holul, în timp ce un glas de femeie producea în surdină o melodie. Ne-am privit reciproc şi am admis tacit că niciunul dintre noi nu dorea să i se substituie lui Hillier. S-a răsucit clanţa şi ea a pătruns în încăpere, apoi s-a oprit încremenită la întâlnirea cu noi, cei patru. Peste umerii cafenii – o etolă de şinşila, în rest, exact cum fusese când am văzut-o ultima oară. Marcia Van Huizen era fata care şedea cu Eddie Newman la *Club Rendezvous.*

— Dean, ce s-a întâmplat? Cine-s oamenii aceştia?

Era foarte calmă şi lipsită de orice griji. Şcoala din Est, unde a studiat tonurile acelea unduitoare, a emis un produs excelent finisat, atunci când Marcia Van Huizen şi-a luat diploma. Hillier a înaintat un pas, şi-a ridicat o mână, apoi a lăsat-o să-i cadă de-a lungul corpului.

— Marcia, e vorba despre Ben. El… el e… Vocea i s-a alterat. Ochii ei nu s-au dezlipit de pe chipul lui în tot timpul cât el i-a vorbit. A fost un accident, Marcia. Ben e rănit.

Mâna ei a zburat spre piept şi glasul i s-a înălţat cu un semiton.

— Rănit? Du-mă la el, Dean.

— Marcia, curajul pe care Dean şi-l fabricase cu atâta generozitate, l-a părăsit brusc. A bolborosit: Ben e mort.

— Mort?

În cuvântul abia şoptit domnea neîncrederea. Ne-a privit pe toţi pe rând: pe Dunphy, pe mine, pe Harrigan. Dorea ca unul dintre noi să-i spună că Hillier n-are dreptate, că pe undeva s-a strecurat o eroare. Bănuiesc că şi ceilalţi se simţeau la fel de prost cum mă simţeam eu. Harrigan a tuşit încet.

— Mă tem că cele spuse de domnul Hillier sunt adevărate, doamnă Van Huizen. Îmi pare rău.

— Cine eşti dumneata?

— Noi suntem ofiţeri de poliţie.

N-a dat niciun semn că l-ar fi auzit şi s-a întors către Dean Hillier.

— Vreau să-l văd, Dean.

— Marcia, în locul tău eu nu m-aş duce acolo. Nu cred că…

— Du-mă la el. Fermitatea tonului ei nu lăsa loc nici unei contraziceri.

Hillier a privit spre Harrigan, iar acesta a ridicat din umeri.

— Dacă insistaţi… E în bibliotecă.

Ea s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit. Hillier târându-se cu greu în urmă. După plecarea lor, Dunphy şi-a vârât degetul butucănos în interiorul gulerului.

— Uuuufff!

Ştiam ce vrea să spună. Peste puţin timp i-am auzit revenind. Am traversat încăperea şi am turnat într-un pahar puţin coniac cu o boare de sifon. A intrat Marcia. Era trasă la faţă acum, dar nu-i puteai zări vreo lacrimă. Se stăpânea perfect şi, cu puţin noroc, era capabilă s-o ducă aşa şi pe mai departe. I-am întins paharul iar ea l-a apucat destul de zdravăn. Şi-a sorbit coniacul din două înghiţituri nervoase, ţinându-şi puţin răsuflarea. Mi-a întins paharul.

— Mulţumesc, domnule…

— Preston.

— Mulţumesc, domnule Preston. Îmi puteţi da o ţigară, vă rog?

Mi-am scos pachetul. Hillier mi-a luat-o înainte cu o tabacheră de argint, însă ea nici nu l-a băgat în seamă şi şi-a ales una dintr-ale mele. I-am aprins-o. A dat din cap drept mulţumire şi s-a îndreptat spre fotoliul din mijlocul camerei.

— Cine se ocupă de asta?

— Eu, doamnă. Mă numesc Harrigan – Biroul Şerifului Districtual. El este sergentul Dunphy.

— Mulţumesc. Şi dumneata, domnule Preston?

— Preston a lucrat pentru Ben. Este detectiv particular. Asta venise din partea lui Hillier.

Degetul fin al Marciei a scuturat scrumul de la ţigară.

— Ştiţi cine l-a ucis pe soţul meu, domnule Harrigan?

— Ucis? Harrigan părea complect nedumerit. Aţi ajuns la o concluzie eronată, doamnă Van Huizen. Soţul dumneavoastră s-a omorât singur. Este un caz de sinucidere.

— Prostii, domnule Harrigan. A spus-o cu un calm perfect, de parcă ar fi discutat despre vreme. Aţi intrat în casa mea, unde n-aţi mai fost niciodată până acum. V-aţi uitat la… a ezitat o clipă, trupul unui om mort, pe care nu l-aţi cunoscut şi aţi decis că a fost o sinucidere.

— Toate datele… a-nceput Harrigan.

— Date? Să-ţi dau eu, poliţistule, câteva date. Benedict Van Huizen era îndrăgostit de viaţă. Îi plăceau petrecerile, prietenii şi distracţia. Este… a fost un om foarte bogat, unul dintre cei mai bogaţi din Statele Unite. Era acum în nişte tratative în urma cărora ar fi ajuns unul dintre cei mai bogaţi din întreaga lume. Acestea sunt datele. Mă asculţi?

Harrigan a dat din cap afirmativ. M-am pomenit şi eu că dau din cap. Marcia Van Huizen era un tip uman rar întâlnit – când vorbea ea, ascultai cu atenţie.

— Avea toate motivele să trăiască. De ce să se fi sinucis? Aici este vorba de o crimă, domnule Harrigan.

Tonul ei era hotărât. Trebuie însă să-i dau lui Harrigan ceea ce i se cuvine – n-a cedat.

— Meseria mea este investigarea crimelor. Pentru mine, omul bogat este absolut asemănător cu oricare muncitor de rând. Sunt capabil să recunosc o sinucidere, când îmi este prezentată. Şi, că tot vorbim de date, doamnă, ar fi şi unele pe care nu le cunoaşteţi.

Ea l-a privit de sus.

— Ei, bine?

— Regret că trebuie să le aduc la lumină într-un asemenea moment, însă soţul dumneavoastră avea unele necazuri cu… mă scuzaţi… altă femeie.

Harrigan îmi plăcea acum mai mult decât la sosirea mea aici. Marcia şi-a clătinat capul cu putere.

— Târfuliţa aia? Ştiu totul despre ea. Şi care-i legătura?

I-am aruncat lui Harrigan o privire expresivă, dar el nici nu m-a luat în seamă.

— Ei, îmi cer scuze… N-am crezut că aţi putea şti ceva despre ea. Îşi roti pierdut ochii în jur, căutând ceva solid de care să se agaţe. Şi, aşa cum se întâmplă întotdeauna când te grăbeşti, s-a agăţat exact de ceea ce nu trebuie. Poate că s-a petrecut ceva acolo. Fata i-o fi spus soţului dumneavoastră că intenţionează să alerteze presa sau ceva similar.

Harrigan îşi petrecuse întreaga noapte ţinând în braţe teoria strânsei relaţii dintre Cheryl şi Hillier şi, eventual, dintre ei şi mine. Nu şi-a mai bătut capul să caute mai departe, având şi convingerea că Van Huizen ascunsese toată tărăşenia de nevastă-sa. Acum iată-l la ananghie. Marcia a luat în consideraţie spusele lui:

— Şi ce-aţi descoperit până acum? E ceva care să vă confirme asta?

— Încă nu, doamnă.

Harrigan m-a privit rugător. Am fost pe punctul de a rosti ceva, dar Hillier mi-a luat-o înainte.

— Nu, Marcia, domnul Harrigan n-a ajuns încă prea departe. Nu dincolo de ideea că eu aş fi organizat şantajul, ajutat puţin şi de domnul Preston aici de faţă. Nici măcar n-a încercat cumva s-o interogheze pe fată.

— Adevărat, domnule Harrigan?

Harrigan a-nghiţit în sec.

— Vedeţi, doamnă…

— Da, cred că văd. Îşi stinse ţigara cu o mişcare rapidă, hotărâtă. Ştiu şi eu câte ceva despre

manevrele politice din domeniul respectiv. Fără doar şi poate este nenorocul dumitale, domnule Harrigan, că n-am intrat în comă ca urmare a acestei lovituri. Te-ai fi simţit mult mai în largul dumitale, dacă aş fi făcut-o. Dar eu provin din rândul oamenilor pionieratului. Mai întâi îmi voi îngropa mortul. În privinţa aceasta, nu voi admite niciun fel de șicane politice. Vă dau o oră pentru obţinerea unor rezultate clare în legătură cu fata. Acum, vă rog să părăsiţi încăperea asta. Puteţi utiliza camera de lângă bibliotecă. Aveţi şi telefon acolo.

Pentru o clipă am crezut că el va încerca să i se opună. Dar n-a făcut decât să-şi mişte capul de vreo două ori în semn de aprobare şi a ieşit, cu Dunphy doar la câţiva centimetri în urma lui.

— Nu şi dumneata, domnule Preston. Aş dori, dacă este posibil, să discutăm amândoi. Dean, ai ceva împotrivă?

— Bineînţeles că nu.

Hillier s-a îndreptat spre uşă, s-a întors să mai spună ceva, s-a răzgândit şi dus a fost.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Preston.

— Pot să beau ceva?

— Serviţi-vă.

M-am servit şi încă în mod generos. Şi-a luat şi ea. Acum, după ce convorbirea cu Harrigan se încheiase, au început să i se ivească pe faţă semnele încordării. Mici încreţituri i-au apărut în colţul ochilor şi fruntea i s-a încruntat puţin. M-am aşezat pe scaunul de dinaintea ei, admirând peisajul. Îşi azvârlise etola pe scaunul învecinat şi acum aveam posibilitatea de a avea o vedere mai amplă a bronzului care-mi atrăsese atenţia la *Club Rendezvous*.

— Aţi fi foarte surprins, dacă v-aş declara că nu am încredere în poliţie? m-a întrebat ea.

— Nu prea. Mai ales după felul în care l-aţi expediat pe Harrigan.

— Atunci ştiţi şi aproximativ despre ce doresc să discutăm împreună.

Am extras una dintre ultimele *Old Favorite* rămase în pachetul mototolit.

— Vreţi să-mi cereţi să descopăr cine l-a ucis pe soţul dumneavoastră,

— Aşa e. Şi-o veţi face?

Am căzut pe gânduri.

— Vedeţi, doamnă Van Huizen, eu nu sunt decât un tip care deţine un permis particular. Harrigan şi ceilalţi băieţi de la District n-au reuşit să dea de niciun indiciu care să arate că n-ar fi o sinucidere. Acum, în biblioteca aceea nu mai există nimic care m-ar putea conduce încotrova, chiar dacă la început o fi fost ceva de felul acesta.

— Aş fi gata să plătesc o sumă foarte mare, a rostit ea fără grabă.

— Ia nu vă mai fluturaţi carnetul de cecuri prin faţa mea, i-am răspuns iritat. Sunt sute de indivizi care ar fi fericiţi să preia investigaţia asta şi să vă expedieze zilnic rapoarte groase, contra rambursări grase. N-au să ajungă niciunde, dar dumneavoastră veţi avea posibilitatea de a vă cheltui banii şi de a vă autoconvinge că faceţi ceva.

M-a privit gânditoare, de parcă eu aş fi fost o haină nouă care ar fi corespuns gustului şi dimensiunilor ei.

— Nu mi-aţi spus ceva prea delicat.

Faptul că avea dreptate, nu contribuia în niciun fel la buna mea dispoziţie. Regretam toată afacerea.

— Nu mă simt prea bine, am mormăit eu. E trecut de ora două dincolo de miezul nopţii. Nici dumneavoastră n-aţi fost prea delicată cu Harrigan. Sigur, nu-i el prea deştept, dar e dintr-o bucată şi nu face decât să-şi joace rolul, conform indicaţiilor de regie. Dumneavoastră l-aţi fiert pe flacără redusă. V-aţi purtat cu Hillier de parc-ar fi fost implicat în asta. Acum e rândul meu. Am încheiat

conturile. Şi-acum care-i la rând? Sau trebuie să dau în bobi?

Am măsurat-o de sus în jos cu o căutătură rea. Pe umerii înalţi ai obrazului i-au apărut două pete gemene, colorate-n roşu închis. În momentul acela, fiecare cuvânt era o săgeată.

— Înainte de a vă da afară, domnule Preston, v-ar deranja să-mi explicaţi care sunt motivele care vă determină să-mi vorbiţi astfel?

— Perfect. Mi-am pus jos paharul gol. Nu mă păcăliţi pe mine cu alura asta de femeie curajoasă. Cu mine nu-ţi merge. Bănuieşti că soţul ţi-a fost ucis? Dac-ai fi fost acasă, poate că nu s-ar fi întâmplat aşa. De n-a fost crimă, a fost sigur sinucidere. Şi când femeiuşca cea vitează vine acasă la unu şi jumătate noaptea, pot să-mi imaginez vreo două motive pentru care un bărbat vrea să-şi zboare creierii. Vezi, Marcia, eu nu cred că vei admite asta, pentru că atunci ar fi vina ta. Trebuie să fie însă vorba de o crimă şi-atunci vei putea să dormi liniştită noaptea.

Asta a doborât-o. A căzut peste braţul fotoliului şi-a izbucnit în plâns – suspine încărcate de suferinţă, care-i cutremurau tot trupul. M-am dezmeticit şi m-am ridicat, blestemându-mă singur că am fost un prostănac guraliv. Mă-ntrebam, desigur, dacă n-ar trebui să ies şi s-o las singură. Am decis să mai sorb puţin din sticlă. După vreun minut, ea a început să se mai liniştească şi să caute în preajmă o batistă. I-am pus una în mână şi am căpătat mulţumiri suflate pe nas, printre suspine. Obrajii îi erau potopiţi de lacrimi.

— Îmi pare rău, am spus. Cred c-am fost cam dur…

Şi-a clătinat capul, dar n-a răspuns. După încă un moment de tăcere, s-a îndreptat spre oglinda din perete şi şi-a inspectat înfăţişarea. Avea ochii puţin umflaţi, dar în rest arăta bine. Asta din cauză că nu avea machiaj care să se deterioreze. Când a

început să vorbească, nu-i mai rămăsese nicio urmă de emoţie.

— Soţul meu obişnuia să spună că ar fi trebuit să mă ocup de afaceri. Niciodată nu mi-am lăsat sentimentele personale să interfereze cu chestiunile de afaceri. Când am acceptat să te angajăm s-o faci pe târâtura aia mică să ne lase în pace, am făcut-o după intense cercetări, domnule Preston. Oriunde ne interesam, căpătăm acelaşi răspuns: Luaţi-l pe Preston. Aşa că te-am luat. Faptul că noi doi nu avem o părere prea grozavă unul despre celălalt, nu mă împiedică să te rog să-ţi reconsideri hotărârea, privind investigarea morţii soţului meu.

O admiram. Orice ar fi făcut, Marcia Van Huizen era o femeie extraordinară. Iar acum, balanţa înclina în favoarea ei. N-o mai puteam refuza, după ce i-am vorbit aşa cum i-am vorbit eu adineaori.

— Nu cred c-am să obţin vreun rezultat, dar, sigur, voi cerceta foarte minuţios totul. Un lucru pot să-ţi garantez – raportul pe care ţi-l voi înmâna, te va satisface într-un fel sau altul.

— Mulţumesc. Vei continua să fi sensibil, dacă voi readuce în discuţie problema banilor?

I-am zâmbit strâmb.

— S-a avut grijă de asta. Hillier mi-a dat un avans de cinci sute pentru afacerea cealaltă. Abia de m-am atins de ei.

Nu ştiu cam ce-o fi-nceput ea să spună atunci, deoarece Hillier a dat năvală în cameră. Era agitat, cu respiraţia accelerată.

— Marcia, Harrigan tocmai…

— O să-i comunic personal, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Silueta înaltă a lui Harrigan a apărut lângă cea a lui Hillier, cu Dunphy în ariergardă.

— Regret că trebuie să vă aduc la cunoştinţă faptul, doamnă Van Huizen, dar fata care-l şantaja pe soţul dumneavoastră a fost găsită moartă, ucisă

în apartamentul ei. S-a tras un singur glonte, cu un revolver de calibru greu. Probabil un 45.

Pe sub bronz, Marcia devenise palidă.

— Ucisă? a şoptit cuvântul atât de încet, încât cu greu am reuşit să-i prind sensul.

— Mă tem că da. Vă daţi seama ce înseamnă asta?

Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, Harrigan n-a profitat deloc de ocazie pentru a-i plăti felul în care ea i se adresase mai devreme.

— Nu cred că sunt în stare să vă urmăresc ideea, domnule Harrigan a răspuns ea.

— Aceasta înseamnă că, dacă vom primi confirmarea probei balistice şi sunt convins că o vom primi, trebuie să plecăm de la premiza că soţul dumneavoastră a ucis-o pe fată, apoi s-a întors aici şi s-a sinucis.

Însă Marcia n-a mai auzit urmarea. A leşinat, atingând podeaua înainte ca cineva s-o mai fi putut prinde din zbor.

Hillier a tăiat camera pe diagonală în fugă şi a-ngenuncheat lângă ea, luându-i capul şi culcându-şi-l pe braţ.

— Era chiar necesar să i-o spuneţi astfel?! a protestat el. Nu puteaţi aştepta măcar până dimineaţă?

Harrigan şi-a clătinat capul:

— Nu, fiule, n-aş fi putut. Ea m-a obligat să i-o spun. Acum un ceas, ea a fost cea care m-a opărit cu ulei încins, ai uitat?

L-am luat de braţ şi l-am condus afară.

— Cred că acum asta a devenit o problemă care priveşte Biroul Orăşenesc, nu? am întrebat.

Dunphy a fornăit pe nas. Se pare că el nu simţea nevoia unui vocabular prea dezvoltat. Harrigan m-a privit suspicios:

— Şi ţie ce-ţi pasă? Oricum, n-ai de ce să-ţi bagi nasul aici.

— Corect. Eram doar curios. Şi-acolo cine se ocupă de caz? Rourke?

— Nu, Randall. Dar poate că mâine dimineaţă va intra în horă şi Rourke. Randall lucrează în grupa lui, nu-i aşa?

— Da, am răspuns eu. Apoi: Bine, dacă asta mă dezleagă de obligaţii, aş prefera să văd cum arată astăzi pernele mele.

— Aşa socot şi eu, a rostit Harrigan cu glasul obosit. Înseamnă că acum voi rămâne aici şi restul de noapte. Întorcându-se spre Dunphy: Du-te şi vezi dacă poţi face rost de nişte cafea, da? Şi de ceva de-ale gurii. Orice.

Când Dunphy a luat-o spre spatele casei, omul cel înalt s-a întors spre mine:

— Vino-ncoace pentru un minut.

L-am urmat în încăperea vecină cu biblioteca.

— Uite, Preston, poate că am luat-o pe-o cale greşită. Poate că mi-am făcut o idee eronată în ceea ce te priveşte. Eşti supărat pe mine?

Era destul de mişcător, dat fiind că venea din partea unui poliţist.

— Despre ce-ar mai putea fi vorba? am contrat eu.

— Chestia asta nouă, despre fată şi toate celelalte, sigur că va complica lucrurile. S-a îndreptat spre un fotoliu cu spătar drept şi s-a aşezat. A privit în jurul său: O s-o încurc destul de rău dacă reiese că am aflat pentru prima oară de fată când s-a întors văduva acasă.

Am încercat să mă port frumos cu el:

— În privinţa mea e O.K., dar nu prea cred că-l vei putea atrage în joc şi pe disperatul meu complice.

Mi-am răsucit iute capul spre camera pe care tocmai o părăsiserăm.

— Pufuleţul ăla? Crezi că n-o să intre-n joc? Când eu mi-am clătinat negativ capul, el a rostit moale: Ah, ce iad!

L-am lăsat acolo şi am traversat holul către uşa de la intrare. Nu se auzea niciun sunet pe nicăieri. Afară se pornise un vânticel înţepător şi m-am

înfiorat puţin. Hainele mele nu erau confecţionate exact pentru temperatura asta. Pe drum, mi-am amintit la fix de cotitura abruptă de la intrarea pe peronul frontal. Dispuneam de o căruţă de chestii la care să mă gândesc de-a lungul ţărmului pustiu, la întoarcerea mea în oraş.

CAPITOLUL TREI

M-am întors pe plajă şi m-am aşezat pe aceleaşi stânci. Apa înconjurase locul şi se înălţa cu repeziciune. Ştiam că trebuia să plec de-acolo, dar ceva îmi ţinea piciorul. M-am zbătut să mi-l eliberez, însă acum eram acoperit de apă. Inima îmi bubuia ca un ciocan pneumatic, trebuia să-mi eliberez cumva membrul inferior. Apoi am văzut chipul puhav al lui Dunphy, despicat în două de un zâmbet drăcesc. El era cel care apăsa cu toată puterea stânca sub care îmi era prins piciorul. Cu celălalt picior i-am lovit faţa, însă apa îmi anihilase întreaga forţă şi chipul rânjitor n-a făcut decât să se dea leneş într-o parte. Banda de oţel care-mi înconjura capul se strângea din ce în ce mai mult şi vederea îmi fu tulburată de ceva roşu. Am început să ţip. Cuprins de o teamă nebună. M-am trezit cu obrajii scăldaţi de o sudoare rece şi înecându-mă în perna de sub cap. Lenjeria de pat o luase razna în toate direcţiile, iar eu gâfâiam de parcă nu mai era pic de aer în cameră. Am pipăit în jur după vreo ţigară, şi am stat aşa, întins, un minut sau două, în timp ce fumul acru îmi ardea gâtlejul. Era ora nouă şi jumătate dimineaţa. Trecuseră cinci ore şi jumătate de când m-am întors de la reşedinţa Van Huizen. Tot acest timp mi l-am petrecut sucindu-mă şi răsucindu-mă în pat şi, în singurele clipe când se părea că voi avea parte de un dram de odihnă, a trebuit ca Dunphy să încerce să mă omoare. Am emis un blestem la adresa lui. Apoi am vâslit spre uşa exterioară şi mi-am luat ziarele. Lăsasem vorbă pazniculuі de noapte că le vreau pe toate şi acum eram în posesia unui morman zdravăn de hârtie, care aştepta să fie ridicat. Sinuciderii lui Benedict Van Huizen nu i s-a aplicat exact ceea ce se numeşte tratamentul tăcerii. Iat-o chiar pe prima pagină, cu poze şi tot

tacâmul. Am citit cu foarte mare atenţie, rânduleţ după rânduleţ. Nu era decât miş-maşul obişnuit de fiece dată. Van Huizen a murit, probabil s-a sinucis, momentul morţii – 10.30 p.m., trupul a fost găsit de către valetul său. Acestea erau toate faptele relevante din orice publicaţie, însă toată tărăşenia era întinsă pe patru coloane în ziarele cele mai prăpădite şi pe şaptesprezece coloane în bunul şi vechiul „Monkton News", cel mai select cotidian de pe coastă. De pe oricare coastă. „News" publica întreaga istorie a familiei Van Huizen, mergând pană la trei generaţii în urmă. Am fost menţionat şi eu pe ici – pe colo. Eram „distinsul detectiv particular Mark Preston" în „Record", „Omul oraşului – Mark Q. Preston" în „Banner". Am fost intrigat de acel „Q", care nu era decât o scorneală a vreunui sub-redactor. Un singur lucru era nediferenţiat pentru toate ziarele – totala ignorare a lui Cheryl Vickers. Am găsit-o în „News", la pagina 12: „Uciderea brutală a unei frumuseţi roşcate", urmată de opt rânduri care nu comunicau decât o unică informaţie – fata era însărcinată în luna a treia. Fie că răposatul Van Huizen fusese răspunzător de asta, fie că nu fusese, exista doar o certitudine – condiţia în care se afla Cheryl. Şi celelalte ziare inseraseră povestea ei, însă niciunul n-a legat moartea fetei de Van Huizen. Probabil Marcia cunoştea o mulţime de oameni. Sau o fi fost vorba de şeful lui Harrigan. Stăpânul Biroului Şerifului din Monkton City era ales pe considerente politice şi niciun politician n-ar fi dorit să se facă prea mult tămbălău pe seama unui cadavru proeminent, cum era cel al lui Van Huizen, până ce toate detaliile nu vor fi fost studiate cu atenţie.

Am îngrămădit ziarele pe pat şi am sunat jos să mi se aducă ceva de-ale gurii şi cafea. Peste un ceas, mă simţeam deja în stare să părăsesc apartamentul. Primul lucru pe care-l aveam de făcut era să capăt informaţii direct de la oamenii

legii. Mi-am lăsat maşina pe terenul de parcare de lângă clădirea cartierului general, sub o tăbliţă care glăsuia ceva în legătură cu parcarea permisă doar oficialităţilor poliţieneşti. Dincolo de uşa de sticlă, la un birou, şedea un sergent în uniformă.

— ’Neaţa, O’Toole! Rourke e pe-aici?

— No. Însă Gil Randall mai este. Arată ca un urs cuprins de dureri de cap. Poate te muşcă şi pe tine, ă?

O’Toole părea înveselit foarte de asemenea perspectivă.

— Nu-i exclus! Mă duc sus, ca să-i dau posibilitatea s-o facă.

Brigada criminalistică n-are o cotaţie prea înaltă pe lista alocaţiilor acordate de administraţia orăşenească. Trei camere la etajul trei, toate necesitând o serioasă punere la punct. Am trecut de primele două uşi. A treia este panelată doar pe jumătate, partea cealaltă fiind din sticlă mată, pe care este imprimat cuvântul „PRIVAT”. Am bătut şi am intrat. Gil Randall şedea în spatele biroului lui Rourke, ţinând un telefon care arăta ca o jucărie în laba lui mare. M-a salutat doar cu o privire rapidă şi a continuat să asculte. M-am parcat pe-un scaun liber şi mi-am aprins o ţigară. Randall este de vreun metru nouăzeci înălţime şi trage în jur de nouăzeci de kile. Este ilustrarea vie a poliţistului încăpăţânat, despre care se vorbeşte pretutindeni. Închisorile gem de indivizi care v-ar putea spune cât e el de încăpăţânat.

— Îhî, îhî, a rostit; după care a dat un răspuns mai deosebit: O.K.

A pus instrumentul înapoi în furcă şi şi-a petrecut cealaltă mână prin părul negru, ondulat.

— Ei, bine? a emis, extenuat.

— Uciderea lui Cheryl Vickers. Am venit să depun o declaraţie.

— Oh, nu, a mormăit el. Să-ţi spun ceva. Am terminat treaba aici astă-noapte după douăsprezece. La două şi jumătate m-am scos târâş

din pat, să mă duc să văd nu ştiu ce sărmană copilă, găurită de-un glonte. De-atunci sunt hăituit întruna. Şi tocmai când mi s-a părut că pot s-o-ntind spre cuibuşorul meu, hop şi tu! Ştiu că eşti băgat în asta. Puteam şi eu să te târâi afară din patul tău, dar n-am făcut-o. M-am gândit că nu-i o grabă prea mare, a-ncheiat el trist. Eram sigur că n-ai să te arăţi pe-aici, dacă nu trimit după tine. Când colo, iată-te venit!

— În calitate de cetăţean al acestei comunităţi – mi-am plasat o mână pe piept – cunosc că este datoria mea să comunic poliţiei tot ceea ce ştiu şi care ar ajuta la descoperirea criminalului.

— Baliverne! Oricum, ce mi-ai adus? Treaba asta a fost începută şi sfârşită.

— Chiar aşa o fi, Gil?

— Sigur. Dacă n-aş fi atât de obosit, nu ţi-aş dezvălui aşa ceva, însă totul s-a petrecut conform celor relatate de tine azi-noapte.

— Relatate de mine?

— Sigur. Harrigan ne-a comunicat că tu l-au ajutat să elucideze faptele.

Drăguţ din partea lui Harrigan. Ultimul lucru de care-mi amintesc eu este că elucidase totul de unul singur şi că arăta extrem de satisfăcut de rezultate. Bineînţeles, bănuiesc că m-a folosit pe mine ca scuză în faţa Şerifului Districtual. Un detectiv particular notoriu, aflat tocmai atunci la faţa locului, exact în momentul apariţiei incomodei dovezi. Cert, el ar fi putut s-o suprime, dar cu mine alături, n-a mai avut altă alternativă decât să etc… etc… Harrigan a avut grijă de Harrigan.

— Deci, Van Huizen a fost, da?

— Nu-i nicio îndoială. Randall a răscolit câteva hârţoage şi a scos la iveală un dosar subţirel.

— Balistica. Nu-ncape niciun dubiu – a fost aceeaşi armă.

Nu avusesem vreodată dubii serioase că ar fi putut fi altcumva.

— Ai vorbit cu Marcia, văduva individului?

— Eh! Doctorul i-a administrat un sedativ. Zicea c-a avut cu vârf şi-ndesat pentru o singură noapte. Oricum, n-avem nevoie de ea decât ca să-nchidem dosarul aşa cum scrie la carte.

Am dat din cap aprobator.

— Nu mă pot abţine să cred că-i o nebunie: un tip ca Van Huizen! De ce, doar avea toate motivele din lume pentru a continua să trăiască.

Randall s-a întins peste masă. Avea nevoie stringentă de-o lamă de ras.

— Uite ce-i, Preston! Tu de-abia te-ai extras din patul cel bun şi cald. Eu am lucrat. Nu te-apuca să-mi cânţi poveşti cu zâne despre chestia asta. Nouă ne place aşa cum e. Aici este un loc foarte agitat – departamentul criminalistic din Monkton City. Am dat şi noi odată de un aranjament ca la carte. O fată rămâne însărcinată şi începe să-l scuture pe tipul responsabil de asta. El o omoară, îşi dă seama de ce-a făcut şi-şi zboară creierii. Se-ntâmplă în fiecare zi.

— Nu şi milionarilor, am răspuns.

— Nu mă scoate din sărite. Mi-ajunge şi mie!

N-aveam decât să mă uit la el, ca să constat că era adevărat.

— Te rog doar să-mi faci un mic serviciu şi încetez cu sâcâiala.

Mi-am scos portofelul din buzunarul hainei. Din el am extras notiţa pe care mi-o înmânase Hillier în dimineaţa zilei de ieri.

— Asta este o notă din partea lui Van Huizen către Hillier. Îi spune să mă angajeze pe mine pentru partea cu şantajul.

— Şi?

— Asta am căpătat-o ieri dimineaţa. Deci, de ce s-ar fi apucat tipul de asemenea cascadorii, fără să aştepte să vadă cum o să mă descurc eu?

— Nu ştiu. Aş vrea să ştiu, dar aici nu folosim banii publici. Desigur, mai sunt vreo două-trei amănunte ce nu ne sunt pe plac. Dar nu dispunem nici de timp, nici de oamenii care să poată rezolva

fiecare mic detaliu în parte. Oricum, ambele personaje principale au murit, nu uita! În asemenea cazuri nu reuşeşti niciodată să afli totul. Singurii oameni care deţin răspunsurile reale, se află la morgă.

— Bine, bine, Gil. Acesta era serviciul. Verifică-mi nota. Aş vrea să ştiu dacă scrisul îi aparţine într-adevăr lui Van Huizen. Şi n-are niciun rost să-l întrebăm pe Hillier, el este cel ce mi-a dat-o.

A luat hârtia împăturită din mâna mea, a desfăcut-o şi a citit-o.

— Suficient de clar, a observat. Care-i părerea ta?

— Nimic conturat. Doar că n-am întâlnit încă individ care să mă angajeze chiar cu câteva ore înainte de a-şi expune creierii la vedere. Personal, el nu mi-a spus niciodată că m-ar dori pentru chestia asta. Până acum au făcut-o doar alţii.

— Văd şi eu cam spre ce te-ndrepţi. Nu cred să fie ceva în asta. Bine, a rostit el iute, tocmai când gura mea se întredeschisese spre a-l contrazice, te-am auzit. Dar numai un singur serviciu. Dacă verific şi totul e-n ordine, te declari mulţumit?

— Iar dacă nu-i, tu vei fi nevoit să deschizi un nou dosar, corect? Este posibil să n-ajungi în pat nici măcar în noaptea asta.

— Acum să-ţi spun şi eu ceva. Te-ntorci astăzi după amiază la ora trei, ca să depui declaraţia formală. Între timp, eu obţin verificarea hârtiei.

— Perfect. Spune-mi ceva despre fată.

— Încă n-ai plecat? Bine, ce vrei cu ea?

— Trecutul ei. N-are părinţi?

Randall a oftat adânc. Degetele lui cât banana băteau darabana pe masă.

— Încă nu ştiu. Ştii cum e când o femeie o ia pe un astfel de drum. S-a mutat în apartamentul ăla doar cu patru zile în urmă. Nimeni n-a întrebat-o de unde vine, ci doar dacă-şi poate plăti chiria. Putea. Probabil că şi numele este fals. Dar nu cred c-a aterizat de la o distanţă prea mare. Van Huizen

n-a părăsit statul în ultimele şase luni. Am expediat-o cap şi umeri prin telegraf. C-o tipă care arată aşa, nu cred că vom aştepta prea multă vreme ca să aflăm ce şi cum. Într-o zi sau două vom cunoaşte totul despre ea.

Am dat din cap.

— Ai dreptate. Bine, te văd mai târziu.

— Pe mine nu, frăţioare. Mă bag în sac. Declaraţia ta o poate lua şi Rourke sau altcineva.

L-am lăsat şi m-am întors la maşină. Poliţistul-boboc a privit cu suspiciune cum ies din spaţiul de parcare şi ţâşnesc către şosea. I-am rânjit şi, în semn de răspuns, şi-a însemnat numărul meu când m-am îndepărtat. La birou, doamna Digby mi-a făcut o primire rece, aşa c-am fost nevoit să-i relatez câte ceva despre acţiunile mele de azi noapte. Ea şi-a luat câteva note.

— Ar fi bine să pui materialul ăsta în dosarul Van Huizen, i-am spus. Şi să schimbi numele clientului din Benedict, în Marcia.

Florence Digby era cuprinsă de uimire.

— Dar, conform celor ce mi-ai relatat, doamna Van Huizen te-a angajat înainte de-a fi auzit de moartea sărmanei fete. Acum, cu siguranţă că nu va mai dori să continui.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Marcia a rămas rece la vorbele lui Harrigan despre Cheryl. Aşa că, ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat, arătau că sunt angajat. Lasă totul aşa, pân-o modifica ea ceva.

— Perfect.

— Ah, şi-ncearcă, te rog să dai de Sam Thompson.

Soarele tocmai se străduia din nou să mă prefacă în friptură înăbuşită, când a sunat telefonul de pe birou.

— Sam? Ce mai faci, băiete? Splendid. Ascultă, am ceva pentru tine… Nu. Aşteaptă. Nu-i de umblătură. Doar o treabă liniştită, să stai la o masă.

El a mormăit ceva, cum că-n ultimul timp nu s-ar fi simţit prea bine. Sam depune mai mult efort decât oricare dintre cunoscuţii mei pentru a scăpa de orice muncă.

— Vreau să găsesc un restaurant. Cum o fi, doar ca numele lui să se termine cu ATE'S. Ai priceput? Ar putea fi KATE'S sau ceva în genul ăsta. Du-te la biblioteca publică şi scormoneşte în toate indicatoarele pe care le găseşti pe-acolo.

— Vreo sugestie, de unde să-ncep?

Ideea nu-i surâdea niciun piculeţ.

Am respirat adânc:

— Încearcă-ntâi cu San Francisco. Nu-ţi promit nimic, însă trebuie să fie pe undeva, prin Statul ăsta şi mă bate gândul că ăla ar fi oraşul cel mai pe potrivă.

La asta, a căzut niţel pe gânduri.

— Aş putea da de el în cinci minute, dar ar putea să-mi ia o săptămână. Cât capăt pentru asta?

— Garantat zece dolari şi, dacă-ţi ia mai mult de-o după-amiază, peste. Sună-mă pe la patru şi jumătate şi informează-mă cum stau lucrurile.

— OK!

În mintea mea prindea formă ceva ce putea reprezenta naşterea unei idei. Totuşi, n-aş fi fost capabil să explic de ce-mi băteam capul cu chestia asta. Poate că simţeam că răposatul Benedict Van Huizen, în clipa morţii sale, nu primise ceea ce i se cuvenea în schimbul banilor săi. Era o cale pentru a-mi salvgarda conştiinţa – să returnez banii – dar asta nu-mi surâdea cine ştie ce.

Pe la ora prânzului, m-am întors în Parkside şi am deschis vreo două cutii de bere, după care l-am imitat pe Rip Van Winkle vreo două ceasuri. Tocmai reveneam încet-încet la realitate, când cineva a apăsat pe butonul soneriei de la apartamentul meu. Bombănind în surdină, m-am aburcat greoi şi m-am dus să răspund.

Era înaltă, de peste un metru şaptezeci şi totul era bine proporţionat cu această înălţime.

Îmbrăcată într-un roz glacé, încinsă în talie cu un cordon negru. Avea părul negru, des, şi-o gură roşie, care promitea multe. Ochii violeţi mă priveau întrebător:

— Domnul Mark Preston?

Şi glasul era glacé. Nu-l căpătase în Monkton City. Fata asta era tocmai de pe coasta de Est.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Pentru început, aţi putea să mă invitaţi să intru. Sau obişnuiţi să vă rezolvaţi problemele în hol?

M-am dat înapoi. Când a trecut pe lângă mine, am detectat o dâră de parfum care nu fusese achiziţionat de la o prăvălie de trei parale.

— Obişnuiesc să-mi rezolv afacerile la birou, domnişoară…?

Întrebarea a rămas suspendată, fiindcă ea nu s-a ostenit s-o desprindă. A lăsat-o să se legene în aer. Mi-a inspectat apartamentul, zburându-şi privirile adânci de la un lucru la altul.

— Am plătit deja chiria pe un an înainte, i-am spus. Doriţi cumva numărul de la biroul de închirieri?

Abia atunci s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit. Avea un surâs cald şi prietenos, care-i aducea scurte licăriri în ochi.

— Femeile, prin însăşi natura lor, sunt foarte curioase să vadă locul în care trăieşte un bărbat.

Ceva din francheţea ei îmi mergea direct la inimă. Dar nu numai asta.

— Hai să-ncepem, lady. În câteva minute, trebuie să plec.

Ca răspuns, s-a aşezat într-unul din fotoliile mele cu spătar înalt, făcându-le să arate mai bine ca oricând. Şedea cu spatele foarte drept. Am oftat uşor şi i-am oferit pachetul meu cu *Old Favorite*. După care a trebuit să-i ofer şi un foc.

— Eşti detectiv particular? Ăsta-i un fel de agent, aşa-i?

Mi-a aruncat o privire rece.

Am privit-o şi eu, dar asta nu m-a făcut nicidecum să rămân la fel de rece.

— Aşa ceva pretind a fi. Ce pot face pentru dumneata?

— Vreau să lucrezi pentru mine. O să te plătesc bine. De fapt, am de gând, practic, să-ţi dau orice mi-ai cere.

— Şi, altceva? am întrebat eu.

— Găseşte-mi-l pe cel care l-a ucis pe Benedict Van Huizen.

Poate că-şi bătea joc de mine. Dacă mi-ar fi spus: „Du-te şi caţără-te pe Everest!" nu m-ar fi surprins într-atât. Afacerea Van Huizen nu intra în schema mea.

Am studiat-o atent. N-am remarcat nicio urmă de nelinişte. Chipul îşi păstrase seninătatea iar fumul ţigaretei prinse între degetele arătător şi mijlociu ale mâinii drepte se înălţa în linie dreaptă.

— Mă iei prea repede. După câte am auzit eu, omul s-a sinucis.

— Nu.

Negaţie hotărâtă. Un nu clar şi fără echivoc. S-a lipit şi mai mult de spătarul – scaunului, sânii împungându-i fremătător materialul roz. Dacă încă nu aflase ce femeie extraordinară este, era timpul să i se spună. Dar nu eram eu cel ce-o va face. Cel puţin nu imediat.

— Trebuie să ai un motiv ca să vii aici astfel. Care este acest motiv?

— Păi, tocmai ţi l-am spus. Vreau să-l găseşti…

Am întrerupt-o iute.

— Da, da! Astea le-am priceput eu. Ceea ce am vrut eu să spun este că trebuie să ai un motiv pentru a-mi solicita ce tocmai mi-ai solicitat. De ce crezi că-i vorba de-o crimă?

— Sigur e crimă.

— Poliţia este de altă părere. La ei ai fost?

Şi-a dus încetinel capul dintr-o parte, în cealaltă.

— Nimeni n-ar fi câştigat nimic din aşa ceva, cel mult s-ar fi dat apă la moara unor ziare

scârboase. Eu am fost amanta lui.

Cuvântul era mult prea demodat, pentru a fi utilizat de-o fată atât de modernă. Şi peste asta, mai suna şi cam trivial pentru majoritatea oamenilor. Cele mai multe femei, s-ar fi codit un număr bun de ore până să dea un asemenea răspuns. I-am întors o privire asemănătoare cu a ei şi am rostit moale:

— A fost un om norocos.

— Eram împreună de vreo doi ani. Exact de parcă-am fi fost căsătoriţi de veacuri.

Nu ştiu dacă vocea ei conţinea vreo fărâmă de amărăciune. Eu am fost incapabil să descopăr aşa ceva.

— Nu vreau să spun c-ar fi fost marea iubire. Făcuserăm un aranjament pe care l-am respectat amândoi. Ben a fost întotdeauna drăguţ cu mine. Şi foarte generos. În felul lui, ţinea foarte mult la mine. Şi eu la el. De aceea mă şi aflu aici.

M-am trezit că-l invidiam pentru a câta oară? – pe tipul care posedase o grămadă atât de mare de bani. Să ai o nevastă ca Marcia şi să mai construieşti „aranjamente” cu o femeie perfectă ca asta! Destul de femeie ca să-şi dorească să-i cheltuiască paralelele pentru a-l găsi pe cel ce-l omorâse, dac-o fi fost vreunul.

— Cred că eşti la-nălţime, i-am spus.

Îmi mulţumi din ochi pentru ceea ce spusesem.

— Înainte de a merge mai departe, ce-ar fi să mi te prezinţi?

A ezitat puţin.

— Rona Parsons, a rostit într-un sfârşit.

— Oho!

M-am aplecat cu iuţeală înainte şi i-am înşfăcat poşetuţa neagră. Mâna ei a pornit întru întâmpinarea mea, numai că întârzierea a fost prea mare. Am început să scotocesc prin rozul din interior. Pudrieră, chei, un mic sul de bancnote, pieptăn. Apoi am dat de un plic. Era adresat doamnei Rona Parsons, Apartament B. Hove

Building. Nr. 70 S.F. Dincolo de înveliş, degetele mele au fost curbate de ceva tare. Am dat de un revolveraş calibrul 22, cu patul din sidef. Era o piesă frumos lucrată şi aproape lipsită de greutate. L-am desfăcut şi am luat notă de cele şase gloanţe mici şi netede, care se odihneau în cămăruţele lor.

— Satisfăcut?

Şedea perfect calmă, cu ochii ridicaţi spre mine.

— Îmi pare rău, i-am spus, dar ai fi uimită, dacă ţi-aş spune ce nume false mi se servesc uneori.

A întins mâna după poşetă. I-am returnat-o, lăsând revolverul să-mi alunece în cealaltă mână.

— La ce-ţi foloseşte fierul ăsta?

A ridicat din umeri.

— În lumea noastră, o fată trebuie să se păzească.

— Niciun alt motiv?

— Nu.

— Hai să vorbim despre domnul Parsons. Cum a reacţionat la ideea ca tu cu Van Huizen să fiţi atât de apropiaţi?

Mi-a răspuns cu o voce ostenită:

— Nu l-am mai văzut de unsprezece ani. A plecat într-o seară după ţigări şi nu s-a mai întors. A fost cea mai fericită noapte din viaţa mea.

— Nu era prea bun, aşa-i?

— Nu era bun deloc. Şi-apoi, asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Ce rost mai au întrebările? Ce-ţi pasă?

I-am zâmbit. Era o fată căreia îi zâmbeai fără nicio reţinere.

— Am vrut să te aud cum o spui personal. Am vrut să te studiez în vreme ce o spui. Încerc să-mi dau seama dacă prezintă suficientă credibilitate.

— Oh!

Nimic din ceea ce făcea sau rostea ea nu era marcat de vreo emoţie. Rona Parsons făcea parte din categoria femeilor de gheaţă. Fusese amestecată în genul acesta de lucruri şi nu era

nimic plăcut în asta. Iar acum, privea totul cu uşurinţă. M-am gândit c-ar trebui să i-o spun.

— Rona, nu-i prea drăguţ ce-o să auzi acum, dar bănuiesc că eşti din soiul celor cu gura cusută. Sinuciderea lui Van Huizen nu reprezintă doar propria sa moarte.

Asculta cu sufletul la gură iar cuvintele mele aveau rezonanţă în fiece linie a superbului ei trup.

— Se pare c-a fost şi o fată. O altă fată.

Chipul ei exprima neîncredere.

— Asta-i o minciună!

A ridicat o mână.

— Opreşte-te! Mai e ceva. Fata era însărcinată. Cu asta l-a şantajat pe Van Huizen. El a omorât-o aici, în oraş, după care a demarat spre casă şi şi-a zburat propriul creier.

— Nu, nu, nu cred. Niciun cuvinţel!

Acum era zguduită. Se vedea clar că era mai puţin calmă decât fusese înainte. Am şoptit cu toată delicateţea de care puteam da dovadă:

— A fost aceeaşi armă, Rona. Laboratorul ştiinţific nu greşeşte în chestii dintr-astea. Gloanţele se potrivesc perfect.

A înţeles.

— Ai fost acolo, nu-i aşa? Ţi-am văzut numele în ziare.

Am dat din cap.

— Ea unde se afla, când a murit el?

— Ea?

— Marcia. Gunoiul ăla de nevastă a lui. Ea unde era?

— Insultele n-au să te ducă nicăieri. Ce vroiai să spui cu vorbuliţa aia de duh, lady?

— Marcia? A zâmbit. N-arăta prea atrăgătoare. De ce crezi că mă ţinea Ben pe mine? Pentru că avea nevoie cât de cât de un cămin, d-aia. I-am fost credincioasă. Nu-l iubeam sau alte chestii d-astea, dar eram acolo când avea nevoie de mine. M-a păstrat şi i-am fost credincioasă. Te surprinde?

— Nu. Când e vorba de tine, nu. Aproape că mă aşteptam la aşa ceva. E adevărat.

— Mulţumesc. Cu Marcia era altfel. Ea mergea oricând, cu oricine. A fost acolo? E posibil să-l fi ucis chiar ea?

Eram ocupat cu digerarea noilor informaţii despre Marcia Van Huizen. Sigur, am văzut-o şi eu cu o seară înainte în relaţii mai mult decât prieteneşti cu Ed Newman. Nici Hillier nu părea prea străin în casa Van Huizen. Dar, bineînţeles, cu el era altceva. El era asistentul personal al tipului, nu-i aşa? Tare, însă am rostit:

— N-ai dreptate. Rona. Ea a venit acasă doar după câteva ore de la cele întâmplate. Eram acolo, când a venit.

Toate acestea au dărâmat-o complet.

— Sunt convinsă. S-a ridicat brusc şi a luat-o către fereastră. A rămas o vreme pe loc, privind afară. Niciunul dintre noi n-a destrămat tăcerea. Apoi: Ce crezi, Preston îmi acorzi suficientă încredere ca să-ţi mai povestesc câte ceva?

— Încearcă-mă, i-am sugerat eu.

— Bine, iată. Benedict Van Huizen era un bărbat moral. A părăsit peisajul întorcându-se spre mine. Tipul de bărbat ce le este oferit băieţilor ca exemplu de urmat când vor fi mari. Doar că ei nu ajung niciodată astfel. Se ruşina de ceea ce numea el slăbiciunea sa de a nu renunţa la mine. Dar n-avea ce face. Marcia, nevastă-sa, este mai rea decât orice mâţă vagaboandă. Trebuia să aibă şi el pe cineva şi sorţii norocului au căzut pe mine. Da, am avut noroc. Era un bărbat bun, un bărbat excepţional, dar s-a însurat cu o târfă nenorocită. Ce zici de asta?

— Şi asta nu-i tot, aşa-i?

— Şi încă cum! Pot să jur că nu el a fost vinovat de încurcătura fetei ăleia omorâte. A fost o-nscenare. Toată chestia-i o înscenare. Omul a fost ucis. Chiar nu vrei să mă ajuţi să-l găsesc pe cel ce-a făcut-o? Te rog…

Sinceritatea ei era evidentă, ca şi profunda sa convingere.

— Eu ce-aş putea face? Poliţia este satisfăcută. Practic, ei şi-au închis deja dosarele. Eu nu-s decât un om obişnuit. Am permis, dar n-am şi insignă de şerif. Chiar dacă ai avea dreptate, eu tot n-aş pricepe de unde să-ncep.

Am fost cât se poate de delicat, încercând să mă exprim într-un mod foarte catifelat. Ar fi trebuit să acţionez cu toată severitatea şi să-i arăt uşa. Acum ea şi-a putut da seama că ezitam şi s-a aruncat direct:

— Îţi spun eu cu ce să-ncepi! Cu doctorul Cosmo Petersen!

— Petersen? Ăsta cine-i? În mintea mea, numele a făcut să sune palid un clopoţel.

— E un mare om al medicinii. Specializat în maladii cardiace.

Acum ştiam. Petersen era cel ce reprezentase ţara noastră în grupul recent reîntors din teritoriile supra-populate din Pacific, unde studiaseră necesităţile medicale. Am citit de curând câte ceva despre el, într-o revistă din cele cu coperţi strălucitoare. Rona n-a exagerat, spunând că era o personalitate în medicină. Era cel mai mare.

— Deci, se ocupă cu inima. Şi ce-i cu asta?

Şi-a venit din nou în fire. Pe-atunci nu ştiam, dar calmul şi uşoara relaxare, pe care le remarcasem acum cinci minute, însemnau în fapt pentru Rona o explozie totală. Era ca atunci când se arde o siguranţă. Mă rog, ceva în genul ăsta.

— Ben îl cunoştea… îl cunoştea pe Petersen. A fost la el chiar săptămâna trecută. Acum, doctorul se află în serviciile Marinei pentru o perioadă de patru săptămâni.

— Unde?

— San Diego. Ben a fost acolo şi au cinat împreună. Miercurea trecută. Da, miercuri, a confirmat ea.

— Şi? Se cunoşteau, nu-i aşa? De ce să nu se ducă să-l vadă?

Şi-a deschis larg ochii. Pupilele violet te cucereau total.

— Bineînţeles. Doar că vreo două zile după asta, Ben a fost foarte agitat, furios chiar, pentru felul lui de-a fi. El era un om liniştit şi amabil. Nu înclinat spre supărare şi cu toane. Părerea mea este că s-a petrecut ceva între el şi Petersen, ceva care l-a necăjit.

— Şi nu putea să-ţi spună ce anume?

Şi-a clătinat capul:

— Ah, ah! Practic, a fost gata să-mi sucească gâtul când i-am sugerat aşa ceva.

I-am spus, pe cât de delicat posibil:

— Poate pentru că n-aveai dreptate, nu?

— Poate.

A traversat camera şi şi-a luat poşeta. Şi-a înfundat degetele în ea şi a extras o bucăţică de hârtie pe care mi-a întins-o. O textură aspră, cu poza lui Benjamin Franklin pe ea, plus o multitudine de jocuri de peniţă. În partea importantă, se putea citi: „500 Dolari”. Rona a rostit:

— Vreau să afli dacă greşesc sau nu. Acolo de unde a venit asta, mai sunt o mulţime şi eu n-am nicio reţinere să le cheltuiesc.

Socoteam că greşeşte. Socoteam că raţiunea i-a fost întunecată de emoţia pricinuită de moartea lui Van Huizen. Dar mai socoteam că-mi înmâna o arvună de cinci sute de dolari şi că, dacă n-o iau, va găsi urgent pe altcineva care s-o accepte.

— Cred că-n problema asta greşeşti. Nu ştiu destul de multe despre răposatul domn Van Huizen, pentru a putea spune c-a avut sau nu vreun motiv ca să se sinucidă. Tot ceea ce ştiu este că anchetatorii poliţiei au înscris moartea sa ca sinucidere şi că ei sunt oameni specializaţi în investigaţii. Oricum, mi-am ridicat o mână, deoarece ea părea a fi pe punctul de a mă

întrerupe, pentru cinci sute de dolari asta devine o problemă care mă priveşte. O să muşin şi eu niţeluş primprejur, pe cont propriu.

Ea radia recunoscătoare. Buzele roşii s-au desfăcut iarăşi, pentru a expune unul dintre zâmbetele acelea. Ar fi plăcut s-o ai cât mai mult în preajmă pe Rona Parsons, împreună cu surâsul şi cu ce mai are ea. Din nefericire, în momentul acela, eram împins de la spate de timp.

— Dacă nu mai ai nimic să-mi spui, la trei am o audienţă la şeful poliţiei.

— Mai e ceva. Pe doctorul Petersen îl găseşti în San Diego, la hotelul MOWBRAY. După cum spunea Ben, până seara nu este liber spre a se întâlni cu nimeni.

— Bine, mulţumesc.

Şi-a strâns calabalâcul şi a pornit-o spre uşă.

— Când o să-mi dai vreo veste?

— Nu sunt sigur. Te contactez eu cândva, în cursul zilei de mâine, să te informez despre ceea ce s-a mai întâmplat. Dar, nu uita, nu-ţi promit nimic.

— N-o să uit.

I-am deschis uşa. Ea mi-a întins mâna: arma-jucărie rămăsese în buzunarul hainei mele.

— Mulţumesc. Şi l-a strecurat înapoi în poşetă. Mă poţi găsi la adresa pe care ai citit-o pe plic.

— Bine. I-am zâmbit. Era uşor s-o faci. Şi telefonul?

— Este în carte. Ţinea din nou mâna întinsă. I-am strâns-o repede. Încă puţin, şi aş fi tras-o la pieptul meu. Sunt sigur că ea a simţit asta. Aştept să te revăd când vei avea ceva de spus. După care a plecat.

Am condus-o cu ochii cât timp s-a văzut, apoi am închis uşa cu regret. Nu ştiu ce voi mai descoperi în legătură cu Van Huizen, dar nimeni nu ar putea să-mi creeze vreo îndoială în privinţa priceperii lui la femei. Amândouă – soţia şi prietena – erau extra-special şi amândouă ardeau de nerăbdare să-şi cheltuiască banii pentru a-i

salva reputaţia. Şi mai era şi Cheryl, care a susţinut c-ar fi purtat în pântec pruncul lui. Fusese şi ea o frumuseţe, până ce i-a făcut cineva o gaură mare şi neagră în piept. Dacă mă gândesc la asta, Marcia Van Huizen mă angajase înainte de-a fi aflat despre uciderea lui Cheryl. Poate aşa se şi ştergea orice bănuială în privinţa ei. Ar trebui să încep să cercetez lucrurile din acest unghi. Acum lucram şi pentru Rona Parsons, dar nu există nicio lege care să spună că n-am voie să încasez două cecuri pentru aceeaşi investigaţie.

Aveam vreme suficientă să mă gândesc la toate pe drumul către şeful Poliţiei.

CAPITOLUL PATRU

Încăperea nu se schimbase deloc. Aceleaşi birouri zgâriate, aceleaşi scălâmbe dulapuri pentru dosare, cândva vopsite-n gri, aceleaşi lămpi de birou metalice. Doar chipul de dincolo de masa de scris era altul.

— ’Nă, Schultzie, sunt aşteptat.

Schultz a mârâit ceva şi s-a apucat să aranjeze nişte hârţoage. Era unul dintre noii oameni ai lui Rourke. Lucrase în patrula de poliţie şi îşi luase diploma cu note foarte mari. Rourke a aşteptat cele patru luni regulamentare, pe care orice boboc din poliţie trebuie să şi le petreacă bătând trotuarul, după care a grăbit formalităţile pentru Schultz să-i fie repartizat lui, înainte ca vreo altă secţie a departamentului să pună mâna pe el. Rourke avea o excelentă părere despre protejatul său şi se ştia că are ochiul format pentru a selecta materialul care promite. Ca majoritatea novicilor, Schultz avea ambii ochi lipiţi zdravăn de litera regulamentului. Ştiu că uneori era oripilat de modul în care Rourke şi Randall, ca şi alţi mulţi tipi cu experienţă, şedeau la taclale cu toţi pungaşii târgului. Printre personajele suspecte, din agenda lui Schultz erau incluşi şi deţinătorii permisului de detectiv particular, deci şi eu.

— Ai întârziat! mi-a oferit el un răspuns la salut şi şi-a îndreptat degetul mare către bătrânul ceas din perete. Arată cinci minute după ora trei.

— Ia te uită, am rostit dulce. Şi n-am nici măcar o scuză. Va trebui să ai amabilitatea şi să inventezi ceva în acest scop, Schultz.

Chipul său tânăr, fără nicio cută, s-a întunecat.

— Să nu-mi vii aici ca să faci pe nebunul, Preston. În fiecare dimineaţă, azvârl după gratii indivizi mai buni decât tine.

— UUUHH! Ce caracter dur!

Nu doream să-l împung prea tare. Trebuia totuşi să-nveţe să se tempereze, dacă dorea să facă o carieră îndelungată la grupa de anchetatori. Şi învăţa. Acum a respirat adânc, a-nghiţit o gură zdravănă de aer şi a glăsuit c-o voce înăbuşită:

— Bine, detectivule. Dă-ne declaraţia ta în legătură cu noaptea care a trecut. Şi lasă umorul de-o parte.

L-am lăsat. A intrat o stenografa de-a poliţiei, să pună totul pe hârtie. După ce mi-am furişat o privire către ea, am fost convins că nu voi avea probleme în a mă concentra asupra celor ce doream să le declar. Nu-mi rămânea decât să sper că eficienţa ei era tot atât de mare, pe cât era lipsa tuturor celorlalte calităţi. Activitatea noastră a durat vreo treizeci de minute. După plecarea ei l-am întrebat:

— Rourke e pe-aici?

Schultz a dat din cap. Acum, când lucra cu reguli şi lua declaraţia unui martor, devenise mult mai uman.

— No. Eram în aşteptarea lui, când ai apărut tu la noi. Trebuie să se arate şi el din clipă-n clipă. După asta, a schimbat subiectul: Spune-mi, tipul ăla, Hillier, n-a bătut cândva mingea? Nu-nţeleg prin asta partide importante, doar aşa, într-o echipă bună a unui colegiu?

— N-am ajuns să discutăm şi despre jocurile cu mingea, i-am zis. S-ar putea, totuşi. De ce-ntrebi?

— Le urmăream şi eu puţin înainte. Chipul lui îmi este cunoscut de undeva. Drăguţ tip, nu-i aşa?

— Sigur.

Am continuat să stau jos şi să fumez, aşteptând ca stenografa să termine de bătut la maşină declaraţia mea. În sfârşit, s-a deschis uşa. Era Rourke. Schultz a eliberat scaunul cu o iuţeală demnă de invidiat. Ignorându-mă, Rourke i s-a adresat lui:

— Cum stai?! A recunoscut? Masca spaimei a acoperit chipul tânăr al poliţistului. Păi ce, staţi

împreună de mai mult de-o jumătate de oră! Trebuie să fi recunoscut el ceva.

Schultz m-a privit cu o penibilă nedumerire. I-am făcut cu ochiul. Îl trecuseră toate sudorile.

— Trebuie să mă duc la serviciul de amprente, şefule. Chestia aia din cartierul portului.

A ţâşnit pe uşă-afară. Rourke radia la distanţă.

— A folosit şi bastonul de cauciuc asupra ta, Mark?

— Să fiu corect, John. Practic, tot timpul s-a purtat extrem de politicos.

— Grozav puşti! Să şti c-o să ajungă să aibă ceva greutate la noi, imediat ce-l vom scăpa de complexul ăsta al lui de cruciat împotriva crimei.

— Sper c-o să reuşească, am răspuns eu.

A intrat stenografa cu un set frumos aranjat de coli bătute la maşină, pe care le-a aşezat dinaintea locotenentului. El le-a luat şi a început să le citească. Știam că nu se cădea să-l întrerup. Operaţia i-a luat o mulţime de timp iar după ce-a terminat şi-a lăsat capul pe spate şi un minut întreg a contemplat tavanul înnegrit.

— Da, cred că e aşa. Cred că se potriveşte. Aici.

A-mpins foile de deasupra către mine şi eu le-am parcurs rapid. Era exact ceea ce declarasem.

— Vrei să semnezi?

Am dat din cap şi am luat un stilou de pe masă. După asta, el mi-a întins şi celelalte hârtii:

— Şi copiile. Trei, Mark.

Am semnat totul la vedere şi i le-am returnat. Toată fruntea i s-a încreţit de uimire:

— O chestie nouă pentru tine, Mark?

— Ce vrei să spui cu asta, John?

— Vreau să spun că nu eşti suspectat de nimic, un veritabil spectator inocent. Cred că este o adevărată piatră de hotar în viaţa ta.

— Îi permiţi unei inocente pietre de hotar să pună o-ntrebare?

— Despre ce?

Mi-am lovit unghia degetului mare cu o *Old Favorite* şi mi-am scos bricheta din buzunar.

— Despre încetineala activităţii presei. Cum de n-au combinat ei crima cu sinuciderea? Vorbeam de Cheryl Vickers. Şi să nu-mi povesteşti mie că un poliţist rău a oprit toată istoria.

Rourke se juca cu o riglă plată, din lemn.

— Eu mă ocup de lege, nu de ziare. Pe mine mă doare capul doar pentru faptul că fata asta Vickers, a fost ucisă. Se presupune că eu voi afla cine a făcut-o şi, dacă-i posibil, şi de ce. Deci, după câteva fraze schimbate cu băieţii de la Biroul Şerifului Districtual, sunt mulţumit că am răspuns ambelor întrebări. Pot pune capac cazului şi ăsta-i – a-mpuns cu degetul declaraţia mea – ultimul cui pe care-l mai bat.

— Atunci de ce nu le povesteşti şi scribilor?

— Dă-o naibii, Preston, cunoşti doar părerea mea. A pleznit cu rigla pe birou. Colile de hârtie s-au zburătăcit în briza care se iscase din senin. Eu sunt poliţist şi nu un blestemat de politician. Iar oraşul, inclusiv departamentul meu, sunt conduse de politicieni. Nu uita!

— Vrei să spui că istoria asta o să stea pe birou, până ce vei primi dezlegare de sus.

Dădu afirmativ din cap. Rourke este un om cinstit şi sângele lui fierbe ori de câte ori descoperă că legea este utilizată pentru obţinerea de profituri politice. Mai avea opt ani până la pensie şi ajunsese la stadiul în care aveai de ales între a urma orbeşte linia sau a accepta să-nfrunţi o bătrâneţe fără hrană şi căldură. Nu era prea încântat de poziţia sa. Acum şopti:

— La noi, nu-i cine ştie ce. Ar fi ceva la capătul unde se află Districtul. Mi se pare că li s-ar fi cerut oamenilor noştri ca pentru moment să apese mai uşurel pedala în problema asta. Dumnezeu ştie de ce. Toată tărăşenia a fost deschisă şi închisă.

— Asta-i ce zicea şi Harrigan, i-am spus eu.

— Zicea aşa? Când ajungi să-l cunoşti mai bine, descoperi că Harrigan nu-i un individ prea rău. Şi-i şi deştept. A primit şi el ordine de mai sus, ca şi mine.

— Nu văd cam ce-ar avea de câştigat cineva, am remarcat eu. O crimă nu poate fi ascunsă la infinit. Cineva va începe să pună întrebări.

— Ştiu, a spus Rourke cu amărăciune. Şi ştii ce-o să se-ntâmple când o face? Fiecare cetăţean din oraş va întreba ce fel de departament de poliţie mai este şi ăsta al nostru. Iar dacă vor întreba destul de tare, cineva va începe să simtă un vânticel rece pe la spate. Şi n-o să-ţi dau nimic, dacă o să ghiceşti cine-i fericitul ăla.

— Şi mai e ceva ciudat, am continuat eu, în faptul că oraşul este de acord să ajute Administraţia Districtului.

El a pufnit:

— Ciudat! Toţi sunt făcuţi din acelaşi aluat, amice. Toţi corbii şi lingăii ăia. Toţi sunt la fel. „Vrei să-nchizi dosarul cu crima, Joe? Sigur, Joe. Ascultă, Joe, să nu uiţi contractul pentru construirea noului spital! Perfect, Joe, lasă totul pe seama mea!”

Nu-l puteam contrazice. Avea dreptate pe toată linia.

Apoi a spus:

— Oricum, ce rost are să discutăm despre asta? După care a schimbat brusc subiectul: Spune-mi, ce-i cu nota aia pe care Van Huizen i-a scris-o lui Hillier, în legătură cu angajarea ta?

— Nimic deosebit. Cum i-am spus şi lui Gil Randall azi-dimineaţă, e doar pentru că eu nu l-am văzut nicicând pe tip, până ce-a murit. Asta mi-a trezit curiozitatea în câteva privinţe. Cum ar fi, de exemplu, dacă nota a fost scrisă chiar de el.

A dat din cap absent, de parcă s-ar fi gândit la cu totul altceva.

— A fost verificată şi para-verificată de adevăraţi experţi. Am dus-o chiar şi la un tip din

afara departamentului, nu cumva să pierd rămăşagul. Nota este originală, veritabilă, de la cap la coadă.

Şi-a vârât mâna în interiorul vestonului şi a tras afară o foaie de hârtie împăturită, în care am recunoscut-o pe cea pe care mi-o dăduse Hillier.

Am luat-o şi mi-am îndesat-o în buzunar.

— Oricum, mulţumesc, John.

Am pornit spre uşă, iar după ce-am deschis-o pe jumătate, m-am întors de parcă mi-aş fi amintit ceva.

— Ascultă, ce-ai mai auzit zilele astea despre George Porter?

Rourke s-a înroşit până la guler. Nimic nu-i displace mai mult unui poliţist, decât să-i aduci aminte de un fost coleg corupt.

— Gunoiul ăla? De ce?

— Eram doar puţin contrariat. Nu l-am mai văzut pe-aici de-o vreme. Credeam c-a părăsit oraşul sau ceva de genul ăsta.

A respirat greu.

— Dac-aş şti că nu se mai întoarce, i-aş plăti eu biletul. Nu, ultima oară când am auzit de el, lovea cu băţul bilele de biliard sau aşa ceva, la localul lui Anselmo.

— Îhî, nu m-am arătat deosebit de interesat. Bine, la revedere.

A mormăit ceva care ar fi putut să-nsemne şi la revedere.

La localul lui Anselmo, în apropierea portului, se joacă biliard. Între două partide amicale de-mpins bilele de colo-colo, poţi găsi nişte băieţi care să te-ajute la spargerea unui bănci, la distribuirea marijuanei sau măcar la jefuirea unei staţii de benzină, în vremuri mai grele. Singura cale de intrare sau de ieşire este o scară cu trepte abrupte din piaţă. Nu mi s-a acordat nicio atenţie. Deşi nu era nici cinci după-amiază, locul zăcea în semiîntuneric, întrerupt doar de câteva strălucitoare triunghiuri de lumină, atârnând

deasupra meselor verzi. Câteva personaje se prefăceau că joacă. Am rămas să admir un tip, un mexican deşirat, cu membre elastice. Tacul subţire era în mâna sa asemenea unei viori. Bilele se prelingeau încolo şi-ncoace, răsucindu-se şi dansând după voia lui. Mi-am notat – nu cumva să joc cu individul ăsta pe bani!

Am împins o uşă laterală. Era o încăpere pătrată, simplă, cu un birou aşezat într-un colţ. Într-un fotoliu de piele, şedea un italian gras. Avea pe el o vestă violetă şi o cămaşă de mătase cu dungi galbene şi roşii. Părul negru, unsuros, era ondulat cu măiestrie şi mai avea şi o mustaţă, aşa cum au toţi bandiţii în filmele sud-americane. Într-o italiană rapidă, îi spunea ceva unui puşti care stătea în picioare lângă birou şi asculta cu atenţie.

— Hallo, Bonnie! am rostit voios.

— Hallo, Preston! Obrazul puhav i s-a acoperit cu o mie de-ncreţituri. S-a ridicat greoi din fotoliu, pentru a veni să-mi strângă mâna. Unde fost tu, e? Mult timp n-ai veni vede Anselmo, e? A-nceput să mă cerceteze şi să mă pipăie cu frenezie.

— Am fost cam prins cu treburile, Bonnie.

— N-are nimic. Bine că-n fine ai venuto.

M-a condus spre locul unde şezuse el mai-nainte, apoi dând cu ochii de puşti, s-a oprit din râs şi-a spus:

— Alberto, poţi să pleci acum. Spune la mama ce ţi-am zis, da?

Puştiul a dat repede din cap şi-a luat-o la sănătoasa pe uşă, asemenea unui iepuraş speriat. Anselmo a ridicat din umeri:

— Nepotul meu. A primit educaţie aleasă. Poate-ntr-o zi ajunge doctor sau ceva asemănător. Şi ce crezi că face? Umblă lelea c-o bandă de golani fără căpătâi, care nu vor ajunge nimic altceva decât un sac plin cu necazuri.

Mereu aceeaşi poveste. Încă n-am întâlnit un pungaş care să nu vrea ca toţi copiii din familia sa să păşească-n viaţă pe un drum al cinstei. M-am

aşezat şi un timp am pălăvrăgit despre una şi alta. Am simţit întotdeauna un fel de apropiere faţă de Anselmo, încă de când mi-a dat câteva informaţii despre trei tipi care porniseră într-o expediţie de vânătoare. În locul obişnuitelor puşti sportive îşi luaseră cu ei arme automate. Iar fazanul trebuia să fiu eu. După ce am sporovăit suficient pentru a considera că-ndeplinisem formalităţile protocolare, am spus:

— Am auzit că i-ai dat o slujbă pe-aici lui George Porter. Aşa-i?

Şi-a ridicat umerii mari.

— Sigur. N-am nimic cu el. Avea nevoie de-o slujbă – i-am dat-o.

— Nu l-am văzut când am intrat. La ce oră-ncepe?

— Are vreo importanţă, Mark? Chiar îţi arde buza după tipul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Nici vorbă. Nu-i implicat în nimic rău, după câte ştiu. Dar ar fi putut să mă ajute într-o chestie la care lucrez acum.

Bonnie şi-a pocnit de genunchi mâinile grase.

— Asculta, Mark. Porter ăsta este o mare dezamăgire pentru Anselmo. Acum două săptămâni a venuto la mine. Are nevoie de lucru, de mâncare. I-am dat, de ce nu? De-atunci, vine şi pleacă după cum îi trăsneşte lui. Când e beat, când foarte beat. Când nu mai apare deloc.

— Când a fost aici ultima oară?

A căzut pe gânduri. Pentru Anselmo, orice jalon în timpul care a trecut dincolo de ziua de ieri, a reprezentat întotdeauna un imens efort intelectual. Brusc, fruntea i s-a luminat:

— Ştiu. Sâmbătă. Vineri venuto, sâmbătă n-a venuto. Sigur. A fost sabato.

— Ce te face să fii atât de sigur în privinţa zilei, Bonnie?

— Sabato treaba multă pentru Anselmo. Totdeauna. Săptămâna asta nu Porter. A trebuit

chemato un văr de la mine să ajute. Aha, a dat din cap, sabato.

Nu mai aveam ce-ntreba aici. Imediat ce s-a putut, l-am părăsit şi am pornit încetinel pe treptele de piatră cenuşie. N-am mers decât până la colţul străzii. Acolo este o tarabă cu ziare şi cu un nevăzător care stă liniştit în dosul ei. Este Ike Orbul, cea mai veridică sursă de informaţii din tot oraşul.

— Ce mai faci?

Chipul alert s-a întors într-o clipă spre locul de unde răsunase glasul meu.

— Ia te uită, domnul Preston de la Agenţia Preston. Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

Este gluma obişnuită a lui Ike. Am răspuns:

— Aşa e. Cum merge treaba, Ike?

— Ei, pentru unul ca mine, treaba e uşoară. Toată lumea aleargă în jurul meu, să-mi facă fel de fel de servicii. Îmi place.

M-am uitat la costumul lui zdrenţăros.

— Întotdeauna ai reuşit, Ike.

Ike este un tip căruia îi place să sporovăiască. Fiecare zi din viaţa sa şi-a petrecut-o în dosul tarabei cu ziare, de la prima rază de lumină, până la miezul nopţii şi mai târziu. Oricine are puţin timp, se opreşte şi schimbă o vorbă-două cu Ike. Aşa se face că el colectează atâtea informaţii. Dacă i se pare că nu va prejudicia pe nimeni, îţi relatează orişice fără nicio reţinere. Singura abilitate de care ai nevoie este să-nşiri vrute şi nevrute vreo zece minute înainte de a ajunge la ceea ce de fapt te interesează. Mi-a trebuit şi mie ceva timp, dar apoi m-a condus chiar el la problemele mele.

— Ia spune-mi, ce te-a adus într-o vecinătate atât de selectă?

— Tocmai am urcat la italian. Aş fi vrut să schimb o vorbă cu George Porter.

Pe chipul orbului s-a aşternut o expresie de maxim dezgust. Era suficient să rosteşti un singur

cuvânt despre Porter şi, cu siguranţă, oricine ar fi avut aceeaşi reacţie.

— Te-aduni cu cine nu trebuie, Preston. Oricum, Porter n-a venit azi la lucru. Ultimul zvon pe care l-am auzit, este c-ar fi plecat undeva, în lumea largă.

— S-a înregistrat. Şi cum traduci asta în limba noastră?

— De mai multe luni, Porter sălăşluia într-o vizuină din Strada Portului. Deodată, şi-a strâns tot avutul şi s-a mutat. Am auzit că s-ar fi destăinuit băieţilor c-a sfârşit cu felul ăsta de viaţă.

Aici putea fi ceva interesant. Din gaura de şobolani de pe Strada Portului, până la *Club Rendezvous* este o cale foarte lungă.

— Să se fi reformat, sau ceva similar? am sugerat eu.

— Nu fi copil. Singurul drum pe care poate merge Porter este în jos. Nu – Ike, era serios – după cum mi se pare mie, individul ăsta, Porter, a dat de ceva verzişoare uşor de câştigat.

— Grozav, i-am răspuns cu voioşie. Acum poate că va avea destulă băutură, să sugă până plezneşte.

— Amin. Aş vrea să-i dau eu ultima picătură, a zis el laconic.

— Ai vreo idee pe unde-aş putea să-l caut?

În momentul acela, am fost întrerupt de un trecător. S-a îndreptat spre stand, a răsfoit ziarele, şi-a luat unul şi a aruncat un bănuţ în cutia de metal. Ike a oftat.

— Aşa-s câte unii. Nu pierd niciun minut pentru o vorbă bună.

Am tăcut amândoi o vreme. Începusem să mă tem că orbul vânzător de ziare uitase ce l-am întrebat.

— Sigur, eu nu-s un mare şi renumit detectiv sau ceva de felul ăsta. Vreau să spun că n-am decât un nas cu care mai muşin şi eu câte ceva, dar uite cum văd eu lucrurile: când un tip coboară în lumea de jos, el se tot gândeşte că-ntr-o zi o să urce

iarăşi. Şi nu numai să urce, ci să se ridice exact pe panta pe care a luat-o la vale. S-a oprit, de parc-ar fi aşteptat vreo întrebare.

— Şi?

— Şi dacă tipul e Porter, şi dac-a găsit un puţ petrolifer sau ceva asemănător, aş înclina să cred că se va duce întins la vechiul său apartament de la Hacienda.

Încă înainte de sfârşitul expunerii, am fost sigur că avea dreptate. Trebuie să-l fi durut rău pe Porter când a fost nevoit să se despartă de dichisitul său apartament din Hacienda, plătit cu bani extorcaţi sau obţinuţi din mită. Era deci normal să se reîntoarcă acolo, dacă-şi putea permite.

— Ike, am rostit solemn, faptul că tu lucrezi în jurnalistică îmi este de mare folos. Dacă te hotărăşti vreodată să te faci detectiv, într-o clipă voi veni în Strada Portului.

A zâmbit şui.

— Oricând! Dac-ajungi la vorbe mai grele cu individul ăla, dă-i şi din partea mea una, da?

— Ne-am înţeles. L-am bătut pe umăr şi i-am îndesat o hârtie de cinci în buzunarul de sub rever. La revedere, Ike!

— ’Revedere!

Birourile ziarului MONKTON CITY GLOBE se află situate între strada a Şaptea şi Fairfax, în sectorul destinat instituţiilor. Am intrat şi mi-am vârât capul prin gaura pătrată din peretele care desparte editorii de coridor.

— Hy, Shad!

Shad Steiner m-a privit pieziş, cu chipul său bătrân acoperit cu o mie de suspiciuni demult uitate:

— Ca să vezi! Sărmanul Sam Spade. Ce-i nou?

— Ce-ar fi să-ţi mai petreci puţintel timpul la morgă?

Şi-a înălţat sprâncenele, dar pe fruntea-i nu mai era loc şi pentru alte cutişoare.

— Care-i povestea?

I-am istorisit basmul. Era o bucăţică de împletitură tristă despre Hilda Brooks, văzută ultima oară în Monkton acum trei sau patru ani şi ai cărei părinţi din Oregon încercau să-i dea de urmă. Orice-aş fi găsit prin dosarele lui, ar fi putut constitui un indiciu pentru mine, mai ales informaţiile din dosarele clasificate „Poliţie”, deoarece, trebuia s-o recunosc, sărmana Hilda o luase razna de pe drumul cel drept. Adesea. Când am terminat, Shad a mormăit:

— Am văzut-o acum aproape treizeci de ani pe Norma Shearer jucând chestia asta. Sue!

De nicăieri, a ţâşnit o puştoaică pirpirie, de vreo şaptesprezece ani.

— Da, domnule Steiner.

Vocea semăna cu tot restul. Plină de energie.

— Domnul acesta, şi-a îndreptat spre mine degetul său mare şi gros, doreşte să se uite prin câteva dosare vechi. Te duci jos şi-l ajuţi, da?

— Bineînţeles.

A zburat săgeată către uşă şi, după câteva clipe, a apărut la capătul coridorului, de unde mi-a făcut un semn cu mâna. Am urmat-o, coborând două şiruri de trepte de piatră. Mi-a turuit tot timpul, în vreme ce eu mă gândeam ce straşnic subiect putea ea să fie pentru educarea ascultării selective. Cunoaşteţi şmecheria: tot ce ai de făcut este să auzi fiecare al douăzecilea cuvânt şi este suficient pentru a menţine legătura. M-a condus către un rând de fişiere vechi.

— Secţia „Poliţie” este aici. Bineînţeles, are şi subdiviziuni.

A continuat, furnizându-mi informaţii asupra sistemului de îndosariere. De data acesta am ascultat-o atent.

— Deci, dacă trag sertarul acesta, i-am arătat eu, voi găsi material criminalistic, datat cu trei ani în urmă?

— În acel sertar anume, chiar cu şase ani. Pentru date mai vechi, va trebui să…

— Bine, mulţumesc, scumpo, am spus. Pentru început mi-ajunge!

Bănuiesc că nu eram în toate minţile, dar ceea ce am auzit până acum, m-a condus pe un anumit fir al gândirii. Am deschis primul dosar. Este surprinzător ce de încurcături pot găsi oamenii pentru a se vârî în ele până-n gât. Unele erau foarte interesante. Prea interesante. Mi-am instituit o regulă: numai nume şi fotografii. Aşa m-am trezit că pot să lucrez cu o viteză considerabilă. Astfel, am ajuns aproape de sfârşitul celui de-al optulea dosar şi mai aproape de patru decât de trei ani în urmă, când am descoperit:

EXCROCHERIE ÎMPIEDICATĂ

„Astăzi poliţia a acţionat rapid pentru a împiedica o tentativă de excrocherie săvârşită de Dean Hillier – douăzeci şi cinci de ani, şi de frumoasa Ivy Hart.”

Am citit totul cu mare atenţie. Un „proeminent om de afaceri”, după cum anunţau insistent ziarele, s-a legat de-o oarecare Ivy Hart. Brusc a apărut soţul acesteia, ameninţând să-l denunţe public pe omul de afaceri, dacă nu va plăti. Metoda este obişnuită şi străveche, dar aduce profit. Însă nu şi de rândul acesta. Victima a avut mai mult curaj decât se-ntâmplă în asemenea cazuri şi poliţia a pus gheara pe „soţ”, învinuindu-l de excrocherie. În partea de jos, era un instantaneu făcut lui Dean Hillier la sosirea sa la poliţie. Ofiţerul însoţitor nu era altul decât George Melvin Porter. Nu exista nicio fotografie de-a lui Ivy Hart. Care, conform raportului, urma să fie prinsă din clipă-n clipă. Am întors pagina la ediţia următoare şi am găsit o versiune nouă a aceleiaşi poveşti. Apoi n-au mai fost decât câteva palide referiri la cazul în speţă, până ce, trei săptămâni mai târziu, s-a anunţat că

victima şi-a retras reclamaţia şi Hillier a fost eliberat. Pe Ivy n-au mai prins-o niciodată.

Mi-am însemnat cu grijă toate datele istoriei şi am închis fişierele. Săltăreaţa Sue şi-a pierdut demult interesul faţă de mine şi a dispărut. Asta a fost o mare uşurare pentru mine. Nu doream ca cineva din personalul cu înaltă competenţă şi pricepere al lui Shad Steiner să observe cumva ce-am găsit.

Când am ajuns la birou, domnişoara Digby tocmai îşi încuia sertarele, gata de plecare. Mi-a azvârlit o uitătură severă.

— A mai apărut ceva, domnişoară Digby?

— Dacă nu-l luăm în consideraţie pe Sam Thomson, nu.

De când îl expediasem pe Sam la Biblioteca Orăşenească, am fost mult prea prins ca să mai am vreme să mă gândesc la el.

— Ce zice Sam?

— Cred că el v-ar putea răspunde mai bine decât mine la asta.

Şi-a înclinat capul în direcţia biroului meu.

— De când e aici?

— De vreo oră. Dacă nu mai aveţi nimic pentru mine în seara asta…

— Sigur, sigur, dă-i drumul. Ne revedem cândva, în timpul zilei de mâine.

Am intrat. Sam se prosternase în cel mai moale fotoliu al meu. E scund, dolofan şi cheleşte. Obrajii căzuţi, străjuind doi ochi cu pleoape grele, pot crea impresia de stupiditate, însă aici faceţi o eroare. Sam nu-i prost deloc, e doar leneş şi în domeniul acesta are o practică de aproape patruzeci de ani.

— Îmi pare rău, Sam. N-am crezut că ai putea veni deja cu materialul.

Şi-a fluturat un deget în semn de răspuns. După care mi-a întins o bucată de hârtie. Am luat-o şi am început s-o cercetez. Cu litere mari, groase şi ţepene, era scris:

KATE’S PLACE
THE SENAT BAR AND GRILL
NATE’S
TIN PLATE’S GRILL
HECATE’S HAMBURGER GRILL

— Asta-i tot, nu?

— Asta-i tot, Preston. Dacă-mi dai banii acuş, mă topesc.

— Aşteaptă o clipă.

Le-am recitit.

— Ce şti despre locurile astea, Sam?

Oftând adânc, s-a înălţat în ceea ce pentru el reprezintă poziţia de drepţi.

— Nevinovate, toate, exceptându-l poate pe NATE’S.

— Ce-i cu NATE’S?

— Dacă-ţi doreşti aşa ceva, atunci aici este locul cel mai potrivit ca să faci rost de Heroină. Este prăvălia cu droguri de la care se aprovizionează lumea de înaltă clasă.

— Eşti grozav, i-am spus. Dă drumul la întregul repertoriu.

— Aş începe cu KATE’S PLACE. Se pare că-s trei dintr-astea.

Am pornit împreună un colind pe la casele deocheate de pe listă. Sam are darul descrierilor. Face economie de cuvinte, însă foloseşte cuvintele cele mai potrivite. A-ncondeiat locurile ca un dosar de la poliţie. Mare noroc am că Sam este chiar din San Francisco. Mi-a salvat tălpile de la o mulţime de pantofi. A treia din seria KATE părea a merita să fie verificată. Mi-am notat-o în minte, dar nu l-am întrerupt. Şi SENATE BAR AND GRILL ar fi putut fi ceea ce căutam.

— Ţi-aminteşti de boxerul ăla? Chiar înainte de Pearl Harbour? Terence O’Keefe? m-a întrebat el.

— O’Keefe? Nu, nu cred că-i în legătură cu problema mea.

— Ba este, a rostit el printre gâfâituri. Tipul a fost cam deteriorat într-un accident de maşină. A trebuit să-i fie operat maxilarul şi să i se vâre o placă d-alea de argint în cap.

Punctul dureros al lui Sam este când intră în relaţii cu oameni care n-au trecut de vârsta adolescenţei înainte de-al Doilea Război Mondial. El îşi închipuie că aceştia îl iau drept om preistoric. M-am prefăcut preocupat de spusele lui.

— Îmi sună ceva prin minte, dar nu pot localiza exact.

— Mai încearcă. După asta, l-au botezat Terence Tinicheaua. N-a mai continuat, pentru că băieţii se temeau să-l lovească la cap, nu cumva să dea ortul popii.

— Aha. Acum parcă mai vin acasă, am cedat eu.

— Vezi? Însă în loc să-şi cumpere un bar, aşa cum fac toţi, s-a vărat în afaceri cu droguri. Şi-a închipuit că un boxer mănâncă mai mult decât bea şi că poate sta foarte bine la casă. Asta este TINPLATE'S GRILL acum. Toţi pugiliştii şi managerii folosesc locul ca pe-un cartier general.

Mi-a mai relatat câte ceva despre asta, apoi a ajuns la ultimul.

— HECATE'S este un loc al şantajiştilor. Hecate asta e o pipiţă, una artistică. Localul este amenajat ca un studio, şi casa este în formă de paletă de pictor. Ea îi ademeneşte pe poeţi şi pe băieţi, şi pe încă nişte trăsniţi de toate categoriile. Nu-i genul de local unde să poţi duce un mitocan sau un mâncău.

I-am pus câteva întrebări despre HECATE'S. Sam Thomson şi-a câştigat banii pe bune. I-am împins câteva hârtii peste birou. Le-a cules, a început să şi le care în buzunar, dar şi-a scos mâna şi s-a uitat la bancnote.

— Hei, e prea mult. Aici sunt douăzeci de dolari, a protestat el.

— Şi ce? Sunt veritabili şi poţi să pariezi c-o să-i pun în contul clientului.

A clătinat din cap cu îndoială şi şi-a vârât bani adânc, în buzunarul pantalonilor.

— Ei, dacă eşti convins că-i bine aşa, mulţam.

După plecarea lui, am pus mâna pe telefon. Aveam câteva convorbiri de efectuat şi m-am străduit să fiu deosebit de politicos cu duduiţa operatoare, pe care-o voi pune să tragă din greu tocmai la sfârşitul acestei zile caniculare. Mai întâi am cerut legătura cu al treilea KATE'S PLACE.

— KATE'S?

O voce de femeie a rostit:

— Kate la telefon.

— Aş dori să vorbesc cu Cheryl, e acolo?

— Cheryl? părea mirată. Cheryl şi mai cum?

— Numele ei după căsătorie este Vickers, dar nu ştiu, poate că acum îşi foloseşte numele de fată. Şi eu nu i-l cunosc.

La asta, ea a căzut niţel pe gânduri. Puteam să ghicesc cum o face.

— Îmi pare rău, dar aici n-avem nicio Cheryl şi cum i-o mai zice.

— Staţi, am făcut ca glasul să-mi răsune disperat. Staţi, este o problemă cu adevărat importantă. Dacă vine cumva, sau dacă mai întreabă cineva de ea, vreţi, vă rog, să vă notaţi numărul meu?

— Nu văd la ce bun…

— Vă rog!

— Bine, vă asigur că vă pierdeţi timpul, dar, dacă asta vă face mai fericit…

I-am spus cum mă numesc şi i-am dat numărul de telefon de la birou. Mi s-a părut că-mi acordă mai multă atenţie, aflând că-s din Monkton City, dar asta s-ar fi putut să fie din cauză că la-nceput o fi crezut c-aş fi un individ pus pe glume. Numai că ăştia nu sună în altă localitate. I-am mulţumit, prea mult chiar şi am reaşezat receptorul în furcă. Apoi l-am ridicat din nou şi am început să-mi joc rolul în beneficiul unui individ cu glas foarte ridicat, care susţinea că este manager la SENATE BAR

AND GRILL. Plictisit, am coborât târâş către josul listei. Singura picătură de amuzament a fost când am vorbit cu Nate. Da, el cunoştea o Cheryl şi da, o să-i transmită mesajul meu. O să-l mai transmită şi părinţilor ei şi Departamentului Poliţiei din San Francisco, doar aşa, pentru mai multă siguranţă. Cheryl avea cincisprezece ani şi el mai auzise de indivizi d-ăştia ca mine. Altfel, peste tot acelaşi lucru. Când am terminat, am scris câteva notiţe pentru Florence Digby. Exista totuşi o vagă speranţă ca unul dintre apeluri să producă ceva şi Florence s-ar afla în întuneric dacă nu-i las câteva instrucţiuni cu ce are de făcut. Mai aveam ceva de îndeplinit, înainte de-a închide biroul. Am luat telefonul şi am format un număr.

— Aeroportul Monkton City.

— Credeţi că am vreo şansă să găsesc un loc pentru diseară la San Diego?

— O clipă, vă rog.

S-a apăsat pe un buton şi convorbirea a fost preluată de-o voce dulce.

— Am primit solicitarea dumneavoastră, domnule. Există un zbor spre San Diego la ora şapte şi zece, diseară. După acesta, următorul este la ora unsprezece.

Puteam s-o văd; o blondă delicioasă, îmbrăcată într-o uşoară uniformă ciocolatie, cu micuţa tocă aşezată ceva-ceva mai departe de centrul indicat de regulament. Vocea ei era rece.

— Şapte şi zece-i perfect. Pot să revin tot în seara asta?

— Să văd.

Puteam s-o văd cum întoarce foile orarului. Se ocupa cu-atâta grijă de plimbărica mea, de parc-ar fi fost vorba de un zbor la Tokyo. Mi-a plăcut. Adevărul era că aş fi putut ajunge acolo cu maşina în ceva mai mult de două ore, însă asta presupunea şi două ore pentru înapoiere şi nu-mi surâdea nicidecum un asemenea efort pentru o singură seară. În sfârşit, a revenit.

— Nu aveţi decât o singură posibilitate. La zborul de noapte obişnuit dinspre San Diego, de la ora zece şi treizeci, există o rezervare neconfirmată până în prezent. Bineînţeles, nu vă pot garanta că nu va fi utilizată înainte de ora plecării.

— O să-mi încerc norocul, scumpo. Numele meu este Preston. Mark Preston.

Am turuit vesel despre adrese, despre preţul călătoriei şi altele similare şi totul s-a aranjat. Chiar de s-ar fi dovedit că nu voi avea posibilitatea de a lua avionul de-ntoarcere, n-o să se facă gaură-n cer. Puteam dormi la San Diego, tot atât de bine ca-n Monkton City, urmând să iau cursa retur de dimineaţă. Acum, ceasul meu arăta ora şase şi douăzeci, ceea ce însemna că n-aveam prea multă vreme de pierdut. Am încuiat biroul şi-am luat-o spre Parkside.

Din cauza căldurii, hainele mi se lipeau de trup. A fost o mare uşurare când le-am jupuit după mine şi am intrat la spălat. Mă-nvârteam prin casă aşa cum am venit pe lume, exceptând doar faptul că acum ţineam în mână un pahar, în clipa în care a zornăit telefonul.

— Da?

— Dumneata eşti, Preston? Era glasul lui Hillier.

— Îhî. Ce s-a-ntâmplat?

— Ascultă. Trebuie să te văd! E important! Părea foarte tulburat.

— Vei fi nevoit să te cam grăbeşti. Peste foarte puţin timp iau avionul. Poţi veni imediat aici?

— Sunt la mine-acasă. Îmi ia o oră s-ajung la dumneata.

— Nu mă mai găseşti. Uite, cu puţin noroc, mă-ntorc pe la miezul nopţii. De ce nu ne-am întâlni atunci?

— Nu se poate mai devreme?

— Cred că nu.

— Bine. Voi veni atunci.

— Las o cheie Ia paznicul de noapte şi îi spun că vei veni.

— Mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

Am blestemat în surdină călătoria cu avionul. Mai erau o grămadă de lucruri legate de chestia asta, pe care nu le cunoşteam şi Hillier oare ce noutăţi o fi avut? Acum, că aflasem mai multe despre tipul ăsta, mă interesa în mod deosebit o micuţă convorbire cu el. Nu era totuşi decât o amânare de maximum câteva ore. Mai poate s-aştepte.

CAPITOLUL CINCI

Nu s-ar spune că aeroportul din Monkton City ar fi chiar un Idlewild. De fapt, nu-i decât un grup de clădiri înălţate la capătul braţului unei cruci din beton. Acolo erau şase sau şapte avioane de linie, niciunul supradimensionat, care aşteptau liniştite, în timp ce hoarde de oameni grăbiţi mişunau în jurul lor. Am parcat lângă turnul de control – întotdeauna procedez astfel, dacă plec într-o scurtă călătorie. Spaţiul de parcare public este un veritabil rai pentru tipii care pleacă în maşini care nu le aparţin. Eu mi-o las pe-a mea nepăzită, la vedere, chiar alături de turnul de control. Dacă va fi cineva interesat s-o cerceteze, îşi va închipui, desigur, că rabla aparţine vreunuia dintre băieţii care lucrează înăuntru şi care ar putea să-şi termine ce are de făcut, în orice moment.

Am intrat în sala de aşteptare. Nu prea era multă lume aici, câţiva aşteptau următoarea cursă, plecare sau sosire, alţii însoţeau pe cei ce urmau să zboare. Birourile se aflau pe lateral. M-am întins printr-un spaţiu îngust din perete şi mi-am plimbat privirile prin interiorul unui cubuleţ. După care am apăsat pe un buton.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Era glasul dulce al fetei care-mi făcuse rezervarea. Am întors capul cu un zâmbet anticipat. O bondoacă, amice, cu păr blond cenuşiu şi cu nişte oribili ochelari ornamentali, din material plastic roşu şi cu colţurile în formă de aripi. Ochii – lipsiţi de strălucire şi pielea – palidă şi flască, fără viaţă. O puteai compara cu un Mephisto-femelă, cuprins de uimire. Am înghiţit în sec, dar am fost obligat de-mprejurări să-mi păstrez zâmbetul.

— Sigur, mulţumesc. Mă numesc Preston. V-am telefonat ceva mai devreme.

— Ah, da, domnul Preston. Am rezervarea dumneavoastră.

S-a răsucit spre un raft din perete, a luat de-acolo un plic gălbui şi mi l-a întins. Înăuntru se afla un bilet lung, verde-pal.

— Ia te uită, e pentru o călătorie dus-întors, am exclamat eu.

— Corect. Curând după apelul dumneavoastră telefonic, am primit de la San Francisco anularea şi am putut să vă obţin un loc pentru zborul retur de la zece şi treizeci.

Dacă omul putea să-nchidă ochii şi să-şi deseneze singur imaginea sugerată de voce, lumea ar fi un loc mai plin de fericire. I-am mulţumit şi m-am îndreptat spre pistă. Tocmai se anunţa ruta de zbor a avionului meu. O duducuţă dichisită, în uniformă neagră cu epoleţi oranj a marcat numele meu pe lista ei, în timp ce eu am pus-o pe ea pe lista mea, pe când urcam scara pentru a pătrunde în interiorul avionului. Câţiva dintre pasageri arătau de parc-ar fi călătorit deja de-atâta amar de vreme. San Diego se afla la capătul traseului şi probabil că erau iritaţi de faptul c-au fost obligaţi să se oprească din drum cu exact o oră înaintea punctului terminus. Mă găseam, totuşi, la clasa turist şi dacă optezi pentru preţul redus, trebuie să recurgi la tehnicile călătoriilor cu autobuzul. Vecinul meu zăcea prăbuşit pe spate pe locul său. Adormit în felul acesta n-arăta deloc prea grozav, dar eu am fost încântat că n-aveam să suport cine ştie ce pacoste ca tovarăş de drum. Am pornit în aproape zece minute.

Pe drum, m-am gândit la doctorul Petersen, omul pe care intenţionam să-l contactez. Ştiam că mi-am pus norocul la grea încercare prin tentativa de a-l întâlni personal. Cel mai înţelept ar fi fost să telefonez la hotel şi să stabilim o eventuală întrevedere. Luasem în consideraţie şi aşa ceva. Însă am decis că, pentru o secretară eficientă, e floare la ureche să se descotorosească de cineva de

la celălalt capăt al firului. Îmi închipuiam că Petersen este un om foarte ocupat şi, cert, unul dintre cei importanţi. Nu cred că dispune de timp decât pentru una din cinci persoane care-l solicită în diverse probleme. Speram ca vizita intempestivă a cuiva care dorea să converseze cu el despre un prieten proaspăt decedat ar înclina balanţa în favoarea mea. Ce scurtă e o oră, când eşti acaparat de gânduri! M-am uitat la ceas, în timp ce alunecam pe pistă spre punctul de debarcare al aeroportului San Diego. Arăta opt şi cincisprezece şi după cinci minute mă străduiam să-mi aduc aminte despre unele partide de fotbal la care asistasem odinioară, deoarece tot norodul fluiera după taxi. În sfârşit, am reuşit să pun mâna pe unul. Jocheul a emis obosit:

— Încotro, domnule?

— La Hotel MOWBRAY şi…

— Ştiu, ştiu… grăbeşte-te! Tot timpul doar „grăbeşte-te!”

M-a gratulat cu un monolog despre dezastrele aduse de graba modernă, despre alţi utilizatori ai căilor rutiere, despre bomba cu hidrogen şi despre alte subiecte amestecate într-un ghem încâlcit. Cu toată bombăneala lui, am remarcat că nu ne depăşeşte nimic din ceea ce trece pe şoseaua spre oraş. Tipul ştia să conducă o maşină. MOWBRAY HOTEL este situat la vreo două mile în afara oraşului şi este binecunoscut amatorilor de linişte şi de lux. Bineînţeles, la un preț piperat. Este îndeosebi la îndemâna celor ce călătoresc pe calea aerului, deoarece nu se pierde timpul în încâlceala traficului rutier. Am tras la o intrare monumentală. I-am dat taximetristului cinci dolari în plus, iar el mi-a întins pe loc o carte de vizită pe care eu mi-am îndesat-o în buzunar şi am şi uitat-o în aceeaşi clipă.

Am intrat pe uşă, am reperat barul şi am păşit pe moliciunea covoarelor. Nimeni nu mi-a acordat nicio atenţie. Nici n-aveau de ce. Barul era aproape

pustiu, doar cu câţiva clienţi care păreau a lua un păhărel-două înainte de cină. Am comandat un scotch cu gheaţă. Când mi-a fost servit, i-am spus barmanului:

— Un prieten de-al meu vă este oaspete – Doctor Cosmo Petersen.

— Ah, desigur, îl cunosc pe doctorul Petersen.

Mi-am scos portofelul şi l-am deschis.

— Aş dori să-i trimit o sticlă de şampanie. Poţi să mă ajuţi?

— Cu plăcere, domnule. Vreţi să vă alegeţi?

Mi-a întins o listă împăturită, cu toate vinurile din pivniţele hotelului. Am aruncat o privire rapidă peste ea.

— Numărul treizeci şi patru, vă rog.

— Da, domnule, mi-a răspuns entuziasmat.

Am pus pe casă câteva bancnote, depăşind suficient de mult preţul şampaniei pentru a-mi asigura şi un mic serviciu suplimentar. Barmanul s-a dus în direcţia opusă casei şi a făcut un semn cu mâna. Un puşti mărunţel, în uniformă de boy, s-a desprins de la locul său de staţionare, de după uşă şi a-nceput să-şi croiască drum printre clienţi. Mi-am înghiţit şi restul de scotch şi am revenit în foaier. Acolo, m-am aşezat într-un fotoliu din preajma lifturilor. Cinci minute mai târziu, a apărut şi boy-ul, purtând o tavă de argint, garnisită cu o căldăruşă de gheaţă, din care ieşea gâtul delicat al unei sticle negre, acoperit de-o reţea deasă de fire aurii. Ajuns la ascensoare, a apăsat pe un buton. Luminile roşii de pe peretele de sus au scăpărat, indicând etajele, apoi s-au oprit. Uşile au alunecat lateral şi puştiul a păşit în interior. Eram la doi paşi de el. Când am intrat şi eu, puştiul a spus:

— Scuzaţi-mă, domnule! şi a ieşit.

— Nu-i nevoie să ieşi din pricina mea, fiule.

— Regulamentul, domnule. Ne este interzis să-i deranjăm pe oaspeţi. Pot foarte bine să aştept liftul următor.

Mi-am afişat surâsul cel mai cordial. Doream, de fapt, să-l strâng de gât.

— Nu-i nevoie, am glăsuit. Vino înapoi. La ce etaj vrei să mergi?

— La opt, mi-a răspuns el.

— Perfect, am replicat eu: apoi, întorcându-mă spre băiatul de la lift: Şapte, vă rog.

În tot acest timp, el nu scosese o vorbuliţă, ci stătuse nepăsător lângă tabloul de control. Acum a-nceput să se agite cu butoanele sale şi am luat-o cu toţii din loc. S-a oprit lin la etajul şapte. Am ieşit din lift, i-am mulţumit şi i-am făcut boy-ului cu ochiul. Imediat ce uşile s-au închis fără a produce niciun zgomot, am întins-o către scări şi am început să alerg pe treptele acoperite cu mochetă. Am ajuns la etajul opt în chiar clipa în care liftul pornise în călătoria sa coborâtoare. Boy-ul tocmai dădea colţul. Am ţâşnit în urma lui şi am înregistrat atent fiecare mişcare a sa. S-a oprit dinaintea uneia dintre uşile albe şi a bătut discret. M-am reîntors la scări şi am coborât un etaj, rămânând în expectativă. După un tic-tac de vreo două secunde, am auzit liftul urcând. Am auzit o voce, dar n-am reuşit să prind niciun cuvinţel, după care liftul a coborât din nou. Am urcat iarăşi scările, ceva mai rezervat de rândul acesta, şi m-am îndreptat către uşa dorită. Am bătut uşurel. S-a deschis după câteva clipe şi s-a ivit un bărbat care a-nceput să se uite la mine. Avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani şi un chip muncit de griji. Tăcea.

— Aş dori să-l văd pe doctorul Petersen pentru câteva minute.

N-a părut prea surprins de asta.

— Jumătate din populaţia ţării ar dori să facă aşa ceva. Dumneata ce argumente ai?

Glasul îi era uscat. Şi aspru, atitudinea lui arăta că nu admite niciun compromis.

— Aş dori să discutăm despre un mare prieten foarte apropiat al doctorului, care a murit de

curând. Numele său era Benedict Van Huizen.

Acum arăta şi mai cuprins de griji.

— Ziarist?

— Nu. Investighez pentru compania de asigurări care va onora poliţa domnului Van Huizen, trasă pentru o sumă enormă.

— Oh! Poftiţi înăuntru.

S-a dat un pas înapoi, pentru a-mi face loc. Am intrat şi el a-nchis uşa după mine. N-am să ştiu niciodată cum a făcut-o, dar primul lucru pe care mi-l amintesc este că braţul drept mi-a fost imobilizat, răsucit pe jumătate spre spate şi degete puternice au început să-mi scotocească atent prin interiorul hainei. Când a dat de 38-ul meu şi l-a tras afară, a emis un mormăit înăbuşit. Braţul mi-a fost eliberat şi am avut plăcerea de a contempla ţeava neagră a propriului meu revolver. Mi-a indicat uşa printr-o smucitură a armei. Am ridicat neputincios din umeri şi am păşit peste prag.

Era o cameră spaţioasă. În colţul ei cel mai îndepărtat, la o măsuţă, şedea un om şi scria. După ce ne-a aruncat o privire scurtă, şi-a continuat activitatea. Pe jos se afla căldăruşa cu gheaţă, cu sticla de şampanie în interior. Doctor Cosmo Petersen, dacă el era omul de la măsuţă, se prezenta ca un personaj mărunţel şi durduliu, cu obrăjori rumeni şi păr alb, zburlit. Rar am întâlnit un asemenea specimen, care poartă pe tot cuprinsul fiinţei sale pecetea bunei dispoziţii. Nimeni n-a rostit niciun cuvânt, până când el nu şi-a împins de-a parte hârtiile. După care, ochii săi negri, scânteind pe sub sprâncenele albe, stufoase, s-au îndreptat către mine:

— Deci, ai avut dreptate, Alex.

Tipul care ţinea în laba sa revolverul meu, a ridicat din umeri. Petersen radia voios.

— Alex te aştepta, amice. Imediat ce-a apărut asta, îşi îndreptă un deget către căldăruşa cu gheaţă, Alex a spus că, fără doar şi poate este o stratagemă pentru a-mi afla numărul camerei.

— Şi ce-i rău în asta? am întrebat. Am venit doar pentru a vă pune câteva întrebări.

— I-am găsit asta sub braţ, a comentat Alex, fluturând 38-ul.

— Ia te uită, întotdeauna iei aşa ceva când te duci într-o vizită?

— Staţi puţin, domnule doctor, aici n-aveţi dreptate. M-aţi înţeles complet greşit.

Începetam să mă mai simt în largul meu. Ceilalţi însă, păreau a se amuza copios. Alex a spus:

— Susţine c-ar fi anchetatorul unei companii de asigurări care deţine poliţa domnului Van Huizen.

— Ah, iarăşi sclipiri jucând pe sub pleoape. Nici cu asta n-ai nimerit-o. Acum câteva ore te-aş fi crezut, dar, din păcate, veritabilul investigator al companiei respective ne-a vizitat chiar în după-amiaza aceasta.

Cu siguranţă, nu era una dintre serile mele norocoase. Petersen a continuat să vorbească.

— Trebuie să spun că, atunci când Marina a insistat să-mi acorde protecţie, n-am prea luat-o în serios. Ameninţări şi altele le-am considerat ca fiind acţiunile unor nebuni, a ridicat el din umeri. Toată recunoştinţa mea Marinei şi personal ţie, Alex. După cum arată tânărul acesta, pot spune că mi-ai fost cu mult mai folositor, decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

— La ordinele dumneavoastră, domnule doctor. Cred c-ar trebui să-l vâr după gratii pe individ. Vedem noi mai târziu ce-nvinuire o să-i aducem.

Şi Alex a pornit spre măsuţa pe care se odihnea un telefon de culoarea fildeşului. Am rostit:

— Înainte de a-l ridica, dă-mi voie să spun cine sunt. Mă numesc Mark Preston. Sunt din Monkton City. În buzunarul meu se află un permis care atestă că am dreptul să efectuez investigaţii, în calitatea mea de detectiv particular.

— Şi ce-i cu asta? Chiar dacă actele tale sunt valabile, n-avem nicio garanţie că n-ai venit aici ca să-l omori pe doctorul Petersen.

Era suficient de corect pentru ca să mă pună pe gânduri. Ca marea majoritate a celor angajaţi în activităţi publice, Petersen putea constitui, absolut normal, o ţintă pentru o serie de organizaţii care, dintr-un motiv sau altul, nu doreau ca activitatea sa să fie încununată de succes. Trebuia să găsesc ceva mai potrivit decât simpla prezentare a documentelor.

— Dosarul meu politic poate înfrunta orice investigaţii. Admit că am folosit trucul cu şampania pentru a descoperi unde este doctorul. Dacă-ntrebam la recepţie, mi s-ar fi răspuns c-a ieşit. Nu-i aşa, doctor Petersen? M-am răsucit spre el.

— Ei, trebuie să recunosc… hm… probabil. Ştiţi şi dumneavoastră, atâţia oameni vor să mă-ntâlnească…

— Exact. Problema mea este personală şi urgentă. N-am venit glonţ de la Monkton City, doar pentru a consuma timpul dumneavoastră.

— Presupunând că eşti ceea ce spui, atunci de ce-ai minţit, spunând că reprezinţi compania de asigurări?

— Deoarece întrebările la care doresc să-mi răspundeţi, ar putea fi considerate chiar de dumneavoastră ca fiind extrem de confidenţiale. Poate că-i veţi spune mai multe unei persoane oficiale, decât unui detectiv particular.

Alex rămăsese în picioare, lângă telefon, cu urechile ciulite. 38-ul îşi oprise definitiv balansul. Am socotit că, dacă măcar aş strănuta la momentul nepotrivit, glonţul m-ar străpunge la maximum un inch sub inimă. După ce m-a cercetat atent, Petersen şi-a întors privirile către armata sa particulară:

— Tu ce crezi, Alex?

— Cred că el este neînarmat, în timp ce eu deţin asta. Alex lovi uşurel automatul. Cred că o conversaţie nu ne costă nimic şi că, dacă dumneavoastră, doctore, doriţi să-l lăsaţi să

vorbească, eu nu voi avea nicio obiecţiune. Bineînţeles, atâta vreme cât nu vă veţi băga între noi doi, a mai adăugat el.

— Sigur. Bine, începeţi, domnule Preston. Dacă insistaţi totuşi să discutaţi cu mine, vom putea, oricum, să vă-nchidem după aceea.

Petersen mi-a zâmbit voios, chipul său rotund acoperindu-se cu încreţituri care exprimau bunăvoinţă. M-am simţit ceva mai bine. Chiar de voi fi arestat în scopul unui interogatoriu fără rost, apuc cel puţin să discut mai întâi unele probleme. Poate chiar să şi aflu ceea ce doresc să ştiu.

— Îmi permiteţi să fumez? am întrebat.

— Nu, a răspuns Alex, înainte ca Petersen s-apuce s-o facă. Nu ţigări, nu băuturi, nu alte matrapazlâcuri cu mâinile. Le ţii doar pe loc şi la vedere.

Mi se subliniase cu blândeţe că nu mă aflam aici în calitate de invitat oficial. Mi se părea că nimeni n-ar fi în stare să facă prea multe în prezenţa lui Alex. Individul era perfect. Mi-am continuat programul.

— Domnule doctor, după câte-am auzit eu, îl cunoşteaţi bine pe Van Huizen. Cât de bine?

Omuleţul cel durduliu s-a aşezat.

— Am frecventat acelaşi colegiu împreună cu tatăl lui. Se poate spune că-l cunoşteam pe Ben de când a venit pe lume.

— Aşa… Sunt convins că miercurea trecută a fost aici să vă vadă.

Sprâncenele stufoase s-au ridicat la un inch şi jumătate.

— Cum aţi aflat asta?

— De la o doamnă. E-adevărat?

— O doamnă, a rostit el meditativ, de parc-ar fi cântărit corectitudinea cuvântului. Nu-i vorba de Marcia. Ea nu ştia.

— Aşa cred şi eu.

— Atunci cealaltă, cea din San Francisco, a decretat el.

Am fost puţintel mirat.

— Ştiaţi de ea? am întrebat.

— Ei, da. Ben mi-a spus întreaga poveste. Bineînţeles, fără numele ei. Nu-şi afla liniştea pentru că era nevoit să ducă o astfel de viaţă.

Iniţial, intenţionasem s-o ţin pe Rona Parsons departe de conversaţia noastră, dar se pare că regretatul nostru dispărut mă obliga s-o aduc în discuţie.

— Dat fiind că ştiţi de existenţa ei, pot vorbi mai liber. Ea mi-a plătit biletul de avion. Nu crede că Van Huizen s-ar fi împuşcat. Crede c-a fost ucis.

— Ah, a mormăit el încetişor. Aşaaa… Când Ben mi-a vorbit despre femeia aceasta, imaginea prezentată de el părea rezultatul dorinţei sale naturale de-a o zugrăvi în culori frumoase. Se pare că-i datorez scuze. Spui că ea te-a angajat?

— Ea e convinsă c-a fost o crimă. Dacă se va putea dovedi, se va şterge defăimarea adusă de sinucidere numelui lui. Asta este dorinţa ei.

— Pare a fi remarcabilă tânără doamnă. Păcat că Ben… bine, să lăsăm asta acum. Cum aş putea să vă ajut?

— După ce v-a vizitat, Van Huizen şi-a pierdut pentru vreo două zile pofta de mâncare. De ce?

Petersen a ţâşnit glonţ din fotoliul său şi a început să se plimbe prin cameră, adâncit în gânduri. Nu se auzea decât foşnetul moale al paşilor săi pe covor. Alex nu-şi dezlipea ochii de pe mine. Brusc, doctorul s-a oprit şi m-a privit drept în faţă.

— Mi-e teamă că aţi călătorit până aici în zadar, domnule Preston. N-am nicio îndoială că Ben s-a sinucis. A venit săptămâna trecută să mă vadă, deoarece avusese o criză cardiacă. De câtăva vreme remarcase că nu-i în regulă ceva cu sănătatea sa, dar n-a îndrăznit să consulte un medic local. Mai purta şi nişte importante tratative

comerciale sau aşa ceva. Ben a simţit că nu poate avea încredere decât în mine ca să-l examinez.

— Şi, ce-aţi aflat, domnule doctor?

— O să te scutesc de cuvinte compuse din câte şase silabe. O regretabilă caracteristică a unor confraţi inferiori din profesiunea mea, este de a-şi flutura dubioasa lor calificare în faţa oamenilor legii. Cred că eşti de acord că sunt pregătit pentru, a avea o părere medicală. Ben Huizen urma să moară în cel mult şase luni.

A fost un şoc îngrozitor. Până ieri, m-am agitat să pun în ordine o duzină de frânturi dintr-un puzzle. Toate semănau între ele, dar fiecare schemă prezenta o compoziţie originală. Singurul lor lucru comun, era cadavrul rezultat din uciderea lui Benedict Van Huizen. Şi-aici, într-o liniştită cameră de hotel, la mile şi mile distanţă de toate părţile implicate, rămas stană de piatră în faţa unei arme ţinute de un individ de la Serviciul de Securitate, care ştie perfect în care parte este trăgaciul, privesc neputincios la un doctor bătrân, cum îmi împrăştie bucăţelele prin toată încăperea. Ştiam că n-are niciun rost să-l mai întreb pe un om ca Petersen dacă este sigur de ce-a spus. Ştiam că este. Şi-atunci l-am întrebat:

— El ştia? Vreau să spun, i-aţi comunicat şi lui?

Capul alb a ţopăit în sus şi-n jos.

— Îl ştiu de când a venit pe lume. Este singura dată când m-a vizitat ca pe un doctor. Tot ce-am putut să-i spun, a fost că e pe moarte. Şi niciunul dintre noi nu era de invidiat în momentul acela, domnule Preston.

— Sunt convins că n-a fost. Micul doctor era, în mod vizibil, extrem de emoţionat. Spuneţi-mi, vă rog, după părerea dumneavoastră, era genul de om în stare să-şi pună singur capăt vieţii?

M-a privit pierdut.

— Cum credeţi c-ar arăta, genul acesta de om? Domnule Preston, eu nu-s psihanalist. Dacă prin asta înţelegeţi că ar fi suferit puternice tensiuni

nervoase, că ar fi fost emotiv, suferind cronic de diverse complexe, răspunsul este negativ. Dar nu puneţi prea mare bază pe spusele mele. Când Ben m-a vizitat miercuri, era încă omul pe care l-am cunoscut din leagăn. Aş fi fost în stare să prezic fără dubii exact ce comportament va avea în diverse situaţii. Când a plecat, îmi era complet străin – un om pe care nu l-am văzut vreodată în viaţa mea. Un om împotriva căruia tocmai se pronunţase o condamnare la moarte. Acel om era practic capabil să întreprindă aproape orice şi asta nu m-ar fi surprins câtuşi de puţin. Şi… a făcut o pauză, a murit, nu-i aşa?

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Poziţia incomodă în care stăteam de-atâta vreme, m-a făcut să simt neplăcute furnicături în picioare. Mi-am transferat greutatea dintr-o parte în cealaltă. Pe loc, Alex s-a crispat.

— Ia-o-ncet, Alex. Cred c-ai auzit desule până acum pentru a te convinge singur, i-am spus eu.

— Nu chiar. Numeşte-mi o persoană oficială din Monkton, care ar putea să dea un aviz favorabil în ceea ce le priveşte, a fost răspunsul său.

M-am prefăcut a medita profund.

— Cartierul General al Poliţiei. Cere-l pe Rourke, şeful de la Criminalistică.

A luat receptorul şi a mârâit în el. Eu m-am adresat din nou lui Petersen:

— Doctore, m-aţi ajutat şi vă sunt recunoscător pentru asta. Vă rog să-mi mai spuneţi ceva. Din câte-am putut eu să-mi dau seama, Van Huizen a fost un om care a dus un trai imaculat. Cum de-a reuşit el să-şi porcăie în halul acela viaţa sa particulară? Mă refer la femeile sale.

— Regret, Preston, nu pot discuta cu dumneata despre aşa ceva. Persoana cea mai potrivită pentru a o face mai este încă vie. Te sfătuiesc s-o contactezi.

Tonul său arăta o decizie definitivă. N-aş fi ajuns nicăieri, încercând să-l determin să-şi

schimbe atitudinea.

— Marcia?

A dat din cap afirmativ.

Alex a rostit:

— Bine, mulţumesc, locotenente. Dacă-ţi pot fi vreodată de folos… Sigur. La revedere.

A reaşezat telefonul în furcă şi mi-a spus:

— Bine, Preston, hai să vedem…

Am surâs ironic şi mi-am scos sacoul. Petersen mă privea uimit cum îmi răsucesc mâneca stângă a cămăşii. Alex a-nceput să se zgâiască la rana mea cicatrizată în zig-zag.

— O.K. Cred că tu eşti ăla.

Micul doctor a intervenit:

— Sper că nu mă veţi învinui de-o curiozitate maladivă, dar ce se petrece? Era aidoma unui băieţel de şcoală, căruia i s-a făcut o nedreptate.

— Identificarea, domnule doctor. Cea mai bună, din câte există. Semnele particulare. Preston, aici de faţă, a executat câteva mici servicii în beneficiul Unchiului Sam, pentru care s-a ales cu amintirile acelea.

— Rană de război? s-a interesat Petersen. Când am afirmat din cap, ochii strălucitori ai doctorului s-au acoperit cu-n văl de ceaţă. Oh, da, au fost timpuri grele. Îmi pare rău pentru braţul dumitale.

Suna ca şi când ar fi fost purul adevăr.

— Asta a fost cu ani şi ani în urmă, domnule doctor, acum nu mă mai deranjează câtuşi de puţin. În plus, am aruncat eu în treacăt, îmi mai şi este de folos uneori, pentru a mă desprinde din câte-un cârlig. Ca acum.

— Nimic personal, Preston. Îmi fac datoria, asta-i tot.

Când am ridicat ochii, am descoperit că arma încetase să mai fie aţintită spre mine. M-am gândit că acum mi-aş putea asuma riscul aprinderii unei ţigări. Alex mai avea un nume – Baynard. Am sporovăit puţin despre lucruri lipsite de importanţă. Petersen n-a mai zis cine ştie ce. Le-

am comunicat că trebuia să prind avionul de zece şi treizeci. Baynard s-a uitat la ceas.

— Te-aş duce chiar eu pân-acolo. Domnule doctor, aveţi ceva împotrivă să-l conduc pe Preston până la aeroport? Danielli ar putea prelua postul până la-ntoarcerea mea.

Petersen nu părea să fi auzit. Sta în picioare, lângă un raft cu cărţi, plimbându-şi ochii peste titluri. Nu cred că le şi citea. Deodată, a realizat că se aşteaptă o contribuţie din partea lui.

— Cum? Da, sigur… Da, bineînţeles. Poţi să pleci, Alex. Oricum, nu-i locul potrivit pentru un tânăr – agăţat aici de un netot bătrân ca mine.

După zece minute, am părăsit apartamentul. Un personaj bine dezvoltat, cu aspectul unui om priceput în meserie, a sosit pentru a se instala pe post de câine de pază. În faţa hotelului, la scară, ne aştepta o berlină modestă. Baynard i s-a adresat băiatului de la volan şi aceasta a ieşit afară din maşină.

— O.K., Ted. N-o să am nevoie de tine. Revin peste o oră şi ceva.

După care s-a aşezat la volan şi s-a-ntins ca să deschidă portiera din dreapta pentru mine. În timp ce ne-ndreptam către şosea, am observat:

— Bunul doctor şi-a cam pierdut graiul la final. Oi fi spus eu ceva nepotrivit?

Baynard manevra din greu volanul, încercând să ocolească un maldăr de tablă cu un motor dedesubt şi cu nişte liceeni gălăgioşi deasupra. Înainte de a-mi răspunde, a scăpat câteva păreri despre vergile şfichiuitoare, despre copii în general şi altele similare.

— Braţul tău. I-a amintit de război. Şi-a pierdut doi fii în Pacific şi fiica sa a fost ucisă în urma unui bombardament aerian deasupra Angliei.

Cu aceasta am cam terminat ce aveam să ne spunem. Era un şofer bun şi, când am coborât din maşină, la intrarea aerogării, mai aveam o rezervă

de cincisprezece minute. Mi-am vârât mâna prin geamul maşinii.

— La revedere, Baynard! Ai grijă de bătrân.

Avea o mână puternică. A plonjat în propriul său buzunar şi a scos la lumină pistolul meu automat.

— S-ar putea să mai ai nevoie de el vreodată.

I-am făcut semn cu mâna şi mi-am croit drum spre barul aeroportului, să iau un pahar înainte de plecare. De această dată n-am mai fost la fel de norocos cu pasagerul de lângă mine. M-am făcut c-o mexicancă grasă, care s-a revărsat confortabil pe-o porţiune zdravănă din locul rezervat mie. Era într-o dispoziţie excelentă şi mi-a aruncat o privire radioasă. Înțepenit solid în poala ei amplă, se afla un imens coş de nuiele din care unduiau în afară stranii mirosuri. Până la jumătatea drumului dintre San Diego şi Monkton City, am reuşit să-mi schiţez un plan perfect pentru acţiuni de contrabandă. Strânsul contact cu coşul m-a învăţat un lucru: încă nu s-a născut vameşul care să-şi vâre mâinile într-un conţinut atât de rău mirositor. Tot ce aveai de făcut, era să căptuşeşti fundul unei paporniţe cu… ei, oricum, asta m-a ajutat, timpul trecând ceva mai iute. Când a început să pâlpâie indicaţia luminoasă de peste intrarea la cabina echipajului, mi-am stins ţigara recunoscător. După câteva minute, mi-am desprins centura şi am pornit spre ieşire. Am fost primul. Stewardesa era o fată bine construită, cu păr cenuşiu şi ochii osteniţi.

— Nu ştiu cum aţi reuşit să suportaţi, mi-a şoptit. Chiar şi aici, în spate, a trebuit să stropesc tot timpul cu apă de colonie.

I-am făcut cu ochiul şi m-am strecurat prin uşa deschisă. Afară, m-am oprit şi am tras în piept câteva înghiţituri zdravene de aer bun şi curat. Mai era un sfert de ceas până la miezul nopţii, când am descuiat portiera automobilului meu. Poliţistul care patrula prin faţa aeroportului s-a oprit în loc şi m-a privit lung cum intru în maşină şi pornesc motorul. Când am trecut pe lângă intrarea puternic luminată

a sălii de aşteptare, mi-am văzut vecina din timpul călătoriei, care se bălăbănea sub greutatea coşului. Era nostim, ce adânc culoar de trecere se formase printre cei ce se aflau în preajma ei. Am părăsit locul, dar n-am încetat să-mi tot pun întrebări în legătură cu conţinutul coşului, până ce am ajuns la Parkside Towers.

— Oh, domnul Preston!

Era Joe, portarul de noapte. Şi-a lăsat pe masă cărticica din care tocmai citea.

— Cunoştinţa dumneavoastră a ajuns aici acum vreo treizeci de minute. I-am dat cheia, aşa cum aţi spus.

Deci Hillier venise devreme şi nu mai eram obligat să-l aştept.

— O.K., mulţumesc. Altcineva m-a mai căutat, Joe?

A clătinat negativ din cap.

— Nu, domnule. Nu de la venirea mea. Iar Frank nu mi-a lăsat niciun mesaj.

Frank era portarul de zi.

— Mulţumesc. ’Pte bună!

M-am urcat în ascensor. Îmi stătea pe limbă să-l mai întreb pe Joe câte ceva despre fata care se mutase recent în apartamentul de-alături. Umblau zvonuri c-ar fi ceva extraordinar, în genul manechinelor cu picioare lungi şi, desigur, asta îmi aţâţase curiozitatea. Însă zvonurile nu se confirmă niciodată. O fi fost doar vreo ex-atletă împănată cu muşchi. Când am intrat în coridor, sub uşa ei nu se zărea nicio lumină. Sub a mea însă, se vedea o dungă galbenă, lată. M-am întrebat ce oare l-o fi adus pe domnul Dean William Hillier pe tot drumul acela lung până la mine, în miez de noapte. Vizitatorul meu fixase yala de la uşă, aşa că am intrat fără să mai bat. Şedea pe un fotoliu, cu o sticlă din cel mai bun scotch al meu pusă lângă el pe podea. În mâna stângă i se odihnea un pahar pe jumătate golit. Mâna dreaptă îi era ocupată cu un

revolver greu, îndreptat incert către stomacul meu. Era prima oară în viaţa mea că-l vedeam.

— Închide uşa, mi-a ordonat, fără zgomot!

CAPITOLUL ŞASE

Am închis uşa fără zgomot.

— Cine eşti dumneata? am întrebat.

Şi-a fluturat arma. După atitudinea sa neobişnuită, aveam senzaţia că nu-i trecea prin minte s-o folosească, decât în cazul că-l voi forţa eu s-o facă.

— Mai târziu. Mai întâi intră şi ia loc. Acolo.

M-am aşezat pe scaunul indicat de el şi am început să-l examinez atent. Era foarte înalt, de aproape şase picioare, deşi nu poţi fi sigur de asta atunci când omul stă jos. Zvelt, cu părul blond bine întins cu peria peste cap. Dacă făceai abstracţie de mustăcioară, chipul său era destul de plăcut, dar ochii erau două aşchii de gheaţă. Ca vârstă, socot c-avea vreo douăzeci şi cinci–douăzeci şi şase de ani. Costumul elegant, lăsat cu nepăsare să se mototolească în fotoliu, să-l fi costat vreo sută cincizeci de dolari. Avea o voce blândă, dar asta nu-nsemna mare lucru. Important era doar revolverul.

— O.K. O să facem cunoştinţă altă dată. Acum sunt aici ca să stăm de vorbă.

Am arătat spre armă.

— Prin locurile de unde vin eu, asta este destul de concludentă. Ce vrei de la mine?

— Caut pe cineva. Poate eşti în stare să mă ajuţi. Eu cred că da.

— Pe cine?

— Ieri a fost omorâtă aici o fată. Avea părul roşu şi numele de Cheryl Vickers. Îţi spune ceva?

Era inutil să fac pe prostul. Trebuia să ştiu ceva, altfel tipul nu s-ar fi aflat aici.

— S-ar putea, am admis.

— Bine. Vreau să ştiu numele bărbatului care a omorât-o. Îl cunoşti?

În alte circumstanţe aş fi fost tentat să izbucnesc în râs. Modul neobişnuit în care acest personaj efectua interogatoriul, era în afara oricăror reguli. N-am râs din două motive, unul dintre ele fiind revolverul. Celălalt era că, în ciuda extravaganţei cuvintelor şi tonului său, bărbatul exprima o decizie interioară care te-ngheţa. Ştiam că, dacă-i răspund în glumă cum că eu am ucis-o pe Cheryl Vickers, el, în felul său extraordinar de a se comporta, şi-ar fi descărcat pe loc în trupul meu enormul său pistol, înainte ca eu s-apuc să fac cea mai mică mişcare în locul unde eram aşezat.

— Nu, nu ştiu. Ce te face să fi atât de sigur că m-ar interesa subiectul?

A zâmbit fără pic de căldură. Asta nu mi-a redat nicidecum starea de voioşie.

— Chiar tu, detectivul. Tu ai povestit deja unei jumătăţi din populaţia din Frisco, că te interesează fata.

Micul său discurs mi-a dezvăluit două lucruri. Primul a fost că-ntr-unul dintre cârligele mele se prinsese-ceva. Încă de la-nceputul tărăşeniei, am fost foarte atras de San Francisco. Îmi lăsasem acolo undiţele în jumătate din localurile din oraş, fără a mai pomeni-o pe Rona Parsons, care continua să aibă rolul de parte interesată, fie că era clienta mea, fie că nu era. Celălalt lucru pe care l-am descoperit, a fost că vizitatorul meu nu se trăgea din acel minunat oraş. N-o să auziţi niciun produs local pronunţând „Frisco”. Întotdeauna – San Francisco.

— Bine şi ce dacă mă interesează? Dumitale ce-ţi pasă? Zâmbetul a dispărut, de parcă cineva apăsase pe un întrerupător.

— Îi pasă ei. Şi mi-a arătat arma. Şi mai e ceva: era sora mea. Asta cred că te lămureşte în privinţa poziţiei mele. Va trebui să-l găsesc pe tipul care a făcut-o şi apoi va trebui să-l omor. O să omor şi pe pricine va încerca să mă împiedice. Pricepi?

— Perfect. Dacă-ntr-adevăr eşti fratele ei, ai greşit-o cu mine. Pune-ţi încălzitorul ăla într-un loc mai umbros şi după aia poate vom sta amândoi de vorbă. Eu însumi mă străduiesc din răsputeri să descopăr câte ceva despre moartea surorii tale.

Mă urmărea îndeaproape în timp ce vorbeam. Când am terminat, a mai rămas puţin pe gânduri, meditând la cele ce i-am spus. Apoi a ridicat din umeri şi şi-a vârât arma la locul ei.

— Aşa, am zis. La poliţie ai fost?

A râs trist.

— Vreau ca individul să moară. Nu vreau să-i fie retras permisul de port armă. Nu vreau ca un avocat de mare valoare să strige despre brutalitatea oamenilor Procuraturii Districtuale, care i-au intimidat clientul, aşa încât, la sfârşit, individul să se aleagă cu doi până la cinci ani. Şi-a coborât glasul, fiecare cuvânt devenind un tăiş de cuţit. Nu vreau nici măcar ca el să parcurgă ultima rută cu preot şi toate celelalte. Vreau s-o fac eu însumi. În felul meu.

Mă consola gândul că nu fusesem implicat în niciun fel în moartea lui Cheryl Vickers. Tipul era întreprinzător. Cu voce tare am rostit:

— Deci să sărim peste lege. Tu ştii cine a fost Cheryl, de unde-a venit, ce prieteni a avut. Băieţii de la Cartierul General al Poliţiei nu ştiu absolut nimic despre ea. Ai vrea să mă ajuţi, dacă te ajut şi eu?

Şi-a ridicat o mână într-un gest de disperare.

— Ce-aş putea pierde? Uite, Preston, când am sosit în oraşul ăsta, habar n-aveam de unde să-ncep. Până acum singurul meu fir călăuzitor mi-a fost numele tău. Ce ştii despre prăvălia irlandezului?

Prăvălia irlandezului nu putea fi decât cea a lui Terence O'Neill – Tinichea – locul de-ntâlnire pentru cei interesaţi de heroină.

— Nu cine ştie ce. A fost doar o-mpuşcătură în întuneric.

I-am povestit despre chibritul ars pe jumătate, găsit în apartamentul lui Cheryl. Nu era momentul să menţionez că tot acolo, în acelaşi timp, se mai afla şi cadavrul ei. A fluierat.

— Deci, ai lăsat să umble vorba prin împrejurimi c-o cauţi pe Cheryl?

— Ca să văd ce-o să se-ntâmple, am încheiat eu în locul lui. Şi iată-te!

Şi-a pleznit genunchii şi a căpătat o expresie aproape de satisfacţie. Doar ochii şi-au mai păstrat fixitatea anterioară.

— Asta-i bună! Afurisit de bună! Îmi place! Vin eu aici călare precum Jesse James, gândindu-mă ce surpriză o să-ţi fac şi dau de tine, care mă aşteptai în tot acest timp!

— Nu-i chiar aşa. Într-o chestie d-asta, tot ce ai de făcut este să umbli lelea prin toate părţile. Ici şi colo îţi laşi numele şi vorbeşti ceva mai tărişor. Dacă ai noroc, cineva va face ceva pentru tine.

S-a deşurubat din scaun, trăgându-şi în jos haina în timp ce se ridica. După care, şi-a scos un pachet de ţigări din buzunar, mi-a aruncat şi mie una, iar pe a sa şi-a aprins-o cu o brichetă de argint.

— Mă cheamă Morley. Mi se spune Denver, pentru că de-acolo vin. Prin California mă învârt deja de vreo doi-trei ani. Trăiesc din jocuri de noroc. Cărţi, căluţi, oameni de fier, orice în care se poate da o lovitură. Nu lucrez pentru Sindicat sau altă aiureală dintr-astea. Numai şi numai singur şi numai şi numai pe plusări.

— Numele mi-e cunoscut.

Era adevărat. Cineva mi-a spus cândva ceva despre omul care-mi depăna acum istoria sa. N-am auzit niciodată despre el ceva deosebit, exceptând faptul că era în stare să pună zece hârtii foşnitoare pe cea mai ramolită mârţoagă, dacă simţea că-i ziua lui norocoasă.

— Cheryl trăia cuminte în Colorado. Apoi, când am început să acţionez în zona asta, acum vreo

şase-şapte luni, a sărit în prima chestie pe roţi care i-a ieşit în cale.

— Hollywood? nu mai era nevoie să-ntreb.

A dat din cap încruntat.

— Ce ţi-e şi cu femeile! Se-mplinesc aproape patruzeci de ani de când au început s-o ia pe drumul ăsta. Şi nici măcar una din cinci sute n-apucă să treacă pe poarta vreunui studio important. Oare s-or învăţa vreodată minte?

Întrebarea nu solicita răspuns. Conversaţii similare puteau fi auzite în fiecare zi, în orice bar, pe o distanţă de o sută de mile de Oraşul Înşelăciunii, adică ceea ce noi numim Hollywood.

— Aşa că a venit. Eu n-o puteam opri să vină, dar puteam să fac pe durul, odată ajunsă aici. Frisco, L.A., le cunosc pe toate. Cunosc agenţii falşi şi fotografii falşi şi brigada de probe de filmare. I-am găsit lui Cheryl o muncă organizată, într-un loc decent, unde era cineva care s-o ţină sub observaţie când nu mă aflam în apropierea ei. Localul pugilistului. N-o fi fost el cine ştie ce elegant, dar nimeni nu reuşeşte să ajungă pe lângă irlandez, mai ales când cuvântul de ordine este „afară”.

Îşi trecu o mână peste faţă, de parc-ar fi încercat să alunge o imagine.

— M-am străduit s-o ţin pe linia de plutire. Dumnezeu mi-e martor. Apoi, acum câteva săptămâni, a devenit foarte veselă. Nu ne prea înţelegeam noi bine, zicea că de ce îi impun tabu-uri şi altele. Mi-a spus că, în afară de mine se mai interesează şi alţii de ea – o personalitate locală. N-a vrut să-mi dezvăluie cine era. Apoi, săptămâna trecută, vineri, a dispărut. Pur şi simplu şi-a făcut bagajele şi a dispărut, pe când eu eram plecat pentru o mică afacere. Următorul lucru pe care l-am aflat, a fost azi dimineaţă, când mi-am cumpărat ziarul…

Morley s-a întors puţin, aşa că nu i-am putut zări chipul. Oricum, nici n-o doream. Nu era greu să-

mi imaginez ce simţea. Mi-am luat un pahar şi am ridicat sticla de pe podea. Am turnat puţin în paharul lui şi l-am întins.

— E cam răcoare aici, i-am zis. Ia asta.

A tras pe gât tot lichidul dintr-o singură înghiţitură, după care a respirat adânc, înainte de-a începe din nou să vorbească.

— Am venit imediat, dar nu ştiam de unde să-ncep. I-am spus irlandezului c-o să-i telefonez să-i comunic adresa mea, atunci când o voi cunoaşte şi eu. Am făcut-o în noaptea asta, el m-a informat despre tine şi iată-mă aici.

Toate se potriveau perfect. Am spus:

— Şi-odată ajuns aici, portarul ţi-a dat cheia apartamentului meu, deoarece el ştia că aştept pe cineva.

— Exact. Apropo, ce zici de asta? Nu s-a ivit nimeni până acum.

A fost pentru prima oară când mi-am amintit de Hillier, de când m-am întors acasă. Hotărâse, probabil, că ceea ce era de discutat, putea aştepta până dimineaţă.

— S-o fi răzgândit. Mi-am mai turnat o porţie din sticlă, după care m-am reaşezat în fotoliu. De ce oare nu ţi-o fi spus ea şi numele tipului despre care ţi-a vorbit?

— Din două motive, cred. Unul a fost că şi-a închipuit c-o să mă duc să-l iau la pumni. Şi, în privinţa asta, avea dreptate. La celălalt motiv am ajuns doar după ce m-am gândit mai cu luare-aminte. Ea îmi spusese că individul era băgat în nişte combinaţii, în nişte afaceri, şi că, pentru un timp nu-şi putea permite niciun fel de publicitate. Atunci mi s-a năzărit c-ar fi o minciună, acum însă nu bag mâna-n foc că nu era chiar aşa.

— Şi acum te-ai dumirit.

— Cred că da. Cred că era posibil să fi fost vorba de ceva combinaţii şi individul n-ar fi putut suporta lumina flash-urilor, mai ales că era deja

însurat. Dacă era băgat în afaceri, o chestie ca asta i-ar fi zdruncinat zdravăn credibilitatea.

— Da, i-am răspuns eu pe gânduri. S-ar putea ca aici să ai dreptate.

— Am stabilit că va fi o conversaţie duplex, nu? Ce-ar fi să mai intervii şi tu, cu concluziile tale? Cum se potrivesc socotelile făcute de tine cu ce ţi-am povestit?

Mă hotărâsem deja în două privinţe. Fratele lui Cheryl avea dreptul la puţintică lumină şi, într-al doilea rând, gândeam că pot avea încredere în el. Până la un punct.

— Ai auzit vreodată de un om numit Benedict Van Huizen?

Faţa lui Morley s-a acoperit de încreţituri, în timp ce el repeta rar numele.

— Financiarul? Îhî, mi-amintesc. Să nu-mi zici că el e băgat în asta!

— Singurul loc unde va fi băgat pe veci este în Grădinile Somnului Dulce. Omul e mort. De marţi noaptea.

— Marţi? Nu pricep. Şi Cheryl a murit tot marţi noaptea, dar ce legătură are ea cu el?

Înainte de a-i răspunde, mi-am sorbit ultima picătură de băutură.

— Van Huizen s-a sinucis pe la zece şi jumătate. Şi-a vârât în gură un enorm Colt de modă veche şi şi-a zburat creierii.

— Şi?

— Şi arma pe care a folosit-o el este aceeaşi cu arma care ţi-a ucis sora.

Împietrise, cu ochii ţintă la mine, dorind parcă să nu fi auzit ceea ce tocmai îi spusesem. Când a început să vorbească, vorbele îi ieşeau încet, dar foarte clar din gură.

— De fapt, ce vrei să spui cu exactitate?

— Vreau să-ţi relatez nişte întâmplări, Morley. Întâmplări care constituie conţinutul unor dosare ale poliţiei. Nu ceva ghicit de mine.

S-a dus şi s-a aşezat pe marginea fotoliului, ţeapăn, de-abia atingând-o, de parc-ar fi fost gata-gata să se ridice şi s-o ia la sănătoasa.

— Vrei să spui că tipul ăsta baban şi Cheryl… Eşti nebun! Şi-a expediat mânios pumnul în braţul moale al fotoliului. Păi, Van Huizen ăsta a fost cineva. Asemenea tipi nu umblă-ncoace şi-ncolo, omorând fete. Ei au bani – munţi de bani. Dac-o fată dă de vreun mic necaz, ăia plătesc tot, fără tam-tam. Liniştit, în pace şi fata este îngrijită cum se cuvine. Am văzut eu cum se face asta.

Nu aveam niciun argument la îndemână, pentru a i-l oferi. Văzusem şi eu cum se face asta. I-am spus:

— Nu poţi să-ţi aminteşti dacă ea ţi-a relatat cumva ceva care s-ar putea lega de Van Huizen?

— Ţi-am spus deja ce zicea ea. Că tipul era mare în zonă… S-a oprit la mijlocul frazei, de parc-ar fi căutat sensul cuvintelor. După care, grăbit, nu cumva s-apuc să-l contrazice a răpăit: Dar a fost vorba şi de o combinaţie. Ceva important. Asta-l scoate pe Van Huizen din joc, nu?

— Nu. Mi-am legănat capul încetinel: Nu, nu-l scoate din joc. Omul ducea nişte tratative, privind o mare fuziune. Nu ceva mărunt, ci ceva în care era implicată întreaga sa companie.

Chipul lui Morley se decolorase cu totul acum, exceptând verdele îngheţat al ochilor. Când a re-nceput să vorbească, îşi pierduse controlul ferm asupra glasului. Cu sau fără armă, rămăsese tipul a cărei soră a fost ucisă doar cu douăzeci şi patru de ore mai înainte şi care n-avea de gând să ia aşa ceva prea uşor.

— Deci aşa stau lucrurile? Van Huizen ăsta a omorât-o pe ea, apoi s-a sinucis. Corect?

— Eu ţi-am relatat doar ceea ce au băgat în dosarele lor băieţii de la Cartierul General al Poliţiei.

Brusc, a devenit foarte interesat:

— Te tot străduieşti să-mi comunici ceva. Despre ce-i vorba?

— Van Huizen a lăsat în urma sa o văduvă – Marcia. Ea nu-i deloc de acord cu crima şi cu sinuciderea.

A râs scurt:

— Ah, ea nu-i de acord?! Dacă oamenii legii au prezentat astfel lucrurile, înseamnă că au avut ei motivele lor. Din câte-am auzit eu, poliţia din Monkton are o echipă formată din oameni cinstiţi.

— Aşa e şi tare-aş fi vrut ca un anume amic al meu, numit Rourke, să te audă cum o spui. Necazul este că sfârşitul lui Van Huizen nu intră în competenţa oraşului. Casa lui este dincolo de hotarele acestuia. Şi asta înseamnă Biroul Şerifului Districtual.

— Continuă, se agăţa de fiece cuvânt ce-mi ieşea din gură.

— Ei au ajuns noaptea trecută la concluzia asta. Dar ai citit şi tu ziarele de dimineaţă…

— Şi de după-amiază, şi de seară. Şi ce-i cu asta?

— Oi fi observat atunci dacă se înaintează în acţiunea de prindere a criminalului.

A inspirat adânc şi aerul i-a şuierat uşor printre dinţi.

— Ia te uită! Aşa e! N-a fost niciun cuvânt. Niciun cuvânt! Ascultă, era din ce în ce mai animat. Dacă cineva crede că asta se poate acoperi doar pentru că tipul dispune de milioane, ar face bine să ţină seama şi de alte păreri. Şi-a trecut palma peste fruntea brăzdată de cute. Dar zici că nevastă-sa, Marcia aia, nu-i de acord. De ce?

Am înălţat din umeri:

— Habar n-am. Şi aici este momentul în care-mi fac eu apariţia. M-a angajat s-arunc o privire peste toate astea: Cheryl, bărbatu-său, arma, tot tacâmul. Zicea că treaba nu-i miroase-a bine.

S-a aşezat tăcut, meditând adânc. Nu l-am întrerupt. Mă gândeam că versiunea pe care i-o

oferisem lui Morley ne punea pe toţi într-o lumină mai bună şi mă scutea de anumite întrebări la care n-aveam chef să răspund. Chestia cu şantajul n-ar fi făcut decât să-l tulbure şi mai mult pe jucător şi, oricum, eu trebuia acum să raţionez foarte rapid pentru a nu scăpa ceva în legătură cu cadavrul lui Cheryl găsit de mine. Avusesem o zi lungă, terminată cu o călătorie lungă. Era normal să am unele îndoieli în privinţa vitezei gândirii mele, prea obosită pentru a se strecura cu iuţeală prin toate cotloanele. John Rourke mi-era prieten bun, dar dac-ar fi descoperit că am omis să-i raportez o crimă, m-ar fi pus să plătesc cu permisul meu. Deodată, Morley s-a întors la ideile mele paralele.

— Biroul ăsta la Şerifului Districtual, cine-l conduce?

— Unu, Harrigan. E inteligent, niţeluş cam prăfuit şi capabil să dea chiar şi un sens faptelor, dacă-i obligat s-o facă. Dar e dirijat de sus.

— Eşti sigur de el?

— Sunt sigur, am rostit eu şi eram ferm convins de asta.

— Şi cel de sus? Alesul Poporului?

— Îl cheamă Savage. Nu-i politician de profesie. Ani de zile a reprezentat în zonă compania de asigurări „Costal and Amalgamated Insurance”. Cred că atunci l-a muşcat un bărzăune şi astfel, după ultimele alegeri, şi-a găsit o vacă de muls.

— Ştii ceva despre el?

Ce ştiam eu despre Savage? L-am descris aşa cum îl văzusem ultima oară: un om de vreo patruzeci şi cinci – cincizeci de ani, cu fălci pătrate şi expresie antipatică. „Costal” avea obligaţia să plătească asigurarea pentru o oală cu pietre scumpe, pe care câţiva cetăţeni le luaseră din casa unui director de film la Copra Bay. Am discutat cu noii proprietari, după care am discutat şi mai îndelung cu „Costal”. La sfârşit, m-am întâlnit cu Savage într-un motel, la vreo sută de mile de

Monkton. El mi-a înmânat cincisprezece mii de dolari iar eu i-am înmânat o pungă plină cu bijuterii care valorau de zece ori mai mult. Nu era chiar genul de întâlnire în urma căreia să-ţi poţi forma o opinie despre un om. Nu pot spune că el s-a străduit cumva să mă facă să mă simt bine, însă nu exista niciun motiv pentru care ar fi trebuit să moară de dragul meu. Poate credea în sinea sa că eu fusesem cel ce organizase jaful. Ei bine, nu fusesem. Eu m-am ales doar cu cinci sute de dolari şi cu contravaloarea biletului de avion.

— Nu l-am văzut decât de vreo două ori. Nu mi-a plăcut. Nu i-am plăcut nici eu lui.

— Ahahah! Morley şi-a înăbuşit un căscat. Aşaaa, şi-acum încotro o luăm?

— În noaptea asta nu mai mergem nicăieri. Exceptând patul. Nu te grăbi. Noi fi eu chiar cel mai bun din lume, însă mi se-ntâmplă uneori să şi reuşesc. Dacă stai şi te gândeşti, ai picat aici din necunoscut. Au trecut doar câteva ore. Hai să dormim acum şi să vedem ce ne-aduce ziua de mâine.

— Poate că ai dreptate. S-a ridicat în picioare. Dacă ai nevoie de mine, stau la Hotel TERRENO.

— O.K. L-am condus spre uşă. Te duci şi la poliţie?

— Nu ştiu. Poate, să văd. Eu nu mă prea am bine cu băieţii ăia nici măcar în situaţii obişnuite. Şi asta e, oricum, altceva, dar… a ridicat din umeri. Nu ştiu. Dacă apare ceva, îmi dai un telefon?

— Sigur. Şi, Morley…

S-a întors din coridor:

— Ce-i?

— Îmi pare rău pentru sora ta.

— Da.

Şi-a vârât mâinile în buzunare şi s-a îndepărtat cu capul aplecat mult pe piept. Am intrat din nou în casă şi am închis uşa. În momentul în care am

întins mâna după sticlă, a şi ţârâit telefonul. Probabil e Hillier.

— Preston, am murmurat în receptor.

— Hei, Mark, băiete, tu eşti? Pe unde-ai umblat? Am mai sunat de două ori.

Nu era Hillier. Era Bonnie Anselmo.

— Sigur că-s eu. Cine altcineva? Şi-n noaptea asta am lipsit din oraş.

— Oh! Ascultă, Mark. Chestia de care mi-ai pomenit după amiază. L-am văzut.

Pe loc, am devenit interesat. L-am amânat pe George Porter doar din pricina urgenţei călătoriei la San Diego. Mă preocupa foarte mult persoana lui şi intenţionam ca dimineaţă să mă apuc să scormonesc întregul oraş ca să dau de el.

— Unde s-a întâmplat asta? am întrebat.

— Pe stradă. Mă duceam să-l văd pe sărmanul meu văr Manuelo. Vezi că-i tare bolnav Manuelo ăsta! Tot faţa lui acoperit cu umflături mari. Am spus la mama lui, ai grijă de băiat…

— Îmi pare rău de Manuelo. Sper să se-nsănătoşească rapid. Bun băiat! Şi Porter…

— Sigur, sigur, tocmai ajung la el. Aşa… cum am ieşit din casa, cine crezi că era taman acolo, pe trotuar?

— George Porter?

— Sigur. Ascultă, e-mpopoţonat din cap până-n călcâie, ca o masă de nuntă. I-am tras un salut măreţ, ştii, şi ce crezi că-mi zice?

— Cunoscând ce băiat dulce e, cred că ţi-a dat papucii pe loc.

— Aşa-i! Şi zice: A, tu erai? Ei, de-acu n-o să-l mai prinzi pe George Porter prin cârciumi împuţite. Cu asta îţi plătesc pentru vecie. Şi mi-a întins o hârtie de cincizeci. I-am ziso io unde să îşi vâre banii, da’ nu vrut scandalo în faţa casei de la văr al meu. Ce zice de un bum ca ăsta, Mark?

George Porter spălat şi călcat şi împărţind hârtii de cincizeci de dolari! Mi-a pierit orice urmă de oboseală.

— Eu nu pot să-l înghit, Bonnie. Dar trebuie să-l văd. Ai aflat cumva dacă s-a reîntors la Hacienda?

— Sigur că da. Am controlato. Numărul 307. Şi spune, Mark, se poa' să ai şi-o mică discuţie cu Porter ăsta?

— E posibil şi aşa ceva.

— Bine, arde-i una şi pentru Anselmo. Şi dă-i-o sub burtă, jos, ha, ha!

— Sigur. În legătură cu cincizeci-ul ăla… N-ai observat, mai avea şi alţii?

Din receptor a ieşit un fluierat care era gata să-mi sfărâme craniul în sute de aşchiuţe.

— Dac-am vazuto? Porter ăsta, sunt sicuro, a spart o bancă!

— Mulţumesc pentru informaţie, Bonnie. Apreciez gestul tău.

Şi-a reluat istoria de la capăt, însă cele relatate a doua oară nu se deosebeau cu nicio iotă de cele povestite prima oară. Până la urmă am reuşit s-o scot la capăt şi cu ăsta. Am mai format un număr, am aşteptat un car de vreme să capăt un răspuns, apoi am auzit un „Alo" însomnorat. Am avut nevoie de un întreg minut pentru a-l trezi pe tip, după care de încă şase minute de monolog dur, pentru a-l convinge. Când am terminat, mi-am verificat buzunarele, am stins luminile şi am părăsit apartamentul.

Bomba se numea *Blue Lagoon* iar tipul care a creat-o fusese fie idiot, fie un hâtru pus pe şotii. Mobilierul îşi pierduse culoarea şi zugrăveala era crăpată şi pătată. Am luat o bere de import, fiindcă aşa ceva vine în sticle cu dopul sigilat. Personajul din dosul tejghelei slinoase arăta ca un figurant dintr-un film a cărei acţiune se petrece la ocnă. Las' că nici restul companiei nu-mi inspira cine ştie ce încredere. M-am aşezat într-un scaun mai retras, de unde puteam să observ uşa. *Blue Lagoon*, situată la cincisprezece mile depărtare de

oraş, este singurul loc de-a lungul întregului drum, unde se poate procura ceva de băut la două şi jumătate dimineaţa. Eu nu-mi dorisem ceva de băut. Tot ce-mi doream era să merg la culcare, dar îmi colcăia un gând prin creieraşul meu cel activ şi eram sigur că nu voi putea adormi până ce n-o să-i dau ocazia să iasă la lumină.

Harrigan s-a ivit peste vreo cincisprezece minute. Nu m-a zărit chiar din primul moment şi, în timp ce-şi rotea privirile prin local, am remarcat câţiva indivizi care păreau a intenţiona să se vâre sub scaunele pe care şedeau. După ce m-a văzut, Harrigan m-a salutat, dând din cap, s-a oprit la bar pentru a-şi comanda ceva, după care, cu paharul în mână, s-a îndreptat spre mine. Era foarte tras la faţă.

— Ştii cât am dormit în două zile? Mai puţin de trei ore. Aşa că, ar fi foarte indicat ca tot ceea ce ai de oferit, să fie de calitate excelentă.

Probabil că asta suna în mintea lui ca o formulă de salut.

— Nu cred că va fi ceva bun. Cred că va fi ceva rău. Mi-am deschis sticla de bere. Rău pentru tine, Harrigan.

Şi-a înclinat capul de parcă greutatea lui depăşea posibilităţile de transport ale unui gât ostenit.

— Mie mi se-ntâmplă mereu lucruri rele. Doar că, de obicei, nu mă obligă nimeni să-mi părăsesc patul pentru a le auzi. Ce-ar fi să-mi spui cât mai iute despre ce este vorba?

— Chestia cu Van Huizen, am început eu.

— Tot aia? Nu eşti dintre cei ce se dau bătuţi cu uşurinţă, aşa-i?

— Nu, şi n-ai s-o faci nici tu, când o să-mi afli părerea.

— Pentru Dumnezeu, da' lasă-mă odată! Sunt obosit, îmbătrânesc. Spune ce ai de spus şi termină cu cimiliturile.

— Perfect. Cred că te-au dus cu preşul, Harrigan.

El a vrut s-o spun.

Bătea uşurel cu arătătorul în tăblia mesei. Apoi şi-a înălţat privirile către mine.

— Bănuiesc că nu-i numai atât.

— Mai este ceva. Am auzit de tine de ani de zile. Nu toate au fost bune, dar sunt sigur de un lucru – tu nu eşti omul dispus să accepte un aranjament murdar.

N-a făcut niciun comentariu. Un poliţist ştie întotdeauna când trebuie să-l lase pe celălalt să vorbească. Şi am vorbit.

— Aşa că, noaptea trecută, când mi-ai ţinut tu discursul în casa Van Huizen, eu l-am acceptat ca atare. Dacă tu ai spus – sinucidere, O.K. Sinucidere şi este. De-atunci însă, tot stau şi mă gândesc.

— La ce?

— La figura asupra căreia se revarsă respectul întregii comunităţi – la Şeriful Districtual.

— Omul ăla de nimic? Ascultă-mă, Preston, dacă eu aş fi fost dotat cu măcar un dram de respect faţă de mine însumi, ar trebui să returnez insigna.

— Asta-i ce-am auzit şi eu. Savage însă se bălăceşte în orice. În orice ar conţine chestii d-alea verzi, care se pot împături.

Harrigan a bombănit şi şi-a dus paharul la gură. I-au apărut lacrimi în ochi şi acelaşi pahar a fost reaşezat iute pe masă. Ştiam eu că am dreptate cu berea din import.

— Ce-ai zice dacă o să te informez că Benedict Van Huizen făcuse o asigurare pe viaţă de aproape un sfert de milion de dolari? Şi cum îţi sună, dacă voi mai adăuga la asta că, în caz de sinucidere, compania de asigurări nu va plăti nici măcar un cent?

Şi-a îndepărtat umezeala de pe ochi cu o batistă viu colorată. A făcut-o încetinel, metodic. Apoi a

rostit moale:

— Şi compania asta de asigurări n-are niciun nume? Nu cumva se cheamă „Costal and Amalgamated” de pildă?

Am dat afirmativ din cap.

— Mi se pare că o companie trebuie să dea pe dinafară de bucurie, dacă poate să-şi păstreze tot bănetul ăsta! Mai eşti aici, sau vorbesc de unul singur?

Chipul său se-nceţoşase de tot.

— Mai sunt. Nu m-au chemat pe mine pentru cazul ăsta. Eu eram plecat în căutarea unei maşini furate. Savage mi-a lăsat vorbă. Imediat ce-am revenit, am pornit într-acolo.

— Deci câţiva dintre băieţii tăi au ajuns acolo înaintea ta? am constatat eu.

— Îhî!

Încetase să mai converseze cu mine. Se adâncise în nişte gânduri care-l purtau acum înapoi, spre noaptea trecută, ţesând felurite presupuneri în legătură cu cele ce s-ar fi putut petrece acolo. Am socotit c-ar fi momentul să mai pun o întrebare:

— Ce fel de individ este Dunphy?

— Ajutorul meu? a izbucnit în râs. Păi, ce să-ţi spun? Orice politician, pe-o distanţă de multe mile în jur, o să-ţi explice ce tip extraordinar este bătrânul Tom Dunphy. E un model de corectitudine. Corect în toate. Bilete de parcare, viteză excesivă, tot.

Dunphy nu părea să ţintească prea sus.

— Uite, Preston, n-aş sta aici de taclale cu tine, dacă n-aş considera că discuţia dintre noi este lipsită de importanţă. Te-aş fi trimis la dracu; după care m-as fi întors la birou şi aş fi scos cu mâna mea untul din vreo doi-trei pe-acolo. Dar asta-i de primă mărime. Ani de zile am tot înghiţit insulte, lichidând fel de fel de belele, de contribuţii la fondurile poliţiei şi alte porcării d-astea. Dacă-ai mirosit ceva şi, din câte ştiu eu, nu eşti tu omul să

mă pună pe drumuri aiurea, atunci asta ar putea fi cu-adevărat ceva de primă mărime. Ce mai e?

— Ai de gând să ceri autopsierea lui Van Huizen?

— Nu-i necesar. Cauza morţii este destul de clară. O-mpuşcătură în creieri n-are nevoie de prea multe cercetări pentru a fi descoperită, nu?

— Corect. Dar presupune c-ar fi vorba de-o crimă. Presupune că ucigaşul s-a străduit s-o facă să arate ca o sinucidere. Cum de-o fi ajuns atât de aproape de victimă? Nu ştiu cum ai reacţiona tu, însă eu nu mă văd stând cuminte-cuminţel, în timp ce un oarecare îmi înfige un revolver de calibrul 45 între dinţi. Poate doar de-aş fi fost drogat…

— Drogat? Nu, a negat el cu capul, aşa ceva cade. Am verificat paharul de pe birou. Din obişnuinţă, nu că mă aşteptam să găsesc ceva. Am primit azi dimineaţă raportul laboratorului. Un excelent whisky scoţian şi-atât.

— Înţeleg şi faci singur toate mărunţişurile astea? Vreau să spun, dusul paharului la laborator de pildă?

— Drace, nu! Dunphy… s-a oprit aproape înainte de-a fi început. Ca să vezi! Începui să pricep pe unde baţi. Cu paharul ăla a umblat Dunphy. Mi-a trecut şi mie prin minte ceva. Dac-o fi existat vreun ucigaş, el ar fi ieşit doar pe fereastră. Valetul s-a ivit mult prea repede, pentru ca cineva s-apuce s-o şteargă pe uşă. Însă când s-au făcut cercetările, fereastra era închisă pe dinăuntru. Şi cine crezi c-a cercetat?

Nu mai era nevoie să-mi spună.

— Asta e, Harrigan. Nu ştiu nimic sigur, afară de chestia cu asigurarea. Mi se pare însă că tu eşti într-o poziţie mai bună pentru a-ncepe din capătul tău.

— E afurisit de-adevărat! Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu-atât simt că-mi place mai mult. Poate c-ar trebui să spun: „îmi place mai puţin”. E o notă a dracului de proastă pentru un

ofiţer de poliţie, să nu se poată bizui pe subalternii săi.

— Îmi închipui. Cu puţin noroc, vei reuşi poate să faci puţină curăţenie chiar acum.

Simţeam o undă de părere de rău pentru el. Am întâlnit o mulţime de oameni ca Harrigan. Poliţişti de carieră, băieţi cinstiţi, străduindu-se să facă o treabă decentă pentru o plată derizorie şi toate astea sub ochii unor oficialităţi lacome şi corupte. Cetăţenii sunt încântaţi când au ocazia să stârnească un mare tărăboi în privinţa vreunui ofiţer de poliţie incompetent. Pentru fiecare dintre aceştia, care umplu pagina-ntâi a vreunei fiţuici de scandal, înţesată cu articole despre mită şi înşelăciuni, există o sută de Harrigani, gata să-şi rişte viaţa în fiece zi, pentru protejarea publicului. Acel public recunoscător, care nu scapă nicio ocazie pentru a sublinia ce bandă de pungaşi sunt ei. Deşi n-ar fi lăsat nici în ruptul capului să văd aşa ceva, eu ştiam că, în sinea lui, Harrigan era tare mâhnit pentru Savage şi Dunphy. După câteva clipe de tăcere, a rostit:

— Care-i interesul tău în toată istoria asta, Preston? Credeam că doar mortul a fost clientul tău.

— Corect – a fost. Însă văduvei lui nu i se poate spune c-a fost sinucidere. Nici chiar tu nu-i poţi spune asta. Ea m-a angajat să fac săpături pe ici pe colo. E convinsă că-i vorba de-o crimă.

Şi-a supt o măsea.

— O fată a-ntâia, muierea aia. Şi-o femeiuşcă dată naibii. Îmi amintesc venirea ei aici. Acu' vreo trei ani. Ben a fost un tip norocos. Trebuia să se instaleze cineva acolo, cineva care să aibă o viaţă frumoasă şi uşoară.

— S-ar putea. Personal, nu văd ce-ar fi aşa de uşor într-o căsnicie c-o damă plină de bani, mai ales cu una care arată că Marcia Van Huizen. Mi-ar place să ştiu pe unde-a fost toată vremea, din momentul în care a plecat de-acasă.

Harrigan a râs înfundat.

— Totuşi, trebuie să-i dăm ceea ce i se cuvine. Doar ea a cerut să fie prins ucigaşul, de-o fi fiind vreunul!

— Şi eu susţin că există. Ce zici de autopsia aia? Ai putea aranja totul, fără să faci vreo referire la Savage?

— Sigur că da. E o chestiune de rutină, nimeni n-o să-mi ceară semnătura. Dacă se descoperă ceva, te caut.

— O.K.

— Oh, Preston, n-aş vrea să-ţi mai pun întrebări acum, deoarece, după cum văd eu, mi-ai făcut deja o favoare în noaptea asta. Dar dacă simţi vreo pornire să-mi mai relatezi ceva legat de caz, am să te ascult. În situaţia c-ar mai fi ceva de relatat.

Am supt şi ultima picătură de bere şi am împins paharul către mijlocul mesei.

— Nimic din ceea ce aş mai putea să-ţi povestesc nu merită să fie ascultat. Mai am de cotrobăit prin vreo sută cinci cotloane şi de sporovăit cu aproximativ tot atâţia indivizi. Când o să dau de ceva care merită a fi repetat, ai să afli.

În ieşirea din *Blue Lagoon* ne-am strâns mâna. Noaptea se făcuse rece de tot. Luna strălucitoare privea pământul de pe un cer negru, fără niciun nor. Când m-am strecurat în rabla mea şi am dat drumul motorului, dârdâiam din răsputeri.

Înapoindu-mă la Parkside, l-am văzut pe portarul de noapte, Joe, proţăpit sus, în capul scării.

— Cam târziu, Joe, am remarcat, în timp ce o luasem spre uşă. Cum de-ai reuşit să rămâi treaz?

— În noaptea asta n-a fost greu deloc, domnule Preston, cu tot tămbălăul ăla şi cu cele ce-au urmat.

— Tămbălău? s-ar fi simţit profund ofensat, dacă nu l-aş fi întrebat.

— Sigur. Imediat după plecarea dumneavoastră. L-a doborât şi a spălat putina. Tipul traversa, poate

că venea chiar aici, la Parkside. Maşina a picat ca din cer şi şoferul conducea ca un zăpăcit. Tipului nu-i mai rămăsese nicio şansă – sedanul ăla enorm cred că-nregistra vreo şaptezeci de mile pe oră când l-a izbit.

— Trist sfârşit, am mormăit eu cu compasiune.

M-am oprit gânditor în uşă. După care am lăsat clanţa din mână şi uşa a pocnit şi s-a închis. M-am întors către el:

— Şi zici că-i posibil ca victima să fi vrut să vină-ncoace?

A dat din cap, cuprins de încântare că i se mai iveşte odată ocazia de-a povesti despre cele întâmplate.

— Arată-mi şi mie, vrei?

Am pornit împreună spre trotuar. Acum, traficul aproape că-ncetase. Mi-a arătat înspre caldarâm:

— S-a petrecut cam pe-acolo. Eu am văzut toată tărăşenia. Tocmai ieşisem să iau puţin aer…

— Ai văzut şi cine conducea maşina? l-am întrebat eu.

— Nu. Totul s-a întâmplat prea iute pentru mine. O secundă a fost în locul ăla, după care a dispărut imediat. A trebuit să le istorisesc şi poliţiştilor povestea mea. A continuat cu emfază: dimineaţă, cum termin aici, vor să mă duc la secţie, să semnez o declaraţie.

— Noroc c-ai fost pe aproape.

— N-am putut face prea mult, domnule Preston. Totul s-a petrecut într-o clipă. Vezi, tipul traversa…

— Şi cum arăta el, tipul care a fost omorât?

— Ei, asta-i o-ntrebare afurisit de grea. Pân-ce l-a lovit maşina, nici că m-am uitat la el. Am alergat eu imediat, dar deja nu mai arăta ca-nainte, zău aşa!

— Şi ce vârstă spuneai că are?

— Patruzeci şi cinci. Poate mai mult, poate mai puţin. Greu de spus. Probabil că faţa i-a fost izbită de bara de protecţie. Să tot fie vreo zece minute de

când au plecat. Păcat că n-aţi ajuns aici mai repede.

— Asta aşa-i.

Am mai pus vreo două întrebări, însă Joe era atât de încântat de ideea c-o să-i apară numele în ziare, că n-a mai fost în stare să mai contribuie la lămurirea mea cine ştie ce cu răspunsurile lui. Ştiam că era inutil să încerc să ghicesc de unul singur, aşa că, îndată ce m-am văzut în apartamentul meu, am şi pus mâna pe telefon. Un glas acru de bărbat mi-a dat răspunsul:

— Morga.

— Persoane dispărute, am rostit plin de vioiciune. Tocmai aţi semnat pentru primirea cadavrului unui bărbat – alb, patruzeci şi cinci de ani. Accident de maşină – izbit şi dispărut – la Parkside Hights. Aţi reuşit să-l identificaţi complet?

— Sunteţi de groază! Abia l-am primit de vreo treizeci de minute pe individ. Mâine dimineaţă va fi tot atât de mort ca acum. Atunci veţi primi şi raportul, ca de obicei. Ce-i aşa de special?

Nu-i de mirare că tipul părea atât de iritat. Pipăirea morţilor la o temperatură de sub zero grade, în mijlocul nopţii, nu-i chiar mijlocul cel mai uşor pentru a te-ntreţine.

— Regret că trebuie să vă zoresc astfel, însă pentru cercetările noastre prezente, tipul este de cea mai mare importanţă, am rostit pe un ton extrem de oficial. Mortul acesta ar putea fi în legătură cu nişte probleme de competenţa F.B.I.-ului.

Asta şi-a făcut imediat efectul. A-nceput să gâfâie şi s-a auzit foşnet de hârtii.

— Auziţi, îmi pare rău, Căpitane. Îl am chiar aici. Semne de identificare…

— Lasă astea, i-am tăiat-o eu, vreau un nume de identificare.

— Da. Este vorba de George Melvin Porter.

Am simţit cum de-a lungul coloanei vertebrale îmi aleargă nişte chestii micuțe şi reci.

CAPITOLUL ŞAPTE

Erau ceasurile trei şi patruzeci de minute ante-meridian, când mi-am stins farurile în faţa *Clubului Rendezvous*. Afară, se afla un număr destul de mare de maşini parcate. Am dat o raită în jurul lor. Trei dintre ele făceau parte din categoria berlinelor mari. La lumina farurilor proiectoare ale propriei mele maşini puse pe faza mică, le-am examinat pe toate trei. Prima nu era însemnată în niciun fel, dar următoarea arăta de parcă un tanc ar fi trecut peste una dintre aripile ei. Pe câteva dintre locurile lovite se aşternuse rugina, deci stricăciunea se produsese cu mai multe zile în urmă. Şi a treia maşină era destul de curată, exceptând o uşoară crestătură pe aripa din faţă şi una-două zgârieturi laterale. Am îndreptat lumina către interiorul ei şi am descoperit numele pe care fusese eliberat permisul – Benedict Van Huizen.

La bar nu era cine ştie ce vânzoleală. Un băiat blond îmbrăcat în alb se miorlăia că barmanul nu vrea să-l servească. Oricum, în el tot n-ar mai fi încăput nicio picătură de alcool. O grăsană de vârstă mijlocie, cu rochia cam strâmtă, ceea ce o făcea să arate teribil de caraghioasă, îl tot trăgea pe băiat de braţ şi-i şoptea ceva la ureche. Tipul din spatele tejghelei se străduia să-şi păstreze calmul şi să fie politicos. Când m-am lăsat cu zgomot pe unul dintre scaunele înalte, mi-a aruncat o privire încărcată de tristeţe.

— Un scotch cu apă simplă.

Asta l-a scos din papuci pe puşti:

— Cum de-l serveşti p-ăsta, ă? Nici măcar nu-i unul dintre clienţii obişnuiţi ai casei! Nu l-am mai văzut vreodată pe-aici. Ce zici de asta, ă? Nu se cade!

L-am ignorat şi am început să-mi sorb băutura. Acum restaurantul se golise şi se cufundase în

întuneric. Am remarcat că omul care ţinea scara sub observaţie, dispăruse. Pentru moment am fost mirat, deoarece eram convins că sala de jocuri nu se-nchisese încă. Curând însă am căpătat răspuns la asta. Urmat de dulăul său de pază, cobora treptele Ed Newman. Blondul zăcea prăbuşit peste tejghea. Newman s-a îndreptat spre el şi l-a bătut uşurel pe spate:

— Ce mai faci, Bart? Te distrezi?

Puştiul s-a trezit şi a privit în sus.

— Sal'tare, Ed! Ascultă, tu eşti mare grangur aici, spune-i tipului ăstuia să-mi dea un păhărel, te rog.

— Sigur, Bart, sigur! Mă uimeşti, Murph! Nu ştii că acesta este Bart Bankhead al Treilea? Imediat, un pahar din sticla mea specială!

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule Newman…

Barmanul s-a aplecat şi a extras un clondiraş dintr-un sertar. Puştiul îl privea recunoscător pe Newman.

— Vezi, Ed, tu ştii cum să te porţi cu lumea. Ăştia, şi-a fluturat o mână protestatară, ăştia habar n-au nici de oameni, nici de băuturile lor!

Newman a arborat un zâmbet deschis, prietenos.

— Aşa e. Bine, iată băutura ta, Bart. Şi-a luat şi el un pahar. Până la fund!

Puştiul îi făcu triumfător cu ochiul barmanului şi-şi apucă lacom paharul. N-am considerat c-ar fi treaba mea să-i atrag atenţia că cele două recipiente fuseseră umplute din două sticle diferite. Nimeni nu-i acorda nicio atenţie femeii care sta în picioare alături, neştiind cam ce-ar fi trebuit să facă. Mândria familiei Bankhead şi-a lăsat jos paharul gol şi a plescăit din buze.

— Auzi, asta chiar c-a fost…

Dulăul de pază l-a prins în braţe în chiar momentul când cădea de pe scaunul de la bar. Newman şi-a vârât mâna în buzunarul interior al hainei puştiului şi i-a scos portofelul.

— Copilaş prostuţ, a mormăit el. A numărat banii, i-a împăturit grijuliu şi i-a pus la loc, strecurând portofelul înapoi. Sunt două sute şaptezeci de dolari acolo. Mac să-l ducă pe puşti acasă şi nu uita să-i spui c-am numărat ce era în portofel. Ar fi bine să rămână totul la locul lui, când băiatul se va sui în patul său.

— Bine, şefule! Celălalt bărbat se bălăbănea alături, în dorinţa de a sprijini trupul boţit al lui Bart Bankhead al Treilea.

Newman s-a întors către femeie:

— Tu cine mai eşti?

— De ce? Sunt aşa… o prietenă, a rostit ea iritată, frământându-şi poşeta între degete. Am început să stau de vorbă cu el şi…

— O cunoşti? l-a întrebat Newman pe barman.

— Da, domnule Newman. A mai fost pe-aici de vreo două-trei ori în ultima vreme. Cred că lucrează prin apropiere.

Chipul lui Newman s-a înăsprit. A prins zdravăn cu mâna stângă braţul dolofan al femeii. Trupul ei a fost străbătut de fiori de teamă.

— Aici este *Clubul Rendezvous* şi nu strada Crane, i-a spus el, în timp ce îşi înfigea degetele necruţătoare în carnea ei. Singurul motiv pentru care nu-ţi voi prelucra pielea obrazului este că aşa ceva ar putea să-l mai înfrumuseţeze puţin. Noi aici nu primim zdrenţe cu preţ redus.

— Stai puţin, domnule, a-nceput ea, dar s-a cutremurat de durere, când Newman şi-a răsucit arătătorul şi degetul mare în muşchiul braţului ei. Buza de sus i s-a acoperit cu broboane de transpiraţie.

— Ai luat vreun ban de la copilul acela? a şoptit el întrebător.

— Nu, domnule Newman, vă jur…

— Bine, bine.

I-a eliberat brusc braţul. Urmele albe ale degetelor lui s-au inundat de sânge, căpătând o

nuanţă lividă, rea. Fără a-şi dezlipi privirile de pe Newman, ea a început să-şi maseze nervos locul.

— Plesneşte-te cu palma, a sfătuit-o el. Şi comunică-le amicelor tale vagaboande că *Club Rendezvous* nu intră în teritoriul lor.

— Îhî, sigur, domnule Newman. Mulţumesc. Ei… ’pte bună, domnule Newman.

A pornit de-a-ndăratelea spre uşă, oferind fiecăruia câte un zâmbet timbrat. Nimeni nu i-a acordat nicio atenţie. Când a ajuns la intrare, tocmai pătrundea pe-acolo bărbatul care îl ajutase pe Bankhead să se târâie afară. Femeia a scos un ţipăt scurt şi a ieşit împleticindu-se pe lângă el. Newman a rostit:

— Ce mai faci, Preston?

A fost pentru prima oară când am realizat că-mi observase prezenţa.

— Nu prea rău, Ed. Cum merge afacerea asta? Am aruncat o privire circulară, pentru a indica în felul acesta că afacerea la care m-am referit era *Clubul Rendezvous*.

— Splendid! Chestiile astea au un start lent, dar acum se dezvoltă extraordinar. Ai fost pe sus?

Ca întrebare era, după cum se spune, retorică. Newman cunoştea numele fiecărui bărbat, femeie sau copile care au urcat vreodată treptele acelea. Al meu nu era înscris în memoria sa – nu încă.

— Nu. Am auzit c-ai aranjat într-adevăr foarte plăcut!

— Aşa-i. Hai s-arunci o privire.

Dulăul de pază zăbovea prin preajmă, pentru a fi gata în cazul c-ar fi fost nevoie de el. Am remarcat că nu prea era sigur dacă eu sunt unul dintre amicii lui Newman sau unul escortat sus pe scări, unde urmează să i se bage minţile în cap. Aveam toată înţelegerea pentru dulău. Nici eu însumi nu ştiam. L-am urmat pe Newman şi, când am ajuns sus a intrat într-o încăpere spaţioasă. Era goală. Am auzit cum se închide uşa. Newman îşi lipise spatele de ea.

— Aşa. Preston. Despre ce-i vorba?

Era bine făcut. Croiala preţioasă a costumului său elegant nu ascundea excelenta formă a trupului. Iată-mă stând confortabil într-o cameră cu un tip care aproape concurase pentru marele titlu. Doar că el nu părea deloc încântat de prezenţa mea acolo, iar eu mă cam simţeam la strâmtoare.

— Hai, scuipă iute, a insistat el. Ce-nvârţi pe-aici?

— Am intrat doar ca să beau ceva. E un loc public, nu?

— Nu fă pe mironosiţa cu mine, Preston. Ţi-aş putea rupe un picior, doar aşa, ca distracţie.

Ştirea c-ar fi capabil să efectueze o asemenea treabă, dar că nu va încerca s-o facă, m-a mai înveselit puţin. La dreapta noastră era o uşă acoperită c-o draperie. M-am întrebat cam cât de departe aş putea ajunge, plonjând intr-acolo, însă am renunţat la idee. Parcă simţeam că-n spatele draperiei se găseşte cineva.

— Lasă copilăriile! Ştiu că te-ai întâlnit cu Porter. Mi-a spus chiar el că vine la tine. Îţi pierzi timpul degeaba, Preston. N-ai să capeţi nicio para găurită de la noi, iar eu o să te fac terci, dac-o să-ncerci ceva.

A înaintat cu un pas către mine. Eu am dat un pas înapoi. Rapid.

— Noi? am întrebat.

— Marcia şi cu mine. Ei, şi-a lăsat braţul drept să-i alunece de-a lungul trupului. Şi ce crezi c-o să faci cu asta? Du-te şi publică-ţi istorioara prin ziare. De-acum nu ne va mai pricinui un rău prea mare.

— Să le spun despre tine şi despre Marcia?

— Asta-i ce te opreşte, nu? Acum o săptămână ai fi putut să ne dai de furcă zdravăn. Astăzi, a ridicat din umeri, nu-mi mai pasă dacă unii vor gândi că nu-i o chestie prea frumoasă. Niciun bărbat n-a câştigat un concurs de popularitate prin dragostea purtată nevestei altui bărbat. Dar acu'

tipu-i mort. N-o să stârneşti cine ştie ce vâlvă. În trei luni, totul va fi uitat cu desăvârşire. Aşa ceva i-am spus lui Porter şi ţi-o spun şi ţie. Şi-acum, cară-te!

S-a îndepărtat de uşă. Eu am rămas pe loc.

— Porter te şantaja cu asta?

— Ia nu mai face pe naivul, că-mi ies din pepeni! Ce, ţie ţi-a spus altceva?

— Mie nu mi-a spus nimic. E mort.

— Cuuuum?

Acum eram sigur că dincolo de draperie se afla cineva. Când i-am spus lui Newman despre moartea lui Porter, acolo s-a produs o mişcare uşoară.

— Cum adică, mort? Păi chiar eu l-am scos acum vreo două ceasuri în brânci de-aici.

— Ei bine, de-atunci, altcineva s-a străduit să-l scoată în brânci de pe caldarâm cu ajutorul unui automobil. E dus asemenea Crăciunului de anul trecut. Şi nici n-a apucat să treacă pe la mine.

— Aoleu! Newman s-a aşezat repede. Stai niţel, trebuie să mă gândesc bine la ce mi-ai spus.

Am tăcut, lăsându-l să mediteze la ce i-am spus. Aveam în buzunar un pachet de *Old Favorite.* Cum se părea că nici eu, nici Newman nu vom începe războiul, cel puţin pentru un minut sau două, am scos o ţigară din pachet şi mi-am aprins-o.

— Chiar aşa stau lucrurile? Vreau să zic, Porter nu ţi-a vorbit despre noi?

— Chiar aşa!

— Atunci eu nu sunt în toate minţile.

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră. Părea că se enervase din nou. Nu-l scăpăm o clipă din ochi.

— Asta îmi aduce titlul de campion mondial la nerozie, cred, a mormăit. Păi, stau eu şi-ţi depăn întreaga istorie, în timp ce tu habar n-aveai de nimic-nimicuţa despre asta!

— Eu nu mi-aş face prea multe griji din pricina asta. Şantajul nu intră în linia mea de conduită şi n-am ajuns într-o situaţie chiar atât de disperată încât să-mi afişez numele prin ziare.

M-a aprobat printr-o mişcare a capului.

— Da, da… Totuşi…

— Află, Ed, că dacă-ai fi avut suficientă minte să fi venit cu problema asta la mine mai înainte, poate te scăpăm de Porter.

— Poate. Oricum, asta a intrat în domeniul istoriei. Zici că l-a lovit o maşină?

Mi-am plimbat capul de sus în jos.

— Cel mai probabil, vreun şofer beat. Porter n-a avut niciodată noroc.

— L-au găsit pe individ? Am de gând să-i plătesc eu însumi apărarea, indiferent de cât de vinovat o fi fost.

— Nu, încă nu l-am depistat. E o treabă grea să le dai de urmă tipilor ăstora. De obicei sunt nişte cetăţeni de rând, cu o-ncărcătură bună de alcool în ei. N-au cazier sau ceva de genul ăsta.

Nu mi-a răspuns. A continuat doar să şadă acolo, cu picioarele lungi întinse în faţă. Eu nu încetam să ţin draperia sub control. Voiam să fiu pregătit când individul din spatele ei va începe să-şi joace rolul.

— Dacă-i adevărat ce-ai spus despre tine şi despre doamna, n-o să pierd nimic, informându-te că lucrez pentru Marcia Van Huizen.

Newman şi-a îndreptat către mine o privire suspicioasă.

— Ciudat, dar nu m-a informat despre treaba asta.

— Poate că nici nu ştie. Eram la reşedinţa lor, când a aflat de moartea soţului. A spus că nu acceptă nicio discuţie despre sinucidere. Din punctul ei de vedere, omul a fost omorât şi oricine-o fi făcut-o, a aranjat ca să arate ca o sinucidere. După asta, poliţiştii i-au relatat despre fata aia din oraş, care fusese ucisă cu aceeaşi armă. Crimă şi sinucidere – suna cu mult mai raţional.

— Şi atunci ea te-a demis?

— Nu. Ea a leşinat când a auzit de fată, aşa că eu am rămas să lucrez pe mai departe în beneficiul ei, până ce-mi va comunica altceva.

— Înţeleg. Nu mi-am imaginat niciodată c-ai fi o biată mârţoagă de tras poveri, Preston. Dar dacă îţi închipui că vei pune laba pe ceva parale de la Marcia, doar pentru câteva întrebări azvârlite ici şi colo, eşti nebun de legat. Nimic nu poate schimba o sinucidere într-o crimă.

Ameninţarea din tonul lui Newman era moale, dar periculoasă.

— Lasă gălăgia, Ed. Ştiu cât eşti de vânjos. Dar nu lucrez pentru tine. Lucrez pentru ea. Aş avea câteva chestii să-i comunic.

— Ca de exemplu? Părea dezgustat.

— N-am să te plictisesc cu mărunţişurile. Dacă se-ntâmplă s-o vezi pe doamnă înaintea mea, comunică-i c-am căutat-o.

Nu mi-a răspuns şi n-a încercat să mă împiedice, în timp ce părăseam încăperea. Nu s-a arătat nici personajul din spatele draperiei. Întrevederea cu Newman nu mi-a oferit rezultatele sperate. Intenţionasem să arunc o ocheadă în locul amenajat pentru jocuri de noroc şi să fac inventarul jucătorilor. Pentru un om cu meseria mea, este de mare ajutor să afle care sunt jucătorii potenţiali. În capătul scării, Dulăul s-a materializat din umbre şi a rămas impasibil, în timp ce eu îmi croiam drum prin bar spre ieşire. Barmanul făcea curat. I-am spus noapte bună şi am ieşit prin uşa de sticlă pe terasă. Aproape toate luminile exterioare erau stinse acum. În timp ce înaintam spre locul unde-mi lăsasem maşina, pietrişul îmi scrâşnea pe sub tălpi.

— Domnule Preston!

Era un glas de femeie şi m-am răsucit pe călcâie pentru a o vedea pe Marcia Van Huizen, ieşind în grabă de la Club. Am aşteptat-o, privind cum se-

nfăşoară din mers în haina de blană. A ajuns în dreptul meu.

— Eddie spune că vrei să mă vezi.

— Aşa este, doamnă Van Huizen. Doar că nu acesta-i locul cel mai potrivit pentru o conversaţie.

— Ai dreptate. Aş îngheţa în cel mult cinci minute..

Am cântărit repede-n gând situaţia:

— La ora asta nu mai este deschis nicăieri în oraş. Ai ceva împotrivă, dacă mergem la mine?

Nu era ea fata care să piardă vremea, în timp ce-o pătrundea frigul.

— Perfect. Am o maşină aici. Arată-mi drumul.

După asta, a ajuns iute printre automobilele parcate.

M-am suit într-al meu, am pornit motorul şi am aprins farurile. La stânga mea, s-au aprins alte faruri. Pe drumul spre ieşire, luminile gemene s-au instalat în oglinda mea retrovizoare şi nu s-au mişcat de-acolo până ce am dat de Parkside. Când Marcia s-a oprit, m-am îndreptat spre ea şi mi-am vârât capul prin geam.

— Lasă-mi un minut ca să-i fac vânt portarului. Astfel, nu vei mai fi stânjenită sau recunoscută.

— Sau şi una şi cealaltă, chicoti ea.

Înăuntru, i-am pasat lui Joe cinci dolari, ca să se ducă să-şi aranjeze freza. Bănuiesc că meseria de portar de noapte îl învaţă o mulţime de lucruri pe om. El a palmat cinci-ul, l-a împăturit grijuliu şi şi l-a ascuns într-un buzunăraş interior de la betelia pantalonilor. Apoi a rostit meditativ:

— Taman gândeam să-mi iau o scurtă pauză. Fo doo minute, aşa mă gândeam.

— Şi încă două mai târziu, când o să-ţi telefonez eu de sus, l-am mai îmboldit eu.

— Desigur, domnule Preston. Doo acu’ şi doo mai târziu. A plecat cu paşi târşiţi, pe un coridor. În uşă s-a ivit Marcia. Am lăsat-o să intre şi am condus-o sus, în apartamentul meu.

— Ei, dar aici este foarte frumos. Zău că-i foarte frumos, a spus ea de cum a trecut pragul.

— Permite-mi să-ţi iau haina, m-am oferit eu.

Când blana grea i-a alunecat de pe umeri, mi s-a tăiat respiraţia. Rochia verde-smarald se ţinea doar într-o breteluţă subţire, petrecută pe la ceafă, care se lărgea puţintel în faţă, încercând să ascundă măcar o părticică din sânii înalţi şi incitanţi. Dar succesul încercării era foarte relativ. La spate, materialul nici măcar nu se zărea până undeva, la baza coloanei vertebrale. Întreaga suprafaţă a pieli părea acoperită în mod egal de un strat compact de bronz. Ochii căprui mă supravegheau cu priviri reci.

— Am venit aici, domnule Preston, pentru a discuta afaceri. Sunt convinsă că amândoi avem aceleaşi opinii clare în această privinţă.

M-am înclinat.

— O observaţie corectă. Pot pregăti ceva de băut?

— Pentru mine nu, mulţumesc. Doresc doar o ţigară.

Am început să caut prin împrejurimi şi chibriturile, în vreme ce ea şi-a aflat un loc unde să se aşeze. Am hotărât că voi avea o nevoie stringentă de o băutură, dacă sunt obligat la orele patru ale dimineţii să stau în vecinătatea unei asemenea femei şi să discut despre afaceri. În timp ce-mi turnam în pahar, ea a rostit:

— Eddie mi-a spus că ai avea impresia că lucrezi pentru mine, domnule Preston.

— Aşa e. Am sorbit puţin scotch şi m-am îndreptat către celălalt fotoliu, de unde nicio fărâmiţă din ea n-ar fi putut scăpa privirilor mele.

— Dar, desigur, îţi dai seama că ceea ce am spus la început a fost anulat de ceea ce omul acela… hm…

— Harrigan, am ajutat-o eu.

— Da, Harrigan. Adică, din momentul în care el a venit cu vestea morţii nenorocitei aceleia, situaţia

s-a schimbat radical.

Am clătinat din cap.

— Nu şi pentru mine. Eu am luat cinci sute de dolari din banii soţului dumitale. Mi se pare deci că el, sau familia sa, au dreptul să capete un mic serviciu în schimbul acestor bani.

M-a măsurat, oarecum mirată.

— Admirabil, dacă n-ai nimic împotriva unei atari exprimări, dar cam donchijotesc. Dumneata însuţi mi-ai spus c-ar fi o pierdere de timp să mai continui.

— Adevărat, am spus ceva în genul ăsta. Dar s-au mai întâmplat şi alte lucruri. Unele dintre ele ar trebui să nu-ţi fie străine. După ce o să ţi le spun, dacă vei mai crede că nu mai ai nevoie de mine, voi considera că suntem chit.

— Şi vei renunţa la caz?

— N-am zis aşa ceva.

— Păi, dacă nu eşti plătit…

— Doamnă Van Huizen, mai pot exista şi alţii în afara dumitale, care să fie dispuşi să plătească pentru a afla adevărul în această problemă.

— Alţii. De pildă, cine?

— Asta nu ţi-o pot spune. Munca mea are un caracter confidenţial. Eu nu relatez altora despre dumneata şi nici dumitale despre alţii.

— Dar dacă interesele noastre coincid.

Am întrerupt-o din nou. Începuse să devină un obicei.

— Nu am zis că ar coincide. Nu-i treaba mea să judec aşa ceva. Tot ce am zis este că sunteţi interesaţi în acelaşi subiect. Din câte ştiu eu, motivele pot fi la o distanţă de multe mile. Iar dreptatea s-ar putea să nu intre în sfera intereselor nimănui.

Degetele lungi şi subţiri se mişcau precum curgerea unei ape pe braţul fotoliului.

— Încep să pricep ce vroia Dean să spună, rosti ea calm.

— Dean Hillier? am întrebat. Ce vroia să spună cu ce?

— Cu insistenţa sa că ai fi omul cel mai potrivit pentru a investiga condiţia acelei fete. Cea care i-a dat atâta bătaie de cap soţului meu.

— A fost ideea lui Hillier, da?

— Păi, da. Cel puţin la început.

— Doamnă Van Huizen, m-am aplecat mai mult către ea, purtându-mi paharul în mână, ai putea să-mi relatezi mai multe despre asta? Despre cum s-a ajuns la început la angajarea mea?

M-a privit uimită:

— Mai mult? Ce-ar putea fi mai mult? Adică, bănuiesc că Dean ţi-a istorisit totul când a venit la dumneata la birou.

— Aşa-i, mi-a istorisit el, doar că, din păcate, eu n-am pus atunci destul de multe întrebări. Hillier mi-a furnizat exact necesarul pentru start. În activitatea mea, şantajul reprezintă, mai mult sau mai puţin, o chestiune de rutină. Nu m-am străduit să-l chestionez prea mult.

— Şi-acum?

— Acum au murit doi oameni, am rostit eu apăsat. Trei, dacă-l socotim şi pe cel numit George Porter. Şi eu îl socotesc.

— Porter? Dar parcă ziceai c-a fost omorât întâmplător de către un şofer care l-a izbit şi a fugit… când şi-a dat seama ce spune, s-a oprit brusc, şi obrajii i-au rămas fără culoare.

— Am spus eu aşa ceva, doamnă Van Huizen? Când am spus-o? Când stăteai ascunsă în spatele draperiei de la *Club Rendezvous*?

— N-ai absolut niciun drept să mă descoşi astfel. Refuz orice formă de interogatoriu!

Marcia Van Huizen căpătase acum o-nfăţişare stranie – aceea pe care i-am remarcat-o, atunci când a dat cu ochii de cadavrul soţului său.

— Ai dreptate. Eu n-am niciun fel de drepturi aici. Poţi să pui pe dumneata haina aceea frumoasă şi să pleci oricând doreşti, doamnă.

Câteva clipe a rămas tăcută. Se vedea că dă o luptă cu ea însăşi. În interiorul ei se dădea o bătălie între dorinţa grabnică de a ajunge la adevăr şi neajunsurile pe care i le crea un individ numit Mark Preston, Anchete Confidenţiale – Taxe Exorbitante. Păru că s-ar fi relaxat brusc.

— Domnule Preston, mai este-n vigoare oferta pentru ceva de băut?

— Fără-ndoială!

N-am mai întrebat-o ce şi-ar dori. Am vărsat un degetar de gin într-un pahar, am adăugat două picături de angostura bitters şi am mângâiat buza paharului cu o bucăţică de coajă de lămâie. Ea l-a apucat strâns între degetul mare şi următoarele două degete ale mâinii drepte şi a sorbit puţin din el. Ochii i s-au închis şi în jurul gurii a prins să-i joace un început de zâmbet.

— Întotdeauna ştii cu aceeaşi exactitate ce-i place unei femei, domnule Preston?

— Nu-ntotdeauna, am recunoscut eu. Luna trecută o atletă m-a făcut să mă dau de-a dura pe două şiruri de trepte. Nu a fost impresionată de niciuna dintre calităţile mele.

Surâsul a fost extrem de palid, dar eu am simţit că era momentul să primesc câteva răspunsuri. Am pornit campania.

— Regret foarte mult dacă unele dintre întrebările mele nu îţi sunt pe plac. Se pare că sunt înzestrat cu un talent remarcabil de a-ţi spune lucruri nepotrivite. Dacă o repet, poţi să-ncerci să reţii în memorie că eu sunt un om pentru a-ntreba? Pentru a pune sute de întrebări?

— Da, o să-ncerc. Şi ca să-ncep: ai perfectă dreptate. Am fost în acea cameră, în timp ce discutai cu domnul Newman.

S-a oprit când mi-a observat capul mişcându-se dintr-o parte într-alta.

— Dacă ai fost acolo, şi ai fost, ai auzit ce s-a spus. Acum, dacă vrei într-adevăr să ajungem la un rezultat, va trebui să ne dispensăm de eticheta asta

cu „domnul Newman”. N-ai de ce să te ruşinezi faţă de mine. Se presupune că facem parte din aceeaşi echipă.

— Perfect. Îl iubesc pe Eddie Newman. Lucrurile au atins stadiul la care ar fi trebuit să discut situaţia cu soţul meu. Asta te satisface?

M-a privit drept în ochi. Ţinea umerii drepţi şi capul ridicat. În clipa aceea am ştiut că dragostea Marciei Van Huizen pentru Ed Newman era o dragoste pură, lăsând la o parte aspectul imoral, determinat de faptul că, atunci când începuse, ea era măritată cu altul. Nu mă privea aşa ceva şi, oricum, nu mai avea nicio valabilitate.

— În condiţiile astea putem să demarăm. De cât timp îl cunoşti pe Ed?

— Aproape de când a venit el aici. De aproape trei luni.

— Cum ai ajuns să-l cunoşti?

— Ce legătură au toate astea cu…?

— Hei, hei! am admonestat-o cu arătătorul. A fost vorba că nu-ţi va păsa de întrebări. Majoritatea răspunsurilor nu vor avea nicio importanţă pentru mine. Şi fi sigură că nu-mi vâr nasul în viaţa dumitale particulară. În plus, sunt convins că acum vă veţi căsători. Deci nu-i nimic rău că-mi povesteşti despre voi, nu-i aşa?

— Presupun că ai dreptate. Da, ne vom căsători. Nu chiar imediat, cu bietul Ben care abia a murit. Probabil peste vreo două luni.

— Bine. Deci, cum l-ai întâlnit prima oară pe Ed Newman?

— La Club. Era un local nou, toată lumea se ducea acolo.

— Te-a dus soţul?

— Ben? Nu, m-am dus cu Dean Hillier. El este un jucător înveterat, ştiai? Dacă-mi doresc o seară de ruletă sau altceva similar, Dean cunoaşte întotdeauna un loc potrivit, unde să mă ducă. Juca chiar în seara asta.

— Ahaaa! Joacă pe sume mari?

— Obişnuia să joace pe sume foarte mari. Cred c-a pierdut o grămadă de bani la domnul Kalmus. Ben i-a atras atenţia în privinţa aceasta. Am înţeles c-ar fi plătit tot ceea ce datora.

— Deci aşa… I-am luat din mână paharul gol şi m-am dus să-l umplu la loc. N-am auzit să-mi fi strigat să mă opresc. Hillier pare a fi un tip tare drăgălaş!

— Oh, merge. E mai bun decât alţi câţiva pe care i-am avut înaintea lui, mi-a răspuns.

I-am întins paharul.

— Soţul dumitale avea necazuri cu secretarii săi particulari?

— Oh, nu, n-aş putea să le numesc necazuri. E totuşi o povară să înmagazinezi în mintea ta toate informaţiile alea confidenţiale şi să fi la dispoziţia cuiva douăzeci şi patru de ore pe zi…

— Ce-nţelegi prin douăzeci şi patru de ore pe zi, am întrebat-o?

— Exagerez, desigur. Dar secretarii particulari au fost întotdeauna obligaţi să locuiască cu noi şi să fie toată ziua la birou. Dacă Dean avea nevoie de câteva ceasuri libere, le putea avea oricând, însă Ben trebuie să ştie… trebuia să ştie… unde-l poate contacta în caz de nevoie.

Am fost şi eu de acord că asemenea slujbă devine foarte curând o povară.

— Sigur, şi pentru dumneata trebuie să fie neplăcut uneori să ai un bărbat în plus pe lângă casă, vreau să spun – zi şi noapte.

Întrebarea conţinea mai mult decât se exprimase prin vorbe şi am remarcat după luminiţa care i-a pâlpâit în ochi că ea prinsese şi restul. A ridicat din umeri.

— Cu unul sau doi dintre ei au apărut câteva momente mai… dificile. Săracii, în fond eu eram singura femeie pe care o vedeau în marea majoritate a timpului.

— Nu ştiu ce bărbat s-ar putea considera profund întristat din pricina asta, dacă-mi permiţi

să mă exprim astfel.

Şi-a înclinat capul cu graţie.

— Acum o să mă-ntrebi dacă am avut vreodată asemenea neplăceri cu Dean Hillier, a decretat ea.

— Şi, ai avut?

— El a venit la noi în urmă cu… ei, zece luni sau pe aproape. Ne-a plăcut amândoura. Au fost la-nceput vreo două ocazii când el a rămas cu ochii la mine precum viţelul la poartă nouă, dar asta a fost tot. Chiar din start, i-am oferit o noţiune clară asupra îndatoririlor sale.

— Înţeleg. Şi de-atunci, nimic? Cum se comportă când te-nsoţeşte la localurile cu jocuri de noroc?

— Absolut nepericulos. Amândurora ne plac jocurile de noroc, iar Ben nu le poate suferi.

Era întrucâtva iritant felul în care se referea ea la defunctul ei soţ, de parc-ar mai fi trăit. Apoi a adăugat:

— Oricum, Dean are o prietenă.

— Interesant. Cineva pe care aş fi putut s-o cunosc?

— Sunt doar simple presupuneri. Nu cunosc în mod cert niciun nume. Însă Ben obişnuia să meargă foarte, foarte adesea la San Francisco, în călătorii de afaceri. Sunt convinsă că are o amică acolo.

— Dar nu vorbeşte despre ea?

— Nu. De fapt, a fost foarte enervat odată, când l-am tachinat eu cu problema asta. Zicea că fac asta din pricină că toate femeile sunt romantice incurabile şi nu suportă gândul că un bărbat poate fi destul de fericit şi fără o femeie lângă el. Indiferent de ce-a zis el, eu sunt ferm convinsă că o asemenea fată există.

Mi-am notat în minte să mă interesez mai târziu despre amica lui Hillier. În clipa aceea eram mult prea absorbit de lucruri mai apropiate de casă.

— Vreau să te-ntreb – ce şti despre George Porter?

— Este omul de care ţi-a pomenit Eddie. Prin nu ştiu ce mijloace a aflat despre noi şi l-a determinat pe Eddie să-i dea bani. Ameninţa că se va duce la soţul meu.

— Cam astea erau treburile la care Porter se pricepea cel mai bine, am fost eu de acord.

— Îl cunoşti?

Am observat că, de câte ori se miră de ceva, i se dilată puţin nările.

— Ei, oarecum. Era o haimana nenorocită, un individ care şi-ar fi vândut propria bunică pentru o porţie de whisky la un bar. Când l-au strâns de pe stradă, ar fi trebuit să-l dea la gunoi, în loc să-l fi dus la morgă.

— Ce discurs lung pentru dumneata! Şi fără nicio întrebare la capătul ei. Domnule Preston, dumitale ce rău ţi-a pricinuit Porter?

— Mie, nimic. Însă un prieten de-al meu, un ofiţer superior de la poliţia de-aici, din Monkton, a avut câteva săptămâni tare grele, când a descoperit că pe degetele murdare ale lui Porter s-au lipit bani obţinuţi din afaceri cu narcotice.

— Vrei să spui că a fost şi el poliţist?

Avusesem dreptate în legătură cu nările.

— Nu, poliţist n-a fost el niciodată. Dar deţinea o uniformă şi o insignă şi era plătit din bugetul administraţiei orăşeneşti. Câţiva poliţişti locali vor fi fericiţi când vor afla mâine că-i mort.

— Nici eu n-aş putea să spun că vestea m-a îndurerat profund.

— Pot să-mi imaginez. După părerea lui Ed Newman, Porter ar fi fost în drum spre mine când a fost ucis. De ce să facă el aşa ceva? Vreau să spun, odată ce soţul dumitale a murit, el n-ar mai fi avut niciun cumpărător.

M-a cercetat cu atenţie, înainte de a începe să-mi vorbească.

— Domnule Preston, cred că pot avea încredere în dumneata. Nu va ieşi nimic dacă prin cele ce-ţi voi relata, voi trezi anumite suspiciuni.

Când oamenii îmi spun că sunt dispuşi să aibă încredere în mine, încep să nu mă mai simt în largul meu. De obicei, acesta este preludiul pentru a mi se transmite vreo informaţie mai fierbinte decât o sobă încinsă la roşu. Sau o grămadă de minciuni gogonate.

— Înainte de a-mi relata ceea ce doreşti, lasă-mă să-ţi spun eu ceva. Dacă te pregăteşti să-mi comunici ceva ce ar trebui cunoscut de poliţie, abţine-te. Spune-mi ceva care ar aduce măcar şi pe departe cu tăinuirea unei mărturii incriminatorii sau cu acoperirea unui omor şi poţi avea încredere în mine doar de-aici şi până la telefonul acela

— Eşti un om ciudat, rosti dusă pe gânduri. Nu-i nici urmă de aşa ceva. Este cu totul o altă problemă. Vezi, domnule Preston, când moare un om ca Benedict Van Huizen, apar unele, repercusiuni… Financiare…

— Vrei să spui că toată lumea din Wall Street va vinde tot ceea ce-i legat de combinaţia respectivă?

A dat din cap aprobator. Când mişcarea a intrat în sfera luminii, părul a emis raze strălucitoare.

— Sigur, asta doar pentru un timp limitat. Oamenii devin nervoşi, mai ales când este vorba de o sinucidere. Nu poţi să-i condamni. Până ce este investigată compania în cauză, piaţa scade cu câteva puncte, după care totul reintră în normal.

— În cazul că respectiva companie rămâne pe tabel.

Când a auzit asta, a râs. Până atunci, n-o mai auzisem niciodată râzând. Era un sunet spumos, plin de bucurie, care nu se potrivea întru totul cu tonurile repezite ale vocii ei. Evident, absolvirea şcolii n-a reprezentat un succes total în ceea ce priveşte corectarea completă a simţului umorului.

— Vă rog să mă iertaţi, dar numai ideea că Van Huizen Corporation ar mai putea fi şi altceva decât o mină de aur, mi s-a părut cu adevărat amuzantă.

— Cred c-a sunat ca o prostioară. Continuă, te rog.

— Odată cu moartea lui Ben, era de aşteptat ceva de genul ăsta. S-au efectuat câteva vânzări, iar valoarea pachetului de acţiuni ale câtorva companii subsidiare a scăzut cu un punct sau două. Până săptămâna viitoare, toate astea se vor rezolva cu bine.

Am început să-nţeleg unde bate. Personal, nu mă prea pricep la comerţ şi finanţe. Pentru mine, diferenţa dintre un taur şi un urs, este o pereche de coarne. Dar ştiu destul pentru a realiza că, în anumite condiţii, chiar şi situaţia unor corporaţii foarte mari poate fi influenţată decisiv de câteva articole defavorabile în presă.

— Vrei să spui că Porter şi-a modificat tactica după moartea soţului dumitale? Noul său mod de abordare a problemei a fost că, dacă găina va renunţa să-l mai aprovizioneze cu ouă de aur, el va aşterne istoria dragostei dumitale cu Newman pe toată pagina-ntâia a ziarelor? Nu puteai risca o treabă ca asta datorită necazurilor pe care le-ar fi putut aduce combinaţiei, mai ales părţii care-ţi aparţine, aşa-i?

— Ceva în genul ăsta.

— Cu o participare atât de mare, de ce să nu-l fi plătit? Ai fi acceptat apoi orice, după clarificarea succesiunii.

— Exact asta i-am spus şi eu lui Eddie. Dar el nici n-a vrut să audă. Ştii, Eddie este un om foarte persuasiv.

Eram pregătit pentru aşa ceva.

— Ştiu. Acum câţiva ani obişnuiam să-i urmăresc performanţele. Unul dintre indivizii pe care trebuia să-i convingă s-a trezit cu maxilarul sfărâmat în trei locuri.

O lumină i-a invadat ochii adânci, căprui:

— L-ai văzut jucând? Oh, cât de mult mi-ar fi plăcut şi mie să-l văd! Mi-a arătat el nişte relatări din presă despre galele sale, dar nu-i chiar acelaşi lucru, nu crezi?

Nu, doamnă, nu-i chiar acelaşi lucru. Mă întrebam dacă Ed i-o fi arătat vreo relatare despre activităţile sale de asalt, acela în care el juca rolul hoţului de buzunare, în timp ce flăcăii cu pardesie strâmte şi cu pălării cu boruri largi numărau prada. Pentru echilibrarea situaţiei, am socotit că le-o fi trecut cu vederea pe acela şi că nu era acum momentul ca eu să le aduc la suprafaţă.

— Deci Eddie n-a vrut să accepte nicicum noul aranjament al lui Porter. Oare din ce motive?

— Spunea că n-are de gând să se lase timorat de un asemenea individ. Oricum, unui om cu reputaţia lui Porter în Monkton City, niciun ziarist nu-i va da crezare.

— Ei, voi vă cunoaşteţi treburile cel mai bine, dar aş spune totuşi că v-aţi cam hazardat.

— Asta a fost şi părerea mea. Când Eddie i-a spus omului ăstuia ce-am hotărât noi, el a zis că ştie pe cineva cu credibilitate la ziare, cineva care ar accepta bucuros jumătate din câştig.

— Eu?

Era o prostie, dar mă enervase. Nu spun că cineva m-ar alege pentru funcţia de preşedinte, dar îmi place să-mi închipui că nivelul meu este ceva mai ridicat decât cel al unui individ care ar intra într-o astfel de combinaţie. Poate nu era nimic adevărat. Poate că Marcia Van Huizen, sau Ed Newman, sau amândoi l-au expediat pe George Porter în acea lungă călătorie, doar pentru a-l împiedica să ajungă la mine cu povestea lui şi… Nu, nici aşa nu merge. Nu l-au ucis ei. Tot ce cerea el erau banii şi ar fi însemnat o substanţială reducere a necazurilor pentru ei, dacă i-ar fi dat aceşti bani.

În timp ce eu meditam astfel, Marcia şi-a instalat propria ei interpretare peste ceea ce-mi umbla mie prin minte.

— Îmi pare rău, dacă te-am necăjit cu asta. Suna de parc-ar fi fost adevărat.

— O, nu, nu m-a necăjit. Dac-ai auzi ce lucruri mi se spun! Doamnă Van Huizen, câţi bani i-aţi dat lui Porter până acum?

— Ceva mai puţin de o mie de dolari, cred. Din fericire, nu eu am tratat cu el. Ed a avut grijă de tot.

— Nu-i cine ştie ce sumă, nu-i aşa? Vreau să spun că, în comparaţie cu situaţia financiară a clientului, bănuiam că v-a cerut mult mai mult.

— După cum i-a spus el lui Ed, avea intenţia să ceară modesta sumă de cinci sute de dolari pe săptămână, pentru tot restul vieţii sale. În felul acesta scăpa de orice teamă privind investigaţiile fiscului în legătură cu sume mari de provenienţă inexplicabilă.

George Porter fusese mai isteţ decât mi l-am imaginat eu.

— Drăguţ din partea lui să calculeze aşa. Cinci sute pe săptămână reprezintă o grămadă de bănet. Ai putea acoperi o asemenea datorie din resurse proprii? Vreau să spun, fără să te atingi de averea soţului dumitale?

— Da, aş putea. Am mijloace financiare proprii care sunt potenţiale.

Părea oarecum nedrept ca o fată înzestrată cu toate avantajele pe care i le putea conferi Natura, să mai dispună şi de nelimitate rezerve de bunuri lumeşti. Consideram că-i erau suficiente doar o parte din daruri. Poate însă că eram doar într-o foarte proastă dispoziţie. Poate pentru că era ora cinci dimineaţa şi eram extrem de obosit. Şi undeva, îmi mai şoptea şi un glăscior că poate nu eram deloc în stare să înţeleg de ce Ed Newman şi nu Mark Preston.

— Indiferent de planurile pe care şi le-a construit Porter, noi nu mai avem de ce să ne temem de el. Socoteam c-ar fi bine să schimb subiectul. Aş dori să-ţi spun ceva. Ceva ce cred că eşti îndreptăţită să afli.

Tot timpul cât îi fusese servit Porter, a stat în fotoliu, lăsată pe spate. Acum s-a aplecat înainte, interesată deodată de urmare.

— Cred c-ai avut dreptate prima oară când ne-am întâlnit. Cred că soţul dumitale a fost omorât. Am continuat să depăn povestea – atât cât aveam şi eu din ea.

I-am istorisit despre Şeriful Districtual şi despre compania de asigurări, despre poliţistul corect numit Harrigan şi despre celălalt soi de poliţist – Dunphy. I-am mai istorisit şi alte lucruri, câteva fapte şi un car de ipoteze. Mă asculta în atitudinea aceea de arc de oţel, din când în când mai da din cap sau mai punea câte o întrebare. Marcia era o fată deşteaptă, nu-i necesar să-i faci şi un desen ca să te-nţeleagă. E suficient să-i spui doar o dată şi – gata! Când am sfârşit, mi-a zis:

— Ai muncit foarte mult, domnule Preston. Mai ales pentru problemele mele. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Suna afurisit de sincer.

— Încă nu s-a terminat, i-am reamintit eu. Mai trebuie să descoperim cine ţi-a ucis soţul, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Dar de ce o spui în felul ăsta?

Mi-am lăsat spiritul să se remodeleze după curbele noii forme. A fost una dintre acele situaţii, când urăsc meseria pe care o practic.

— Ţi-a trecut prin minte cam cum va reacţiona poliţia, presupunând că va şti ceea ce ştiu eu?

— Continuă, şoapta era abia perceptibilă.

— Suntem în faţa unei crime, făcute să arate ca o sinucidere. Poate că l-o fi ajutat cineva pe criminal după înfăptuirea crimei, cum se spune, însă aceasta nu mai are importanţă pentru ancheta de bază. Să-ncepem deci de aici. A fost ucis un mare industriaş. De ce? Nu avea probleme financiare, nu avea dificultăţi în afacerile sale, oricum, nu dintre cele care să constituie motivaţia unei crime. Situaţia domestică – nu prea strălucită.

Soţia îl iubeşte pe un ex-pugilist, devenit asistentul unui individ care se ocupă cu jocurile de noroc.

O undă de nelinişte a cuprins-o din nou pe Marcia Van Huizen. A început să-şi frământe brăţăruşa de platină a minusculului ei ceas.

— Sunt sigură că spui un non-sens.

— Nu, nu spun, i-am răspuns. Spun adevărul gol-goluţ. Nu există nici măcar un singur poliţist în exerciţiu, care să nu se repeadă la o asemenea combinaţie.

S-a ridicat din fotoliu şi a pornit-o spre locul unde-i lăsasem blana.

— Mă plictiseşti, domnule Preston. Nu intenţionez deloc să rămân în continuare aici şi să-ţi dau voie s-o faci.

Am luat-o repede către uşă şi m-am opus deschiderii acesteia.

— Dă-te la o parte! mi-a poruncit ea. Reflectarea întunecată a unui val de mânie, se-ntindea dinspre obrajii către gâtul delicat.

M-am dat. A pus mâna pe mâner şi a deschis uşa.

— Dacă pleci chiar în clipa asta, voi fi nevoit să presupun că ai, într-adevăr, ceva de tăinuit, i-am şoptit eu.

A rămas pentru o secundă tăcută, într-un balans nehotărât. Apoi, foarte încet, a slăbit strânsoarea exercitată asupra mânerului. Am trântit uşa cu piciorul. Ea a rămas pe loc, cu înfăţişarea cea mai nefericită pe care am văzut-o vreodată pe chipul unei fete.

— În curând poliţia mă va vizita din nou, aşa-i?

Glasul avea inflexiuni de tristeţe profundă.

— Bănuiesc că va trebui să faci faţă zilei de mâine. Şi nu vei reuşi nici în ruptul capului să scapi de băieţii ăia.

Umerii cafenii s-au cutremurat şi s-au lăsat în jos colţurile buzelor purpurii.

— Ce vrei să afli?

— Unde ai fost marţi seara?

— La *Club Rendezvous*, cu Eddie.

— Toată noaptea?

— Nu. La sala de jocuri a venit un grup mare de cineaşti. Trecuseră pe-acolo doar pentru câteva ore, după care s-ar fi dus la nu ştiu ce recepţie particulară. Dean aranjase asta în beneficiul domnului Kalmus. N-am vrut să rămân câtă vreme erau şi ei prezenţi, aşa că am ieşit puţin.

— După asta te-ai reîntors la *Club*?

A dat din cap afirmativ.

— Da, desigur, am reuşit să… ei, să stau cam o jumătate de oră cu Eddie. Apoi am plecat acasă.

Am împins o nouă ţigară afară din pachet. Când i l-am întins, ea l-a dat de-o parte.

— Cât era ceasul?

— Nu ştiu exact, n-am dat o importanţă deosebită timpului. A rămas puţin pe gânduri. Stai să văd, când am plecat, să fi fost puţin trecut de ora nouă şi am revenit înainte de miezul nopţii.

— Unde te-ai dus?

— La Palamino, la un cinematograf în aer liber. Are vreo importanţă?

— Începe să aibă. De la *Club Rendezvous* la voi acasă ajungi cu maşina în mai puţin de o oră. Soţul dumitale a fost ucis la zece şi jumătate. Nu crezi că are importanţă, unde te aflai la ora aia?

Expresia ei s-a modificat din deprimare, în altceva. Ceva care s-ar fi putut numi grijă.

— Şi cinematograful? Cineva tot o să-şi amintească de mine.

Folosindu-mi întreaga răbdare de care mai dispuneam, am desfiinţat şi ideea asta.

— Doamnă Van Huizen, nimeni nu-şi va aminti de dumneata. Toată lumea, asemenea dumitale, era în maşini. Nici măcar cei care s-au dus cu adevărat să vadă filmul nu vor fi capabili să te identifice în mod categoric.

— Şi micul local, sunt sigură că dacă-l găsesc…

— Nu, n-o să meargă nici asta. Ce poţi dovedi astfel? Că ai intrat. Dar cine-ar putea jura că nu te-

ai învârtit doar câteva minute pe-acolo şi ai părăsit imediat locul.

A dat din cap tracasată.

— Cred că ai dreptate. Nici programul nu-mi va fi de niciun ajutor, nu-i aşa? Chiar dacă o să cunosc subiectul filmului, aş fi putut să-l văd înainte sau după aceea.

Eram necăjit. Fiece părticică din mine îmi poruncea s-o alin, s-o liniştesc pe fata asta. Să-i spun că totul va fi bine. Dar fi-va oare? Indiferent de ceea ce gândeam sau simţeam eu, rămânea valabil faptul că Marcia Van Huizen s-a aflat acolo, în primele rânduri, când s-a ivit ocazia ca soţul ei să fie ucis. Iar eu m-am învârtit în jurul prea multor femei frumoase pentru a mă putea amăgi că ea n-ar fi fost în stare s-o facă. Ar fi fost şi nimeni altul nu avea un motiv mai bun pentru asta.

— Aş minţi dacă ţi-aş spune că nu cred că eşti amestecată.

Era modul cel mai delicat în care i-o puteam declara.

A dat din cap nefericită, apoi s-a pornit pe râs.

— Mă tem că respectiva conjunctură m-a prins fără pic de experienţă privind felul în care aş putea înlătura răul. Ce să fac acum? Să-mi transfer toate fondurile într-o republică sud-americană şi să părăsesc ţara cu primul avion?

— Nu ţi-aş recomanda-o. Du-te acasă şi culcă-te. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Mai sunt o mulţime de chestii în legătură cu asta, pe care noi nu le cunoaştem. O să mai mişun niţeluş primprejur, să văd peste ce mai dau.

Pe neaşteptate, şi-a lăsat mâna pe braţul meu.

— Îmi repugnă să-ţi vorbesc despre bani, dar ceea ce am spus noaptea trecută rămâne în picioare. Află cine mi-a ucis soţul, domnule Preston, şi nu vei regreta c-ai făcut-o.

— La asta mă gândeam şi eu, i-am răspuns. Că veni vorba, presupun că Hillier s-a mutat acum…

acum c-ai rămas singură în casă.

— Da. Şi-a rezervat ieri o cameră la un hotel. APACHE, cred. Vrei să te-ntâlneşti cu el?

— Nu-i nimic special. Vreau doar să ştiu unde se află fiecare.

După asta nu prea am mai avut ce ne spune. După vreo două-trei minute, a plecat. L-am sunat pe Joe şi l-am trimis la plimbare. Am însoţit-o până jos, pentru a fi sigur că Joe a făcut ceea ce-i cerusem să facă. Nu l-am zărit pe nicăieri, câtă vreme am privit-o pe Marcia Van Huizen, urcându-se în lunga ei limuzină verde şi demarând.

Sus, mi-am verificat ceasul. Mai erau doar câteva minute până la şase dimineaţa. Am blestemat timpul care aleargă cu o iuţeală prea mare faţă de necesităţile mele. Patul arăta fantastic. Am împuns cu arătătorul salteaua moale şi i-am simţit elasticitatea. Apoi m-am dus să-mi fac o cafea. Niciun pat pentru bătrânul Sherlock Preston în noaptea, sau, mai bine zis, în dimineaţa ăsta! Am înghiţit un foarte frugal mic dejun cu cafea şi tablete de benzedrină, după care m-am târât sub duş. Se spune că aşa ceva înviorează. Cred că am obţinut efectul scontat. Înainte de duş, aş fi fost în stare să dorm o lună, după – mi-ar fi ajuns şi zece zile. Când i-am telefonat lui Ed Newman, nu mi s-a părut c-ar fi fost prea plăcut impresionat.

— Ce naiba ai în capul ăla? Nu ştii cât este ceasul? Ai căpiat?

M-am simţit ceva mai bine. Nu văd de ce să fiu eu singurul sâcâit.

— Te-am trezit, ai? am spus fără pic de simpatie.

— Păi, cum? Tocmai m-am culcat acum o oră.

— Ei, regret într-adevăr, Ed. Vreau să te văd. Chiar acum.

— Poa' s-aştepte! Chiar acum mă culc din nou.

Înainte ca el să trântească receptorul, am rostit iute:

— Nu, Ed, nu te culci. În douăzeci de minute voi fi acolo. Vom discuta despre crimă.

După asta, am închis telefonul.

Eram perfect convins că atunci când voi ajunge la *Club* linia exterioară de comunicaţie îmi poate garanta un Newman cât se poate de treaz.

CAPITOLUL OPT

Uşa laterală, despre care ştiam că duce la cele două apartamente de la etaj, era deschisă. În lumina rece a începutului de zi, „decorul” *Clubului* avea un aspect sărăcăcios şi ieftin. Simţeam 38-ul cum mi se freacă de piept în partea stângă şi sufeream cu plăcere această mică jenă. Coridorul îngust de sus zăcea în întuneric şi a trebuit să apăs pe comutatorul din perete. Evident, Frank Kalmus era convins de binefacerile confortului, judecând după grosimea noului covor care acoperea culoarul. M-am pomenit în faţa a două uşi, câte una de fiecare parte – la alegere. După ce am tras puţintel cu urechea, mi s-a năzărit că-n spatele uneia dintre ele s-ar auzi nişte sunete slabe. Am bătut uşurel.

— E deschis, mormăi o voce; a lui Newman.

Am apăsat cu grijă pe clanţă şi mi-am rotit privirile în interior. Se găsea aici o mulţime de mobilă scumpă, vopsită în alb. Draperiile grele de mătase aurie erau trase de la un capăt la celălalt, iar în faţa lor era o sofa adâncă şi moale, acoperită cu acelaşi material. În mijlocul sofalei era omul pe care venisem să-l văd. M-a privit acru.

— Ei?

M-am bucurat că n-a sărit la mine în clipa când am pătruns înăuntru. Din două motive: unul, că asta ar fi adus unele complicaţii vizitei, şi al doilea, că n-am uitat că tipul fusese pugilist şi încă aspirant la marele titlu. Nu că-n momentul acela ar fi arătat cine ştie ce. Părul începuse să-i acopere obrajii iar halatul roşu, matlasat, îi înfăşură trupul ceva mai altfel decât suntem obişnuiţi să vedem în reclame.

— E O.K., dacă mă aşez? m-am interesat.

A ridicat din umeri şi a tras adânc fumul din ţigară.

Atmosfera prin partea locului era cum nu se poate mai îmbâcsită şi deschiderea unui geam ar fi fost o excelentă idee. Până atunci, nu-l văzusem niciodată pe Newman atât de neîngrijit. Toate damele şi celelalte treburi lăsaseră pe chipul său mai multe urme decât mi-aş fi putut eu imagina. Şi-apoi, ieri îl admirasem în lumina artificială şi asta este cu totul altceva decât necruţătoarele săgeţi ale soarelui în zorii zilei.

— Mă calci pe nervi, Preston. Ţi-am relatat deja acum câteva ore cum stăm. Ar fi foarte bine pentru tine ca această nouă glumă să fie grozav de amuzantă.

M-am aşezat într-un scaun cu spătar înalt şi fără braţe. Se afla la distanţa maximă de el şi aş fi avut astfel un picuţ de timp la dispoziţie, pentru a o lua din loc în cazul că va exploda.

— O să te dezamăgesc, Ed. Nu-i deloc amuzant.

A aruncat ţigara într-o scrumieră de argint şi şi-a luat alta din cutia de pe masă, aprinzându-şi-o cu o brichetă grea, din argint, bogat ornamentată. Obiectele călătoriseră mult de pe tarabele îndepărtate, până în oraşele de oţel şi era absolut evident că Ed Newman nu crede în viaţa spartană. Când ţigaretul a lăsat fumul să treacă, el a rostit printr-un nor dens:

— Este vorba despre un omor, nu-i aşa?

— Aşa-i, am aprobat eu.

— Cred c-ai vorbit deja cu Marcia. Ea a plecat imediat după tine.

— Am vorbit cu o mulţime de oameni. Despre cei mai mulţi dintre ei tu nici măcar n-ai avut ocazia să auzi. Totuşi, deoarece pe ea ai menţionat-o prima, hai să vorbim despre Marcia.

S-a ridicat de pe sofa, s-a răzgândit şi s-a reaşezat. Am simţit cum mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Deci ce e cu ea? Când ai fost aici, mai devreme, ţi-am spus care este situaţia. M-a privit. Uitătura lui nu conţinea niciun dram de prietenie.

Ai reuşit până la urmă să-ţi construieşti un motiv de şantaj şi asta te-a adus aici?

— Nu fi copil, Newman. Dacă mă apucam să şantajez doi oameni, m-aş fi dus la ăl cu paralele. Ceea ce pe tine te-ar cam fi lăsat pe dinafară, nu-i aşa?

Mă întrebam dacă asta era suficient pentru a-l proiecta peste mine, însă nu luasem în consideraţie antrenamentul lui din ring. În jocul ăla nu-ţi ieşi din fire chiar de la-nceput, altfel eşti terminat. Newman respira greu şi uriaşa sa mână dreaptă se încleşta şi se descleşta fără încetare, dar continua să nu se mişte din colţul său.

— O să-mi amintesc ce mi-ai spus acum. Bineînţeles, indivizii de teapa ta nu gândesc decât în procente. În haznaua aia de creier al tău nu încape ideea că eu o iubesc pe fată, nu-i aşa?

Am zâmbit voios.

— Nu mă priveşte ce este între tine şi Marcia Van Huizen. Eu caut un criminal. Marcia mă plăteşte pentru asta. Dacă se va dovedi că-i vorba de tine sau de Marcia, asta nu va schimba cu nimic lucrurile.

— Continui deci să iei bani de la ea, nu? Ar trebui să-ţi frâng ambele braţe şi să te arunc pe fereastră.

Erau doar nişte vorbe. Nici nu s-a clintit din loc. Mi-am descheiat haina, de parc-ar fi fost prea cald în cameră. Asta m-ar fi ajutat să câştig o secundă, în cazul c-aş fi fost obligat să recurg la artilerie. Apoi am spus:

— În legătură cu cele relatate de tine acum câteva ore. Trebuie rescris totul.

— Ce? era uluit.

— Toată aiureala aia despre dulcele vis al iubirii şi despre felul în care tu şi cu Marcia, mână în mână, veţi înfrunta lumea, cu corul celest şi cu marea orchestră în spatele vostru.

Newman s-a exprimat pe un ton măsurat:

— Ce vrei să spui exact?

— Vreau să spun că era demagogie, Ed. Marcia se afla chiar în camera unde eram noi doi.

— Ţi-a spus ea?

— N-avea nevoie s-o facă. Nu-mi place să mă laud, dar asta-i meseria mea – să descopăr asemenea chestii.

— Deci, a fost acolo. Dacă ceea ce am spus n-ar fi fost adevărat, ea putea s-audă, nu?

Mi-am legănat foarte încet capul dintr-o parte în cealaltă negând.

— Nu. Nu-i necesar să fie aşa în realitate. Marcia a crezut că este adevărat ceea ce aude. E o diferenţă.

— Continuă. Vorbeşte-mi despre diferenţă.

Şi-a schimbat puţin centrul de greutate, ajungând într-o poziţie din care nu avea decât să facă o flexiune pe vârfuri şi s-ar fi înălţat în picioare în mai puţin de o secundă.

— Când a murit, George Porter era în drum spre mine. Voia să-mi spună un lucru, poate, o mulţime de lucruri.

— Şi?

— Şi unul dintre lucrurile acelea era şi motivul pentru care te şantaja. Pe tine, Ed. Nu pe tine şi pe Marcia.

Dacă ar fi sărit chiar în clipa aceea, aş fi dispus poate de două secunde, timp în care să-mi pun 38-ul într-o poziţie din care să-l pot şi folosi cât de cât.

— Continuă, micuţule. Ce mai conţine creieraşul ăla al tău cât o nucă?

Era mai pe placul meu când mormăia. Adresarea aceasta catifelată, îmi evidenţia un Newman necunoscut mie.

— Porter aflase ceva ce tu n-ai fi putut să-i spui Marciei. Construind pentru Marcia basmul despre voi doi, ai lucrat la rece şi ai reuşit s-o determini să-şi utilizeze proprii săi bani, pentru a fi împiedicată să descopere ceva.

— Am fost obligat. Nu-nţelegi, eu…

S-a oprit tot atât de repede precum pornise.

— Continuă, Ed, ce nu-nţeleg eu?

— Nu. A scuturat nerăbdător din cap. Asta-i povestea ta. Tu o construieşti. De unde ştiu eu, că tu ai reuşit să descoperi ceva?

— Bine, atunci ascultă aici. Eşti un ex-pugilist. Înainte de a veni aici, ai locuit la San Francisco. În oraşul acela, o mulţime de indivizi din lumea boxului se bălăngăne pe la locanta cu droguri, condusă de unul – Terence O'Neil – Placă de Tinichea. Acolo lucra şi o fată – o roşcată. O chema Cheryl Morley.

Când am rostit numele, i s-a înăsprit puţin linia gurii, în rest a rămas perfect liniştit.

— Cheryl a fost un copil bun dar fratele ei o ţinuse prea multă vreme în scutece. Şi s-a încurcat cu-n tip – unul cu bani şi cu renume. Apoi, tipul a ridicat ancora şi a părăsit oraşul. Înainte de a isprăvi cu jelitul, ea a mai dat de ceva – urma să aibă un copil de la el.

Newman se balansa plin de nervi. Şi eu.

— Nu ştiu ce-o fi întreprins ea după aceea. I-a scris probabil lui şi n-a căpătat niciun răspuns. În sfârşit, a părăsit şi ea oraşul şi s-a dus la omul de care era sigură c-o va ajuta. Şi-a schimbat numele, a închiriat un apartament şi l-a contactat pe respectivul individ. Dar n-a avut noroc. În cele trei luni de când sosise în Monkton City, eroul povestirii şi-a găsit o altă fată. Frumoasă şi cu catastif la bancă. Individul i-a comunicat că s-a legat foarte de noua damă şi asta, din câte ştiu eu, ar putea fi chiar adevărat, dar faptul în sine n-a ajutat-o prea mult pe Cheryl.

Deodată, Newman şi-a lăsat capul să-i cadă în palme şi s-a pornit pe un plâns cu sughiţuri.

— Dacă aştepta, rezolvam eu chestia cu copilul.

— Puteai s-o faci, Ed? Şi i-ai spus-o şi ei?

— Nu, nu-nţelegi, ea nu era normală şi asta o făcea într-un fel foarte amuzantă.

— Dar te şi obligă. Tot ce ai găsit tu să întreprinzi, a fost să pui receptorul jos şi să uiţi. Ea însă nu putea face la fel. Ce s-a întâmplat?

Ed şi-a redobândit autocontrolul.

— Şi, mă rog, ce te priveşte pe tine?

— Cred că ai făcut o glumă. Sigur că mă priveşte. Cheryl Morley, sau Vickers cum se botezase ea singură, era însărcinată. Tu erai responsabil de asta şi George Porter a descoperit-o. Acum, Cheryl este moartă. Porter este mort, iar tu te-ai pregătit cu trup şi suflet pentru a nunti nişte milioane. Mai întrebi ce mă priveşte pe mine? Cred că-i o glumă!

— Bine, Preston, tot eşti tu băiat deştept, râzi şi la asta.

A scos din halat un imens pistol automat şi l-a îndreptat spre mine. Dintr-o dată, camera s-a înmormântat în linişte. Expresia lui îmi spunea că este hotărât să acţioneze cu arma aia. Glasul mi-a devenit tremurător:

— Nu-i o ideea prea bună, Ed.

— Nu? Aici este un loc unde se fac afaceri. În vecinătate se scot o mulţime de bani. Aşa că, mă trezesc dimineaţa cu un tip care colindă primprejur în căutare de pradă. Îndrept asta spre el – a mângâiat pistolul cu mâna – dar el sare la mine cu ceva asemănător. Tot ce mai ştiu este că a urmat un „bum”. Tipul a murit. Legea n-o să fie prea încântată de istoria asta, însă o s-o înghită.

— Poate, dar chiar de va fi aşa, Marcia n-o s-o admită. Cu chestia asta, chiar de mă vei nimeri pe mine, nu vei reuşi să nimereşti şi potul cel mare. Şi-apoi, ce naiba te-a apucat?

— M-am săturat de întrebări. Întrebări de la tine, de la Marcia, de la toţi. Toate astea mi-au ajuns până în gât. Aşa că, nu ştiu de-am cunoscut-o vreodată pe Cheryl, nu ştiu dacă a fost vorba de copilul meu. S-ar putea să fi fost şi aşa. Porter a legat-o de mine şi şi-a întins laba hrăpăreaţă. Eu nu i-am omorât pe niciunul dintre ei şi acesta este

unul dintre adevăruri, însă nu va exista niciun juriu în ţară care să-l accepte. Acum tu ai împletit singur un basm, dar degeaba! N-o să-ţi fie de niciun folos, acolo unde te vei duce acum. Articulaţiile sale s-au încleştat pe trăgaci.

Am şoptit:

— Ed! Pentru Dumnezeu…

Dar n-am ajuns până la finiş. Automatul greu a mârâit şi eu m-am aruncat pe duşumea, împreună cu scaunul. Glonţul s-a înfipt în perete, în spatele locului unde şezusem mai înainte. Ţineam deja în mână 38-ul, când Newman a sărit şi şi-a contorsionat trupul pentru a doua încercare. Nu era vreme pentru discuţii în contradictoriu. Cu efort, m-am rostogolit pe covor, lovindu-mi dureros umărul într-un birou masiv, din lemn. În momentul în care 38-ul mi-a apărut în faţă ca sărind pe resort, chipul lui Newman exprima o furie cumplită. Arma mi-a zvâcnit în mână şi bubuitul ei ar fi fost suficient pentru a trezi pe cineva din morţi. Fără să cercetez cam ce s-o fi întâmplat, m-am aruncat în spatele biroului şi mi-am ascuns capul după latura lui opusă. Războiul se terminase. În mijlocul camerei, Newman sta perfect liniştit în picioare, cu mâna dreaptă apăsându-şi halatul. Pe covorul gris-pal ajunseseră câteva jeturi puternice şi se-ntinseseră acolo, lipicioase, lângă automatul azvârlit pe jos. Mi-am pus fierul la locul lui, la subţioară, şi am ieşit la iveală, împingând cu piciorul arma lui Newman către colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Ed mă privea cu ochi goi şi, brusc, chipul i-a fost învăluit într-o expresie de profundă durere.

— O să mor, Preston? Avea un glas şuierător, cuvintele îi ieşeau cu greutate.

— Tot ce se poate. Doreşti să-mi spui ceva, Ed?

S-a clătinat brusc. E de mirare că nu se rostogolise până în clipa aceea. Am încercat să-l prind, dar a picat ca un sac de cartofi, când mai aveam doar vreo câţiva centimetri până să-l ajung.

M-am aplecat peste el. Pe neaşteptate, a răsunat un glas ca o pleznitură de bici:

— Nu te mişca sau îţi zbor creierii. Am privit cu precauţie peste umăr. Încadrat în uşă, se remarca Frank Kalmus. În mâna sa durdulie se afla un revolver calibrul patruzeci şi cinci, cu care chiar că putea să-mi zboare creierii. Când m-a văzut, a arborat o expresie de îngrijorare:

— Preston? Asta-i opera ta?

— N-avem vreme de discuţii, Kalmus. Băiatul ăsta are nevoie de un doctor şi încă afurisit de rapid.

— Mai întâi discutăm. E ceva legat de activitatea mea?

— Nu. Nicidecum. Este legat de trei crime. Dacă tu ţii neapărat să fie patru, ăsta-i momentul cel mai prielnic. Mă duc după un doctor.

M-am ridicat de jos şi m-am îndreptat către telefonul auriu. Am chemat salvarea şi le-am povestit iute despre ce-i vorba. Kalmus n-a făcut nimic pentru a mă opri, însă a continuat să-şi ţină revolverul îndreptat în direcţia mea. Când am terminat, m-am întors către el.

— La ora asta matinală, tipii ăia vor fi aici în cinci minute. Dacă vrei să zbori creierii cuiva, fă-o cât mai degrabă!

— Ah, a rostit el dezgustat. Apoi şi-a vârât radiatorul în buzunarul lateral al hainei pe care şi-o aruncase peste pijama. Oricum, eu nu-s pistolar. Mă ocup numai şi numai de jocuri de noroc.

S-a îndreptat spre Newman şi l-a privit de sus. Omul de pe podea îşi pierduse culoarea obrazului iar respiraţia îi era scurtă şi grăbită.

— Nu-i deloc bine cu Ed. Nu vrei să-mi povesteşti şi mie ce-a fost?

Într-un dulap, am dat de ceva de băut şi mi-am turnat o-nghiţitură pe care am dat-o imediat peste cap. Se putea observa tremurul mâinii care ţinea paharul, asemenea unei ultime frunze din vârful

unui copac, în bătaia vântului sălbatec. Tăcerii mele, Kalmus i-a răspuns meditativ:

— Fă cum vrei. Cred că vor avea grijă de tine băieţii care aplică legea. Eu sunt împotriva violenţei. Huliganii şi ceilalţi din tagma lor nu intră în sfera mea. Dar ascultă la mine, Preston, şi ascultă-mă cu amândouă urechile. Ed a fost unul dintre băieţii mei şi, pentru băieţii mei, eu merg până-n pânzele albe. Dacă nu ai o acoperire valabilă pentru toată chestia, meleagurile astea vor deveni nesănătoase pentru tine.

— Eşti complet inocent, Kalmus. Ed dansa pe propria sa partitură, tot atât de bine ca şi pe partitura ta. Asta nu are absolut nicio legătură cu afacerile tale.

Scotch-ul nu mi-a folosit la nimic. Nu mă simţeam prea bine. Am continuat să-l privesc pe Newman zăcând pe duşumea. Arăta îngrozitor şi respiraţia abia i se mai auzea. Dacă moare, eu sunt cel ce l-a lichidat. A avut şi el o armă şi a-ncercat să mă cureţe, dar eu am fost băftosul şi numai graţie norocului nu eram eu cel ce-şi împrăştia lichidul vital pe covor. Aşa-i, nu eu, ci Newman şi-l împrăştia, doar că eu fusesem cel care l-a întins acolo. Nu că mă temeam de lege. Băieţii ăia au să pună lucrurile cap la cap în timp scurt şi n-o să existe nicio hârtiuţă cu reclamaţii împotriva lui Mark Preston, privind această mică tevatură. Voi fi liber ca o pasăre. Doar că eu voi fi cel ce se va culca noaptea în pat, încercând să adoarmă, în vreme ce se străduieşte să se autoconvingă că nimic altceva nu s-ar fi putut face. N-o să obţin niciun rezultat. Chipul lui Newman o s-atârne acolo, între pat şi tavan, şi încă multă vreme somnul nu se va apropia de mine în nopţile pustii. Cunoşteam toate amănuntele despre asemenea situaţii – mi se mai întâmplase aşa ceva. Gândul m-a cutremurat şi am lăsat să-mi curgă puţină licoare în pahar. Kalmus rămăsese în încăpere.

— Am impresia că tipul care hălăduieşte prin împrejurimi, omorând oameni, şi-a cam făcut un obicei din asta.

— Taci naibii din gură, Kalmus!

A râs înăbuşit. Mi-am amintit că dorisem să vorbesc cu el. Acum o puteam face la fel de bine ca oricând altcândva.

— Ce-ar fi să-mi furnizezi câteva informaţii pe gratis? l-am întrebat.

— Ai destul tupeu, după toate astea. Şi-a fluturat patruzeci şi cinci-ul în direcţia lui Ed.

— Aşa-i, am destul tupeu. Cât îţi datora Hillier?

— Întreabă-l pe el.

— Te-ntreb pe tine. Dacă-mi spui, o să-ţi fac o favoare.

— Ce favoare?

— Să nu informez justiţia asupra activităţii exercitate de băieţii tăi în camera din dos, în fiecare noapte.

Chipul i s-a întunecat şi mâna i s-a încleştat pe revolver.

— Eşti o dulceaţă, Preston. Paişpe bătrâne.

Am fluierat.

— Asta zic şi eu, sumă rotundă. Şi când ţi i-a plătit?

— La sfârşitul săptămânii trecute. Mi-a dat un cec.

— Sper, pentru binele tău, că l-ai şi încasat.

N-a mai avut timp să-mi răspundă, deoarece afară s-a produs zarvă mare şi doi indivizi în alb, împreună cu un june novice au năvălit înăuntru. L-au reperat pe Newman şi s-au dus la el. Apoi a mai intrat un tip gras, de vârstă medie, îmbrăcat într-un costum albastru. Pe ăsta nu-l cunoşteam. Ultimul, dar în niciun caz cel mai puţin important, a intrat detectivul Schultz de la Brigada de Criminalistică.

— Eşti în plus, Schultzie, l-am salutat eu. Băiatul încă n-a murit.

Schultz m-a privit acru. Chipul său tânăr, începuse deja să fie brăzdat de liniile trasate de

obicei de suspiciune.

— Sergentul de serviciu care a primit raportul de la spital, a remarcat numele tău şi ştia că voi fi interesat. Vrei s-o facem aici, sau mergi la secţie?

— Prefer la Secţie, i-am răspuns.

— O.K., haide. S-a întors către Costum Albastru: Vince, fotografiezi tot ce vezi, da? Să nu uiţi aia, a arătat el spre gaura din perete, făcută de glontele tras de Newman. Lui Schultz nu-i scapă nimic. O să-ţi trimit doi băieţi să te ajute. Domnule, vii aşa cum eşti, sau vrei să te-mbraci cât de cât?

Kalmus îl privi mirat.

— Eu? Dar eu n-am nici în clin, nici în mânecă cu toate astea. Când am intrat eu aici, se terminase totul, a protestat el.

— Acum o să ai. Îmbracă-te! a venit răspunsul răspicat.

— Lasă-l în pace, Schultzie. E Frank Kalmus, proprietarul localului. N-a venit decât să vadă ce era cu tot zgomotul ăla.

Schultz m-a privit cu ochi de gheaţă. După care şi-a frecat o latură a nasului cu arătătorul său cel gros.

— Adevărat? După ce i-am afirmat cu capul, s-a întors iarăşi către jucător: O să te contactăm mai târziu. Să nu părăseşti clădirea. O să-ţi ia declaraţia unul dintre băieţii care vor veni aici.

— Perfect!

Kalmus era evident nehotărât dacă trebuia sau nu să-mi fie recunoscător.

În cele din urmă, a decis că nu. Cei doi asistenţi l-au încărcat pe Newman pe targă. Schultz s-a uitat interogativ la doctor, un flăcăuaş cam de aceeaşi vârstă cu el însuşi.

— Ei, Doc?

Doctorul ne-a privit pe rând. În sinea mea, m-am gândit că aproape sigur aceasta era prima lui ieşire. A râs cu importanţă:

— E greu de spus. Omul a pierdut o mare cantitate de sânge. Totuşi, se pare că nu i-a fost atins niciun organ vital şi aş îndrăzni să spun că pacientul nostru este un specimen foarte solid. Dar, în stadiul acesta, încă nu-mi pot exprima vreo opinie.

Schultz şi-a clătinat capul plin de comprehensiune.

— Ei, Preston, s-ar putea să avem de-a face cu o crimă premeditată. Oricum, chiar în cazul tău, asta este mai bine decât nimic.

N-aveam chef să-i răspund.

— Uite, mi-am vârât mâna sub braţ şi mi-am extras 38-ul. Doctorul şi cel numit Vince au dat alarmaţi câte un pas înapoi. I-am întins fierul lui Schultz. Arma ucigaşă. Proba A. Cunoşti regulile, Schultzie? Întotdeauna, când pui mâna pe un criminal, confiscă-i toate mitralierele, carabinele şi restul de armament ofensiv.

S-a înroşit puţin şi şi-a băgat 38-ul în buzunar.

— Bine, m-am prins, Preston. Hai să plecăm de-aici.

Cu toată ora matinală, în parcaj se aflau deja vreo douăzeci sau chiar mai multe gâturi de cauciuc, întinse spre ambulanţă şi spre limuzina poliţiei. Când am ajuns pe verandă, au făcut stânga-mprejur, ca să se holbeze la noi. Schultz nu s-a ostenit să-şi pună mâna pe mine. Iute, l-am apucat de cot, păşind niţeluş mai în urma lui. Mulţimea murmura şi-şi da coate. Schultz nu s-a prins de ceea ce se petrece, dar, din punctul de vedere al inocenţilor spectatori, pe el căzuse măgăreaţa. Când au ajuns şi la noi vreo două-trei observaţii, ceafa tânărului criminalist s-a-nroşit foarte. S-a răsucit mânios spre mine:

— Ce-i gluma asta, Preston? Ia mâna de pe braţul meu!

A-ncercat el să se elibereze printr-o smucitură, însă îl ţineam ca-n cleşte.

— Ia-o-ncet, ucigaşule! Avem noi ac pentru cojocul unor şefi ca tine, am tunat eu.

Micul nostru auditoriu a fost străbătut de murmure aprobative. Ne-am apropiat de maşină. Schultz se îneca de furie.

— O să te omor, Preston! Când ajungem la secţie, o să te lipesc de toţi pereţii!

Expresia de pe chipul câtorva dintre spectatori arăta c-ar fi mai bine ca nici măcar în gând să nu facă aşa ceva.

— Vreo problemă, domnule ofiţer? Asta venea de la un personaj foarte dezvoltat fizic, îmbrăcat cu pantaloni de pânză.

— Niciuna, mulţumesc, amice. I-am zâmbit. Apoi, către Schultz. Conduci tu. Am nevoie de două mâini pentru a nu te pierde din ochi.

S-a strecurat la volan, cu chipul frământat de o furie abia reprimată. Am ocolit maşina prin faţă şi am intrat prin portiera cealaltă. Uriaşul şi-a vârât capul în interior:

— Dacă doriţi, conduc eu până la secţie. Tipul ăsta are o înfăţişare dubioasă.

— Mă descurc eu cu el. În orice caz, îţi mulţumesc.

Schultz a decolat, gata-gata să-mi dea jos ajutorul. Apoi ne-am îndepărtat de meleagurile acelea. De-a lungul celor zece minute de mers nu s-a mai rostit nicio vorbuliţă. Eram ocupat cu propriile mele gânduri şi n-aveam chef să mă implic într-o partitură de-njurături cu Schultz. A tras lângă bordură, la intrarea principală a Cartierului General al Poliţiei. Am ieşit din rablă şi am călcat trotuarul. Intrând împreună în clădire, am urcat scara până la etajul trei. Escorta mea se mai calmase acum, însă chipul lui purta o mască de granit, care nu prevestea nimic bun pentru careva. Pentru careva care s-a nimerit să fiu chiar eu. A deschis uşa şi m-a împins înăuntru. N-am obiectat, deoarece Schultz nu era tipul de poliţist căruia să-i întorci spatele doar după o îndelungă

chibzuială. În cameră se afla Gil Randall, aşezat într-un fotoliu împletit, aplecat în unghi periculos spre perete.

— Deci, până la urmă Schultzie tot a pus mâna pe tine, Preston!

— Aha, într-un fel. Tot ce-am avut eu de făcut pentru asta a fost să-i telefonez şi să-i comunic unde mă găseşte şi ce s-a întâmplat. Ai putea-o numi capturare în tentativa de evadare.

Schultz tăcea.

— Mai bine spune-mi toată istoria, Mark. Sau ceea ce trece drept istorie în momentul de faţă, a zis Randall. Fotoliul din trestie a pârâit ameninţător.

— Se pare că am avut un diferend cu Ed Newman, am rostit eu. Se mai pare că Ed este la Spitalul Municipal, sângerând ca un porc înjunghiat. Ar fi ceva mai multe lucruri de povestit.

Randall şi-a fluturat leneş mâna către mine, asemenea unui agent de circulaţie într-o zi caniculară, la o intersecţie supraaglomerată.

— O să-ncep cu începutul. În ultimele patru luni, Newman şi-a petrecut timpul cu doamna Van Huizen. Brusc, domnul Van Huizen se sinucide, ceea ce, din punctul de vedere al lui Ed, a fost o chestie foarte drăguţă. Fiind foarte cumsecade de felul său, domnul Van Huizen se duce mai întâi să omoare o fată numită Cheryl Vickers.

— Şi de ce ar fi ăsta un act de cumsecădenie? Am priceput chestia cu oportunitatea momentului ales de soţ pentru a-şi zbura creierii. Dar fata? Ce rol avea ea în viaţa lui Ed?

Oricine nu-l cunoaşte pe Randall, poate crede că este pe jumătate adormit.

— Cheryl Vickers era însărcinată şi responsabil de asta era Ed Newman.

— Nu mai spune! Şi-atunci de ce a pus ea totul în cârca lui Van Huizen şi de ce s-a sinucis el? Nu prea se potriveşte.

— Eşti rămas în urmă cu informaţiile, Gil. Poţi paria că Van Huizen a fost asasinat.

— Mark, Mark, se strădui el să se stăpânească… Avem totul în dosar. Biroul Serviciului Districtual…

— Este condus de un politician corupt. Nu de un poliţist, am încheiat eu pentru el.

— Ei, nu! Era primul lucru rostit de Schultz. Acum o să discutăm despre administraţia coruptă.

— Corect, Schultzie.

A sunat telefonul. Schultz mi-a aruncat o căutătură cruntă, a ridicat instrumentul şi, şi l-a înşurubat la ureche.

— Da, da, i-aici, şi-a întors privirile spre mine. O.K., domnule locotenent. Da, o să-i spun. A pus receptorul jos şi a grăit către Randall: Era Rourke. Zice că-şi ia micul dejun la *Big Fritz*. Vrea ca individul ăsta să se ducă imediat acolo.

Randall a aprobat cu capul.

— Le punem pe toate la punct mai târziu, Mark. Ai auzit ce-a spus el.

M-am îndreptat spre locul unde şedea Schultz şi i-am întins o mână:

— 38-ul! E-n buzunarul tău.

— Cred că glumeşti. Doar ce l-ai folosit ca să-mpuşti cu el un om.

— Aşa e, am făcut-o. Deţii vreo acuzaţie împotriva mea?

— Încă nu ştiu. N-am auzit toată povestea…

— Ai vreun motiv pentru a mă reţine aici?

— Drace, nu! M-ai auzit doar spunând că Rourke vrea să te duci la el. Schultz nu se simţea deloc în apele lui.

— Asta înseamnă că n-ai nicio bază legală pentru a-mi reţine arma. Am permis pentru ea. Sau vrei să chem un poliţist şi să-i comunic că eşti un funcţionar public oneros?

Randall a chicotit şi fotoliul său a zgâriat peretele, încet, de parcă şi-ar fi tăiat singur un picior. Schultz a pus revolverul pe masă.

— Mulţumesc. Dacă mai pun la pământ pe careva, te sun şi te informez unde dai de mine.

Am ieşit înainte ca Schultz să-şi fi pierdut orice urmă de răbdare. *Big Fritz* era un loc cu haleală, ţinut de un fost poliţist şi bântuit de cei de la Departament. Se afla doar la câteva blocuri depărtare şi, păşind într-acolo prin lumina strălucitoare a soarelui, mă tot întrebam de ce oare Rourke îşi lua acolo micul dejun. Nu fusese de serviciu azi-noapte, iar doamna Rourke era extrem de pricepută când era vorba de-a acţiona cu cratiţele şi tigăile. L-am găsit după un colţ, aşezat la o măsuţă şi îndestulându-se dintr-o imensă movilă de ouă bătute. Alături, se mai afla o grămadă de pâine prăjită şi o cană de cafea, prin care se dăduse iama cu sârg. Când am intrat, John mi-a făcut un semn cu mâna, dar eu n-am vrut să-l întrerup. Am observat ceva cu totul neobişnuit la acest bărbat – nu se bărbierise.

— Stai jos, Mark. Putem discuta în vreme ce eu mănânc.

M-am lăsat lin pe bancheta din faţa lui. Ouăle păreau teribil de apetisante. O blondă planturoasă s-a ivit lângă mine. Era Hannah, una dintre cele trei fiice ale lui Fritz şi unul dintre cele trei motive pentru care localul era atât de frecventat de către tinerii oameni ai legii.

— Hallo, Hannah! Vreau şi eu tot aşa, doar că în cantităţi mai reduse.

Mi-a arătat dinţii ei albi şi frumoşi şi a plecat să-mi aducă hrana solicitată. Am spus:

— Ce te-aduce pe-aici, John? Ce-i atât de important că nu poate aştepta să-ţi isprăveşti micul dejun?

— Îţi datorez ceva, Mark. M-a smuls Harrigan din pat la cinci dimineaţa. Pentru asta ar trebui să te urăsc, dar n-o fac. Şi ştii de ce?

— Nu.

— Harrigan s-a agitat cumplit aseară. Din pricina unei chestii pe care i-ai şoptit-o tu. Începe

să se lege?

— Nu prea. I-am povestit lui Harrigan despre câteva ghicele de-ale mele. Urma să le verifice în dimineaţa asta.

Încă o enormă înghiţitură de ouă s-a făcut nevăzută în gâtlejul lui Rourke. Doream din inimă ce Hannah să apară cât mai iute cu comanda mea. Furculiţa goală îmi flutură prin faţa ochilor.

— N-a mai fost în stare să aştepte. Vreau să spun, Harrigan. După plecarea ta, au început să-l frământe gândurile. Şi s-a mâniat în asemenea măsură, că s-a dus ţintă la Dunphy.

— În plină noapte?

Rourke a chicotit peste cana de cafea, tresărind în momentul în care lichidul fierbinte i-a atins buzele.

— Nu-l cunoşti pe Harrigan. E poliţist până-n măduva oaselor. L-a târât pe Dunphy afară din scutece şi… ei… l-a interogat. Dunphy s-a pornit să vorbească cu atâta repeziciune, încât Harrigan abia reuşea să-l urmărească.

— Deci a făcut lumină, nu?

— Aşa-i. Când a ajuns la Van Huizen, primul lucru pe care l-a făcut, a fost să-şi cheme şeful – pe respectabilul Şerif al Districtului.

— Care i-a spus că are de investigat un caz de sinucidere, deşi trupul lui Van Huizen nu fusese încă tăiat şi făcut miţe-fărâmiţe.

— Exact. Sau, mă rog, ceva în genul ăsta. Acum Dunphy zice că fereastra era deschisă. C-a mai fost şi un muc de ţigară cu ruj pe el – un muc cu monogramă.

— A reuşit să descifreze monograma? Începeam să-mi doresc să nu fi venit aici.

— Era o marcă specială pe care şi-o comanda ea, Marcia Van Huizen. Şi asta nu-i tot. În interiorul ferestrei a găsit şi un şal, o bucată d-aia de material pe care şi-o pun fetele pe ele seara. Ea n-ar fi putut să observe dacă-l mai are sau nu. Dunphy admite că şi spălarea paharului s-a

efectuat, probabil, pentru cazul că-n el fusese ceva ce n-ar fi trebuit să fie.

— Înţeleg. Despre şal, doar atât?

— Bineînţeles. Era şi el tot al Marciei, fără doar şi poate.

— De unde ştii? L-ai văzut?

Rourke clătină din cap cu expresie de bucurie pe chip.

— Nuuu! Însă Dunphy i-a găsit un cumpărător. Pentru şal şi pentru mucul de ţigară, Ed Newman i-a dat o mie de marafeţi.

Ar fi trebuit să fiu încântat, dar în schimb am simţit un gol în stomac. Am vrut să dovedesc că era vorba despre un asasinat şi să-mi câştig cinstit banii plătiţi de către Benedict Van Huizen. Însă pentru nimic în lume n-am dorit să se fi întâmplat astfel. N-am dorit nici măcar să aud asta.

— Ce-i cu tine, Mark? Nu pari a fi prea fericit. În condiţiile respective tu nu ai decât de câştigat, ştii bine.

— Splendid! Probabil ai aflat deja ce tărăboi am iscat cu Ed Newman acum un ceas?

— Sigur. Mi-a comunicat unul dintre băieţi, când plecam încoace. În felul ăsta am ştiut de unde să te iau.

În timp ce vorbea, a venit Hannah cu o tavă grea şi s-a pornit să-mi întindă dinainte ceea ce adusese. I-am mulţumit şi ea m-a asigurat asupra calităţii şi m-a rugat să-i las farfuriile goale. Mi-am plimbat puţintel furculiţa prin ouă, dar n-am simţit niciun gust. Brusc, mi-a pierit orice poftă de mâncare. Rourke îşi trosnea cu zgomot ultimul pesmecior.

— Spune-mi, Mark, cum sună raţionamentul tău în privinţa asta? Ce te-a adus pe tine pe urmele lui Newman?

— Nu eram pe urmele lui, i-am răspuns.

— Ce vorbeşti? A râs. Haide, haide, ruşinosule! Ai putea să-i povesteşti tot unui bătrân prieten. Sau ţi-a venit ţie aşa, dintr-o dată, un chef nebun să te-

ntreci în împuşcături cu careva şi Ed Newman a fost cea mai potrivită alegere?

Eram incapabil să diger o cantitate prea mare din umorul lui Rourke.

— M-am dus la *Club Rendezvous* să clarific câteva probleme şi-atât. Newman a sărit la mine. Tot ce-mi mai amintesc este că şi-a îndreptat tunul ăla al lui către mine, după care fiecare dintre noi a încercat să-şi apere propria piele.

Rourke dădu din cap gânditor.

— Am întâlnit asta de sute de ori. Există un asemenea soi de om – cum te-apropii puţin mai tare de el – trage. Chiar dacă numele lui nu se află pe lista ta, el ştie c-a săvârşit ceva, naiba ştie ce. Tu-i pui vreo câteva întrebări inocente iar el caută în fiecare dintre ele câte-o capcană. După care, îşi descarcă muniţia şi ăsta-i sfârşitul. Păi, chiar acum două luni a fost prădat magazinul de bijuterii de pe Seventeenth Avenue. L-au împuşcat pe casier. Am fost cu Randall să vedem despre ce-i vorba…

A continuat să rătăcească pe cărările poveştii sale. Eu însă am încetat să-i mai ascult cu adevărat. Mă gândeam la Spitalul Municipal şi la omul numit Ed Newman, care avea acum în el o gaură în plus. Graţie mie! Mă gândeam la femeia care avusese încredere în mine şi care, la ora asta, dormea liniştită acasă, în patul ei, în timp ce eu luam micul dejun cu omul care se pregătea să meargă s-o aresteze. Rourke şi-a isprăvit istorioara iar eu am făcut câteva observaţii de circumstanţă. Apoi am spus:

— Şi tu şi Harrigan, amândoi o consideraţi pe Marcia Van Huizen vârâtă în afacerea asta?

— Cine altcineva? Ea-i legată cu totul de Newman ăsta. Bărbatu-su nu era de felul celor dispuşi să divorţeze. Pune orice fată curajoasă într-o asemenea situaţie şi ai să vezi ce iese.

— Nu ştii, el şi-a trecut-o în testament?

Şi-a încruntat sprâncenele, încercând să sorteze maldărul de informaţii din creier.

— Da. Am controlat asta aşa, din rutină. E beneficiarul principal. Asta o bagă până-n gât. Însă, dacă reuşim să-i punem asta-n cârcă, nu mai capătă niciun sfanţ. Conform legilor acestui Stat, privind profiturile criminalului, care decurg prin moartea victimei sale.

Am mai cerut nişte cafea. Hannah a strâmbat din nas, văzând mâncarea neatinsă, dar n-a scos o vorbuliţă.

— O să puneţi mâna pe Marcia? am întrebat.

— Bineînţeles. La Departament se-ntocmeşte chiar în clipa asta mandatul de arestare. Mă duc personal să-l iau peste câteva minute.

— La Departament? O vârâţi la zdup pentru omorul vostru? Pentru chestia cu Cheryl Vickers?

Rourke era ocupat cu aprinderea uneia dintre porcăriile sale de ţigări de foi. Între pufăituri, îşi plimba capul în sus şi-n jos.

— Aşa-i. Harrigan nu-i prea sigur de cele ce se pot întâmpla în sectorul său. Dacă rămâne în sarcina Districtului, nu ştim ce sfori poate trage un anumit Şerif. Avem un dublu asasinat. Chiar şi-n Monkton, un avocat isteţ se poate descurca, pledând în apărare pentru o acţiune săvârşită ca rezultat al unei furii extreme. La District, probabil, ar fi acuzată doar pentru culpa de omor prin imprudenţă şi ar fi amendată doar cu cincizeci de dolari sau ceva la fel de dubios.

— Vrei să spui că bărbatul ei era tatăl copilului fetei Vickers?

— Desigur. Nu văd juriul care ar da un verdict de culpabilitate de gradul întâi pentru o chestie ca asta.

Am meditat la ce-mi spusese. Raţionamentul lui Rourke nu conţinea absolut nicio eroare. Greşeala o conţineau faptele pe care se baza. Am blestemat în gând tăcerea mea faţă de Randall şi Schultz. Timp de o zecime de secundă m-am jucat în minte cu ideea de a nu-i spune nici lui Rourke despre Newman şi Cheryl. Poate că Randall nici nu mă

prea luase în serios. Poate că nici nu-şi mai aminteau ce le-am zis. Şi poate porcilor le vor creşte aripi. Dacă Rourke şi-ar fi chemat la telefon subalternii cu cinci minute mai devreme… Dar n-a făcut-o, iar tot ce-mi mai rămăsese de realizat era să-ndepărtez de Marcia Van Huizen orice şansă de a beneficia de o pledoarie pentru stabilirea unei culpabilităţi cât mai reduse.

— Să-ţi spun ceva, John. Nu-mi place asta, dar am făcut-o deja cu Gil şi cu Schultz. Chiar în momentul acesta ai posibilitatea de a acuza pe cineva de omor de gradul unu.

— Ei, care-i taina cea mare?

— Nu mai este o taină, vorba cântecului. Cred că poţi dovedi că tatăl copilului n-a fost Benedict Van Huizen, ci Ed Newman.

Mi-a aruncat o privire încărcată de suspiciune, prin ceaţa fumului galben:

— Ce mai e şi asta? Credeam că clienta ta este femeia Van Huizen.

— Corect. Dar azi dimineaţă mi-am uitat bunele maniere. Am vârât un glonte în omul ăla. Când se-ntâmplă o chestie ca asta, poliţia îşi bagă nasul imediat. Ceea ce-ţi spun eu ţie acum, i-am spus deja lui Randall. Într-o măsură mai mică sau mai mare, Newman a admis că el a fost responsabil de situaţia în care s-a aflat Cheryl. Curând după asta, am început tragerile.

Rourke şi-a lovit piciorul cu pumnul său mare şi greu.

— Straşnic! Mark, abia acum avem toate legate la un loc! O femeie geloasă o ucide pe amanta însărcinată a iubitului ei, apoi îşi omoară propriul soţ. Nu este nicio diferenţă între asta şi o nevastă ticăloasă. Păi, juriul nici măcar nu se va mai retrage pentru a da verdictul. Tot procesul va dura cel mult două ore.

— Sper să mă ierţi că nu-s la fel de încântat ca tine, am rostit eu amărât.

— Sigur, Mark, sigur. Ştiu ce simţi tu. Ţi-ai lăsat clientul de izbelişte – asta-i tot ce vezi tu acum. Dar legea e lege. Ţi se mai întâmplă uneori să ai şi câte un client vinovat.

Deşi era perfect adevărat, nu-mi aducea nicio uşurare. Uriaşul poliţist s-a ridicat în picioare şi a lăsat pe masă o hârtie şi ceva mărunţiş.

— Mandatul ar cam trebui să fie gata. Vrei să mergi cu mine când o arestăm? Cred că-ţi datorăm şi ţie ceva în problema asta.

— Nu, mulţumesc, John. Nu-l iei pe Harrigan cu tine?

— Mă întâlnesc cu el lângă casă. Nu pot efectua un arest pe teritoriul Districtului, fără a fi însoţit de un ofiţer de la Biroul Şerifului. Ar fi trebuit să cunoşti deja regulile astea.

— Bineînţeles. Ei, cred c-o să fie nevoie să dau câteva declaraţii. Când ai vrea să-ncep?

— Nicio grabă. Diseară, da? Eu o să fiu prins toată dimineaţa cu asta. Şi după-amiază o să mai am o mulţime de treburi de rutină de rezolvat. Şapte şi jumătate?

— Voi fi acolo.

Am plecat după dispariţia lui definitivă din local. Pe trotuar pălăvrăgeau vreo trei-patru tineri:

— Hei, uite-l!

— Priveşte către mine, Preston! Două flash-uri scânteietoare au umbrit pentru o clipă soarele.

— Ce zici de-o declaraţie, Preston?

— E-adevărat că tu şi cu Newman v-aţi luat la harţă pentru bogata moştenitoare?

I-am îndepărtat şi am plecat.

— Haide, mă, dă-ne şi nouă un pont!

Am făcut câteva observaţii care nu promiteau cine ştie ce pentru reportajele din ediţiile de prânz. Am chemat cu mâna un taxi care se târa prin zonă şi care s-a oprit. Câteva minute mai târziu, m-a lăsat lângă Parkside Towers. Frank, portarul de zi, păru surprins de apariţia mea acolo.

— Auziţi, domnule Preston, a fost p-aci un cârd de ziarişti şi-au întrebat de dumneavoastră.

— I-am văzut, Frank, mulţumesc. Uite, maşina mea se află în curtea din faţă a *Clubului Rendezvous*. Trimite pe cineva să mi-o aducă imediat, da?

Am lăsat pe masă cheile şi o hârtie de cinci dolari.

— Se face, domnule Preston. Imediat! Mă duc chiar eu.

Ajuns sus, am sunat la casa lui Van Huizen, dar n-am primit niciun răspuns. Apoi am încercat să-mi prind clientul din San Francisco – Rona Parsons, dar n-am avut nici cu ea mai mult noroc. După care mi-am aprins o ţigară şi am început să meditez. O convorbire cu Spitalul Municipal, m-a luminat cu informaţia că domnul Newman este cât se poate de bine, pentru un om în situaţia lui şi că, dacă vreau ceva în particular, va trebui să conversez cu ofiţerul de poliţie care stă de pază în camera domnului Newman. După vreo treizeci de minute, care mi s-au părut mai mult decât treizeci de ore, m-a sunat Frank să-mi spună că se-ntorsese cu maşina mea.

CAPITOLUL NOUĂ

Hotelul APACHE apare imediat după bifurcarea cea mare. Este liniştit şi confortabil şi extrem de scump, dar nu ştiu cum se face că nu-i călcat chiar de marea forţă financiară a oraşului. Când am pătruns în hol, un parfum suav plutea prin aer. Oamenii care plăteau asemenea preţuri, nu vor admite vreodată cu nările lor sensibile să fie ofensate de dezinfectantele folosite de personalul de serviciu, în vreme ce sus-menţionatele nări se odihnesc pe pernele albe ca neaua. Erau orele nouă şi treizeci de minute ale unei splendide dimineţi de joi, iar eu urma să mai port o discuţie cu omul numit Dean William Hillier. O discuţie despre o mulţime de crime şi despre un cec completat pe numele meu pentru suma de cinci sute de dolari. Tipul de la recepţie era o bogăţie: sacou şi vestă – negre, pantaloni în dungi şi o orhidee lipită de rever. Mâinile sale palide pluteau nervos peste masa strălucitoare.

— Bună dimineaţa, sir.

Vocea sa era o şoaptă confidenţială, o voce gen: „o ştim doar noi doi”.

— Aş dori să-l văd pe domnul Dean Hillier, i-am şoptit şi eu în acelaşi fel.

A luat telefonul de culoarea piersicii, care staţiona exact lângă mâna sa.

— Dacă aţi avea amabilitatea să aşteptaţi doar o clipă, sir, să văd dacă domnul Hillier vă poate primi.

Mi-am alunecat degetele peste masă şi i le-am plasat uşurel pe braţ. Mi-a răspuns cu o privire uimită, asezonată cu o undă de dezgust.

— Îmi permiţi? Speram ca surâsul meu să-i fie pe plac. Este vorba de un soi de surpriză.

Mi-am retras degetele. Hârtia de zece dolari, frumos împăturită, dormita lângă mâneca lui. A

apucat-o cu un gest absent.

— Nu se obişnuieşte aşa ceva, însă, în dimineaţa aceasta, domnul Hillier are o mulţime de vizitatori. Spuneţi-mi, sir, e cumva aniversarea domniei sale?

— Exact, am prins-o eu din zbor. Este ziua lui de naştere. Deci au şi sosit câţiva, aşa-i? Cine mai este sus?

— Patroana dumnealui, sir, o doamnă Van Huizen. Fermecătoare şi, în acelaşi timp şi extrem de bogată. După dânsa, a venit şi fratele dumnealui.

— Da? Alec a şi sosit? Splendid!

Părea că, în momentul acela, jumătate din populaţia din Monkton City se-ntrunise în camera lui Hillier.

— Camera numărul şapte sute cinci, sir, funcţionarul de la recepţie s-a întins peste masă. Domnul Hillier este un client atât de bun! Sper să nu se supere dacă-i trimit sus nişte şampanie. Cu complimentele direcţiei, bineînţeles.

— Ei, sunt convins că domnul Hillier va aprecia foarte mult un asemenea gest. Mi-am verificat ceasul. Acum însă e cam devreme. Să zicem, pe la unsprezece?

— La unsprezece, sir. Mă voi ocupa personal de asta.

M-a învăluit cu o privire încărcată de beatitudine, în timp ce traversam holul, către ascensoare, gata de a-i ura domnului Hillier un călduros „La mulţi ani!”. Am debarcat la şapte şi boy-ul mi-a indicat uşa pe care o căutam. I-am mulţumit, am pornit-o pe coridor şi am bătut uşurel. Niciun răspuns. Am încercat clanţa şi uşa a alunecat către interior. Cel puţin, aşa a-nceput, deoarece apoi s-a înţepenit. Am împins-o, dar n-am putut-o deschide mai mult. N-aveam decât spaţiul necesar pentru a mă strecura înăuntru. Când am închis uşa, n-a tras nimeni în mine. Dean William Hillier şedea într-un fotoliu adânc, cu faţa spre intrare. Pe-o măsuţă, alături de mâna sa

întinsă, se afla o ceaşcă de cafea, dar nu cafeaua era produsul cu care erau îmbibaţi piepţii cămăşii sale crem. Pe pieptul său, trei găuri formau un triunghi neregulat şi din toate trei colţurile acestuia se scurgea un sânge gros şi întunecat. Acum trebuia să aflu pe alte căi, ceea ce Dean avea a-mi comunica. La picioarele mele zăcea motivul pentru care uşa nu s-a putut deschide mai mult. Întins pe covor, era Denver Morley, cu ceafa năclăită de sânge. Am controlat şi restul încăperii. Prin dulapuri nu exista nicio fiinţă care să fie gata să mă găurească. Nu era nici urmă de Marcia Van Huizen. Am revenit la Morley şi am îngenuncheat alături de el. Inima îi bătea regulat şi, cu toată despicătura aia urâtă din maxilar, am fost sigur că va rămâne în viaţă. În interiorul sacoului său, am detectat conturul dur al unei arme. Am extras de-acolo un revolver italian 32 şi i-am mirosit capătul ţevii. Cel puţin Hillier nu-şi căpătase găurile din direcţia aceasta. Eram pe punctul de a vârî încălzitorul în locul de unde-l scosesem, când mi-a venit o idee proaspătă şi mi l-am strecurat în betelia pantalonilor. Hillier plătea şi pentru o cameră de baie personală. Am înmuiat un prosop în puţină apă şi am început să tamponez capul lui Morley. În scurtă vreme, a-nceput să mormăie şi s-a răsucit cu faţa-n sus.

— Hai, vino-ţi în fire, Morley!

A deschis un ochi şi l-a holbat spre mine. Apoi s-a răsucit şi a-ntins o mână ca să-şi pipăie ceafa. I-am oferit prosopul însângerat. S-a ridicat cu greutate.

— Bine, şi-acum, dă-i drumul, am rostit nerăbdător.

În momentul acela, l-a zărit pe Hillier în partea opusă a camerei. Dacă fusese palid mai înainte, acum arăta ca un cap de mort.

— Ăsta e? Acel Hillier? a-ntrebat.

Nu prea aveam impresia că ne vom apropia curând de ceva palpabil.

— Vezi, Morley, asta-i camera lui Hillier. Eu am intrat adineaori aici. L-am găsit pe el cum îl vezi şi pe tine, odihnindu-te pe duşumea. Când merg la o petrecere nu-mi place să fiu rugat s-o arăt pe gazdă cu degetul. Acum, dă-i drumul! Povesteşte-mi. Ce făceai tu aici?

— M-au căsăpit. Tocmai intrasem…

— Nu te-am întrebat ce făceai pe duşumea. Asta am putut să constat şi singur. Cum de te afli tu aici?

Prosopul umed i-a oprit curgerea sângelui din tăietura din spatele capului.

— Venisem să-l văd pe Hillier. El a fost cel ce a adus-o pe Cheryl în oraşul acesta.

— De unde ştii tu aşa ceva?

S-a pipăit în buzunare în căutarea unei ţigări şi a descoperit că-i dispăruse treizeci şi doi-ul. L-am extras pe jumătate din buzunarul meu, astfel încât el să-l poată vedea. A ridicat din umeri şi-a găsit pachetul boţit de Lucky şi mi-a dat şi mie una.

— I-am luat lucrurile de la poliţie. După cum ştii şi tu, eu sunt cea mai apropiată rubedenie, a rostit el cu amărăciune-n glas. Printre ele am găsit şi cotorul unui tichet de la un seif de depozitare de la gară. M-am dus acolo şi am luat o valijoară. Nu era cine ştie ce în ea, doar obiecte de uz personal. Însă acolo se afla şi scrisoarea asta. De la Hillier.

— Continuă.

— Poartă o dată din săptămâna trecută. El i-a scris şi i-a spus că-i pare rău că are necazuri din astea, dar c-o va ajuta în măsura posibilităţilor sale. I-a expediat o sută de dolari şi a chemat-o la Monkton cât mai repede, unde, odată ajunsă aici, trebuia să-l contacteze telefonic.

Am tras adânc fumul din ţigară:

— De ce-ar fi făcut el aşa ceva? O cunoştea?

— Eu de unde să ştiu? Ţi-am spus deja că era tare secretoasă în privinţa prietenilor ei.

— Bine, lasă asta acum. Ai citit scrisoarea, şi?

— Am venit aici, la hotel. N-am vrut să-l sperii pe Hillier, de teamă c-ar putea-o lua din loc, aşa că i-am zis tipului de jos că-s fratele lui. I-am dat cinci dolari.

Greşisem deci în ceea ce-l privea pe recepţioner. Nu mi-aş fi putut imagina că ar fi un om de cinci dolari.

— Am urcat direct aici şi am bătut la uşă. O femeie a spus să intru. Am deschis, am păşit în interior şi buuuum! Asta-i tot ce ştiu. Dar tu cum de-ai apărut aici?

— Am vrut şi eu să schimb câteva vorbe prieteneşti cu fratele Hillier. Acum, însă, nu ne va mai spune mare lucru. Mi-am îndreptat degetul mare spre trupul din fotoliu.

Morley a dat din cap morocănos.

— Şi dama? Aia care a vorbit cu mine. Cred că ea a făcut toate astea, nu?

— Aşa cred şi eu. Cât era ceasul, când i-ai arătat tu ceafa?

A-nceput să se gândească, continuând să stea pe covor, cu picioarele încrucişate, întinse în faţă.

— Să zicem, zece minute de la gară, poate încă cinci pentru tratativele cu pantalonii moderni de jos – nouă, nouă şi cinci, nu mai mult.

Pentru o întârziere de zece minute, am pierdut tot spectacolul.

— Acum eşti bine? Vreau să spun, eşti în stare să ieşi de-aici?

— Cred că da. S-a ridicat singur în picioare, tresărind la fiece mişcare care-i antrena cumva capul. Şi el?

— Ce-i cu el? am răspuns. El nu mai merge nicăieri.

— Nu-mi prea place chestia asta. Nu mi se pare prea corect să părăsim un mort. Ar trebui să chemăm poliţia.

— O să-i chem eu, i-am spus, dar nu vreau să stăm aici şi să fim amestecaţi în treaba asta. Ar însemna o mare pierdere de timp. Aş dori să te rog

ceva. Să facem împreună o plimbărică. Îţi explic eu pe drum.

— Ştiu şi eu?! a protestat el. Unde mergem?

— Să punem mâna pe ucigaşul sorei tale.

La asta, Morley n-a mai avut niciun contraargument. Când am părăsit hotelul, funcţionarul de la recepţie era ocupat cu aranjarea unui raft şi stătea cu spatele întors spre uşă. Am intrat în maşină şi pe-aici ţi-e drumul! I-am spus lui Morley să deschidă ochii cât sarmaua în căutarea unui telefon public, dar l-am găsit eu însumi înaintea lui. Am dat de paznicii meleagurilor astea şi i-am informat ce vor găsi în camera şapte sute cinci de la Hotel APACHE. Sergentul de serviciu părea surprins, când i-am comunicat numele şi adresa mea. Majoritatea informaţiilor primite de el erau transmise de un individ numit „un binevoitor”. A cam vrut el să se împotrivească atunci când i-am spus că am treabă într-altă parte, dar s-a trezit în faţa unui telefon mort. A trebuit să-mi procur de la Morley ceva mărunţiş pentru a chema casa Van Huizen. Mi-a răspuns un bărbat cu voce răguşită:

— Da?

— Locotenentul Rourke-i acolo? Numele meu este Preston.

— Rămâi pe fir, să văd.

S-a produs un zgomot ca acela făcut de o persoană care se-ndepărtează de telefon; apoi, linişte; apoi un zgomot ca acela făcut de o persoană care se apropie de telefon.

— Preston? Ce s-a întâmplat?

— O mulţime de lucruri. Ascultă cu atenţie, John.

Am început să vorbesc. I-am relatat despre cele ce se petrecuseră la Hotel APACHE. Nu m-a întrerupt nici măcar odată, până ce n-am terminat.

— Şi bănuieşti că vine acum încoace? m-a întrebat el.

— Exact. Am mai greşit eu în viaţa mea, dar nu de data asta.

— O.K. O s-o aştept. Şi Harrigan la fel. Că veni vorba, Harrigan m-a rugat să te informez despre o anumită autopsie.

— Dă-i drumul!

— A primit un raport cu cinci minute în urmă. A existat un drog. Are un nume afurisit, lung ca un cârnat şi nu-l pot pronunţa. E pentru ăi de n-au somn. Se pare că răposatul Van Huizen a-nghiţit o doză suficientă unui bizon de mărime medie pentru ca să-intre în comă.

— Înţeleg, am murmurat eu. După care, un suflet caritabil i-a vârât în gură ţeava unui pistol şi ştim şi noi ce-a urmat.

— Corect. Spune-mi, ce-i cu ălălalt tip, cu Morley? a-ntrebat Rourke.

— E chiar aici, cu mine, John. Vom ajunge la casa Van Huizen, gonind cu toată viteza admisă de regulamentul traficului rutier.

După ce am revenit în maşină, Morley a rămas tăcut o vreme, ceea ce mi-a permis să mă concentrez asupra felului în care să ocolesc străzile cu circulaţie intensă din oraş.

Când, în sfârşit, am ajuns, el s-a întors spre mine:

— Preston, da' tu ce legătură ai cu toate astea?

— Iau bani. Van Huizen a angajat pe cineva s-o facă. Înainte însă ca eu să-ncep, el era mort. De multe ori, am fost eu cotat drept şarlatan, dar, nu ştiu de ce, nu m-am obişnuit de fel cu ideea că chiar aş fi aşa ceva.

— Cred că ştiu ce-i cu hăbăucul ăsta. Păi, nu Van Huizen şi cu Cheryl au…?

Din intersecţie, a ţâşnit un Buick galben. Am smucit volanul şi mi-am închis ochii. Când i-am deschis, Buick-ul rămăsese la vreo cincizeci de yarzi în urma noastră, jucându-se cu bara din faţă de-a cutia poştală cu radiatorul unei mari autocisterne de ţiţei. Am rostit ceva ce n-avea nicio

tangenţă cu ego-ul şoferului, după care mi-am amintit întrebarea pusă anterior.

— Nu, părerea mea este că Van Huizen n-a auzit vreodată de Cheryl. Tipul care este răspunzător de condiţia în care se afla sora ta este un fost pugilist. Îl cheamă Eddie Newman.

— Newman? Ăsta-i individul pe care l-ai împuşcat tu azi noapte, nu-i aşa? Am auzit ceva în legătură cu asta la radio.

— Azi dimineaţă, am rostit eu scurt. Şi el a fost cel care m-a obligat să trag. Tipul se pregătea să mă omoare.

Morley m-a privit cu curiozitate:

— De ce te scuzi? Ştii că-n ceea ce mă priveşte, eu sunt bucuros de asta, chiar de l-ai fi spintecat cu un cârlig de la abator. Şi-o să trăiască?

Tonul său nu exprima chiar speranţa.

— Încă nu ştiu. Trebuie însă să lămurim ceva: Ed Newman n-a omorât-o pe Cheryl şi dacă nu încurc eu cumva iţele, el nici măcar n-a ştiut ceva despre moartea ei, până ce n-a citit-o în ziare.

— Dar ai spus că el era tatăl copilului.

— Exact. Am spus-o. Era. Nu zic că ăsta-i un motiv de glorie, dar nu-i omor.

Nu părea a fi fost prea convins şi nu-l condamna. Legea este lege. Individul care o pune într-o anumită situaţie pe o fată nu-i învinuit în acelaşi grad cu individul care ucide pe cineva. Dar legea nu este fratele fetei. În timp ce Denver Morley este.

— Dacă scapă, îl ucid eu, cu mâna mea.

A rostit asta pe un ton prozaic, acelaşi pe care-l folosise când a venit la Parkside Towers. Dac-ar fi răcnit şi-ar fi ţipat, aş fi avut ocazia să-l calmez. Dar Morley manifesta o mânie rece şi ăsta-i soiul cel mai afurisit de mânie din câte există. În continuare, nu mi-a mai oferit niciun fel de conversaţie, până ce am dat de tăbliţa indicatoare, care arăta calea către reşedinţa Van Huizen.

— Ia te uită, Van Huizen ăsta a fost cu-adevărat mare, aşa-i?

— Oarecum.

Am intrat pe aleea cea lungă, mi-am amintit la timp de cotitura bruscă, în unghi drept, din capătul ei, şi am luat curba cu viteza minimă, pentru a reuşi să ies cu bine din ea.

— Ce idee trăsnită, a murmurat însoţitorul meu. Tipul care apasă ceva mai zdravăn pe pedală, ajunge la fix în gardul viu.

Nu i-am mai răspuns şi m-am apropiat de spaţiul liber din faţa casei. Un fluierat uşor la dreapta mea mi-a adeverit faptul că reşedinţa Van Huizen producea realmente efectul inclus în preţul de cumpărare. Erau cinci maşini parcate acolo, printre ele fiind cea a lui Rourke şi o hărăbaie cenuşie, marcată cu litere uriaşe: „Şeriful Districtual – Oficial”. Am trântit portierele.

— Să nu vorbeşti prea mult acolo, l-am prevenit eu. Stai şi ascultă-mă pe mine. Când o să intru în rol, mă susţii. De acord?

— Mai întrebi, frate? După tot ce-ai făcut tu pentru mine, sunt gata să execut tot ce-mi spui tu.

Uşa de la intrare era dată de perete. În interior, un bărbat în civil şedea într-un fotoliu şi citea paginile cu ştiri sportive. Îl mai văzusem pe-aici. S-a uitat la noi peste ziar, cu o privire lipsită de interes, după care şi-a răsucit capul în direcţia bibliotecii.

— Toată lumea-i acolo, ne-a informat el.

— Poţi face ceva pentru mine? Adu-l pe Rourke aici, l-am rugat eu.

M-a privit ofensat.

— Iată-mă ajuns şi valet, nu? Ei bine, bine…

S-a extras în silă din fotoliu. Cât timp şezuse, haina i se ridicase la spate şi se prinsese în patul revolverului special de poliţist, care se iţea din buzunarul de la şold. Şi-a vârât capul prin uşa bibliotecii şi a şopocăit ceva. Rourke a ieşit imediat.

— Hello, Mark! Ăsta-i Morley?

Am făcut prezentările şi ei şi-au strâns mâinile într-o mişcare rapidă. După care, Rourke s-a întors către mine:

— Eşti sigur că-i aşa?

— Sunt sigur. Marcia-i înăuntru?

— Da. Rămâne cum ne-am înţeles. Harrigan refuză să se prindă-n joc, însă este de acord să asculte, cu condiţia ca tu să conduci conversaţia.

— O să am grijă să-i ţin treaz interesul. Hai să intrăm.

Locotenentul a preluat conducerea, cu Morley după el. Eu ţineam spatele frontului. Harrigan s-a aşezat la biroul uriaş, acoperit cu piele. Ne-am salutat dând din cap şi mi-a trecut prin minte că numai un poliţist călit ca el s-ar fi putut aşeza tocmai în fotoliul acela. Marcia Van Huizen şedea încovoiată într-un mic fotoliu de trestie împletită, lângă un perete. Arăta cumplit şi trăgea nervos cu mâinile de un peticuţ de batistă albă pe care-l ţinea în poală. În faţa lui Harrigan, de cealaltă parte a biroului, şedea Rona Parsons. Văzându-mă, s-a bucurat, iar buzele-i roşii s-au depărtat, dezgolindu-i dinţii strălucitori, în momentul intrării mele. Asta compensa oarecum dispreţul de pe chipul Marciei. Îmbrăcămintea Ronei ajungea atât de aproape de pământ, încât mi-am pierdut pe jumătate speranţa că voi avea ocazia de a-i zări măcar picioarele.

— Ia te uită, hallo, Rona! Nu mă aşteptam să te văd aici, am salutat-o.

— Bună, am venit să mă-ntâlnesc cu Dean Hillier.

— N-am ştiut că-l cunoşti pe Hillier? am rostit întrebător.

— Uiţi c-a fost secretarul particular al lui Ben. El ştia totul despre mine. A spus asta, fără nicio modestie. Cu aceeaşi tonalitate care m-a cucerit de la început.

— Uitasem! Spune-mi totuşi, unde se află acum Hillier?

— Las' că ştii perfect unde se află. Ţi-am spus-o chiar eu azi noapte, târziu. Locuieşte la Hotel APACHE, a răpăit Marcia, ca o armă automată.

— Aşa-i, Marcia. Cred că astăzi nu este una dintre zilele faste ale memoriei mele. Ca să vezi, doar m-am şi întâlnit cu Hillier astăzi dimineaţă. Aveam de discutat cu el vreo două-trei probleme minore. Din păcate, avusese deja o convorbire cu cineva mai înainte. O convorbire efectuată cu ajutorul unei arme de foc.

— Vrei, vrei să spui că-i mort? Dean e mort? Marcia aproape c-a izbucnit în hohote.

— Nu mai face atâta pe uluita, Marcia! M-am întors către ea. Când am ajuns la hotel, bărbatul de la recepţie mi-a spus că la el este Marcia Van Huizen.

— Bărbatul de la recepţie? a şoptit ea.

— Exact. Mi-a spus că doamna Van Huizen se află sus, în camera lui Hillier, împreună cu un bărbat care s-a prezentat ca fiind fratele lui Dean. De fapt, numele acestuia este Morley şi este fratele lui Cheryl Vickers, prima care s-a dus pe lumea cealaltă în aranjamentul ăsta. Şi iată-l şi pe Morley prezent aici. I l-am arătat cu mâna.

Morley şi-a aplecat uşor capul, salutându-i, pe toţi şi pe nimeni în special. Era tot numai urechi, în timp ce ochii îi rătăceau prin încăpere de la unul la celălalt.

— Când am urcat în camera lui Hillier, l-am găsit mort – împuşcat. Morley zăcea pe duşumea, dar nu se alesese decât cu un cucui la cap. Îl căpătase chiar de cum a trecut pragul. L-a lovit o femeie pe la spate. Însă el a reuşit s-o vadă. Pe peretele din faţa uşii este o oglindă. Morley a reperat-o pe femeie, chiar în momentul în care ea l-a pocnit. Şi ştiţi ce? Nu era nicidecum Marcia Van Huizen. Erai tu, Rona!

Toată lumea întoarse ochii spre Rona Parsons. Sângele i-a părăsit obrajii rămaşi acum fără culoare. Apoi, ea a râs scurt.

— Eşti nebun, Preston! Toată chestia asta ai inventat-o tu. Tu, împreună cu omul ăsta.

— Nu, doamnă, a rostit Morley liniştit. Nu-i nicio greşeală. V-am văzut în oglindă.

— E o minciună! Nu-i nicio oglindă pe…

Imediat s-a oprit. În încăpere se aşternuse o tăcere absolută. Rona a plonjat cu mâna în poşetă şi a scos la iveală micuţul ei 22, despre care v-am spus deja. Totul s-a derulat extrem de rapid. Morley a zburat la şapte picioare depărtare de ea. Minuscula armă a trosnit odată, apoi amândoi au aterizat pe podea, iar 22-ul a sărit violent din mâna Ronei, a alunecat pe suprafaţa biroului şi pumnul puternic al lui Harrigan s-a închis peste el. M-am repezit să-l trag pe Morley de lângă Rona înainte ca el să apuce s-o ucidă, dar acesta îşi pierduse complet orice dorinţă de a se mai lupta. Glontele liliputan îi pătrunsese în stomac şi sângele ţâşnea din el, ca dintr-o fântână arteziană, împroşcându-o pe Rona. În vreme ce eu încercam să-l îndepărtez cât mai delicat de lângă ea, Rona zăcea, privind oripilată la materia lipicioasă de pe rochia sa.

— Băiatul ăsta are nevoie urgentă de un doctor, am rostit repede.

Deodată, Marcia şi-a venit în fire:

— Îl sun eu pe doctorul Parkins. Stă doar la câteva minute de aici.

S-a îndreptat spre telefon. Morley încerca să spună ceva. Buzele i se mişcau asiduu, dar n-am reuşit să pricep absolut nimic.

— Să nu cumva să-l mişti din loc, a ordonat Rourke, până la venirea doctorului, cel mai bine este să rămână acolo.

Harrigan n-a scos o vorbă. O urmărea pe Rona Parsons, care zăcea în continuare lipită de duşumea, privind neîncrezătoare sângele lui Morley. Brusc, Harrigan a rostit:

— Şi, ce, te deranjează un piculeţ de sânge?! Doar ai împrăştiat atâta până acum!

Ea nu i-a răspuns. Harrigan a scos o exclamaţie de dezgust şi a pornit spre uşă:

— Gus, vino-ncoa'! Adună violeta aia ofilită de-acolo şi du-o la secţie. Tentativă de omor. S-a întors către Rourke: Eşti de acord, Rourke? Zic c-ar fi bine s-o băgăm după gratii pentru ceva. Acuzaţiile cele mari le putem discuta şi mai târziu.

— Sigur, e perfect aşa, a răspuns John.

Gus s-a aplecat şi a apucat-o de braţ pe Rona Parsons. Ea nu s-a opus, când a ajutat-o să se ridice în picioare. Arăta de parcă şi-ar fi pierdut minţile. În timp ce era condusă afară, mi-a aruncat şi mie o privire, dar ochii ei nu dădeau vreun semn că m-ar fi recunoscut.

— Ce-ai de gând să faci cu asta, Harrigan? s-a interesat Rourke.

— Habar n-am. Ciudat final! Mi se pare că-şi pregăteşte deja pledoaria de apărare, bazată pe pierderea temporară a facultăţilor mintale.

— Tot ce se poate, a aprobat John. Totuşi, n-ai văzut ce forme are? Pariez pe zece dolari că nu vom obţine niciodată pedeapsa maximă contra unei muieri care arată aşa.

— Eu nu pariez. Lucrez de prea multă vreme în domeniul ăsta! a fost riposta.

Morley a-ncercat din nou să vorbească. M-am aplecat deasupra lui şi mi-am lipit urechea de buzele sale.

— … prins-o? a reuşit el să rostească.

— Sigur c-au prins-o. Mulţumită ţie. Ar trebui să capeţi o decoraţie, i-am spus.

Muşchii feţei i s-au mişcat în ceva ce trebuia să exprime un zâmbet. Rourke şi Harrigan şopocăiau între ei. Nu le puteam auzi cuvintele, dar n-aveam nevoie de un cititor de gânduri pentru a şti că ei evaluau şansele lui Morley şi nu erau deloc încântaţi de rezultatele acestei evaluări. Am rămas cu toţii aşa, până ce a sosit Parkins, un bărbat

sfrijit şi trist, care nu-şi pierdea timpul cu vorbăria. El a tăiat hainele în jurul rănii lui Morley. După puţin timp. S-a ridicat şi m-a privit:

— Omul acesta nu poate fi mişcat din loc. A pierdut deja prea mult sânge. Nu pot să risc să fie hurducat într-o ambulanţă.

— Nu puteţi face nimic pentru el, domnule doctor? a-ntrebat Harrigan. Parkins a-ndreptat spre el o privire rece:

— Bineînţeles că pot! Trebuie să extrag din el bucăţica aia de metal. Asistenta mea se află acum în maşina de afară. Vă rog să mi-o trimiteţi aici. Toţi ceilalţi – afară! Trebuie să am o linişte absolută.

Simţeam că Parkins ăsta ştie ce face. Într-un fel, îmi dăruise încrederea. Am ieşit tiptil cu toţii, în frunte cu Rourke, care s-a dus s-o cheme pe asistentă. Marcia ne-a condus în camera unde ne petrecuserăm atâtea ceasuri în noaptea când murise soţul ei. Se pare că există o regulă valabilă pentru situaţii ca aceasta. Marcia şi cu mine am ocupat exact locurile de data trecută. Harrigan şi Rourke şi-au aflat şi ei nişte locuri de parcare.

— Ce zici de asta, Preston? Noi doi am obţinut nişte mandate de arestare pe cu totul alte nume! Asta venea de la Harrigan.

M-am uitat la Marcia. Acum, când toată tevatura se sfârşise, a redevenit fetiţa pierdută pe care o văzusem când am venit aici.

— Eram sigur doar de un lucru, am răspuns eu. Anume, că chiar de la început, am fost luat drept fraier. Un bărbat a venit să mă angajeze pentru un caz de şantaj. În aceeaşi noapte, şantajistul este ucis iar victima se sinucide. Cu asta n-am mai fost eu de acord. Devenisem punctul de atracţie. Sigur că omul a fost şantajat, v-o spune asta Mark Preston, detectivul particular. El a fost angajat s-o determine pe fată să renunţe. Am simţit că nu-i în regulă ceva.

— Mai este şi nota pe care mi-ai arătat-o, a intervenit Wilson. Aia a fost sigur scrisă de Benedict Van Huizen.

— Am eu o idee şi despre nota aia. Am scos-o din buzunar şi i-am întins-o. Ai observat că n-are dată? Acesta este Punctul Unu. Punctul Doi, este că nu apare numele meu.

— Scrie aici – „omul P”, a obiectat Wilson.

— De acord. O mulţime de indivizi au nume care încep cu litera P. De exemplu, George Porter.

Rourke bătu gânditor în notă cu arătătorul.

— Crezi că asta s-ar putea referi la Porter?

— Posibil. Cred că Porter a dat brusc de nişte parale, pe care şi le procura de la Dean Hillier. Iar Hillier fusese autorizat să le scoată din contul personal al şefului său.

— Dar pentru ce? Vreau să spun, de ce Hillier trebuia să angajeze un individ de teapa lui Porter, pentru a face ceva?

Mi-am extras din pachet o *Old Favorite* şi mi-am vârât-o între buze.

— George Porter era un ex-poliţist. Îţi aminteşti că Schultz avea impresia că-l cunoaşte de undeva pe Hillier? Bineînţeles, mi-am închipuit că-i vorba de vreo poză din ziar sau ceva similar. Dar m-am apucat să raţionez. Se pare că este posibilă o legătură între Porter şi Hillier. Schultz credea că înfăţişarea lui Hillier îi este cunoscută. Încep să mă întreb de nu cumva Porter o fi pus laba pe Hillier pentru ceva. Dacă da, atunci prin dosarele poliţiei, pe undeva, trebuie să existe vreo fotografie de-a lui. Schultz tocmai a terminat stagiul de boboc, care include şi o lună în care tot ce avea de făcut era să se uite la mutrele din arhivă, în fiece zi, din zori şi până-n seara.

— Începe să se contureze, a şoptit Rourke. Şi tu ai găsit o astfel de fotografie?

Am dat din cap afirmativ.

— Am coborât la seifurile cu informaţii despre crime de la sediul ziarului „Globe”. Acum trei ani,

Porter a arestat un bărbat numit Hillier, într-un caz de tentativă de extorcare. Era vorba despre una dintre afacerile acelea când o tipă se agaţă de un bărbat însurat, cu un ridicat nivel al valorii conturilor la bancă. În momentul în care tensiunea nervoasă a acestuia ajunge, graţie ei, la cota maximă, apare şi eroul. De rândul acesta – Hillier. El se declară ca fiind soţul ei şi, dacă netotul nu doreşte ca prima pagină a ziarelor să fie acoperită de numele său, atunci… etcetera… Drept urmare, tontul scoate paralele. Doar că ăsta n-a făcut-o. El a chemat poliţia să-l ajute. Poliţia s-a prezentat în persoana lui Porter. Soţul fals era Hillier.

— Iar soţia, Rona Parsons, a sugerat Harrigan.

— Aşa ni se pare nouă acum. Prima oară ea a scăpat. Nu există nicio fotografie cu chipul ei, numai un nume – Ivy Hart.

— Ce s-a întâmplat cu Hillier? a-ntrebat Rourke foarte interesat.

— Nimic. După ce a pus Departamentul Poliţiei să se agite şi să cheltuiască destule parale, individul a refuzat să apară în faţa justiţiei. A spus că totul va ieşi la iveală şi că va fi şi el pus la pământ.

— Aşa ceva se-ntâmplă în fiecare zi! a exclamat Harrigan.

— Aşa-i. Deci, Hillier a ieşit ca om liber şi, probabil, s-a dus s-o reîntâlnească pe Ivy Hart. Îmi imaginez ce-ar fi însemnat o astfel de pereche pentru Monkton City, în următorii cinci ani. Apoi, le-a surâs luminos norocul cu Benedict Van Huizen, cu banii adunaţi la ciorap, şi-au închipuit, evident, că oraşul s-a răcit suficient pentru a se putea reîntoarce aici. Ivy, sau Rona, cum o cunoaştem noi, a început activitatea cu Van Huizen. Avea şi înfăţişarea şi calităţile necesare pentru obţinerea reuşitei depline. Poate că la început intenţionaseră să-şi joace obişnuitul rol, dar apoi au decis că dăduseră peste ceva de proporţii considerabile. Era posibil ca, până la

urmă, ea să se şi mărite cu tipul. Totuşi, deveniseră prea hrăpăreţi. Nu uitaţi, Hillier nu era decât un escroc de rând. Arăta bine şi avea studii superioare, exact tipul de om care poate fi secretarul particular al cuiva de talia lui Benedict Van Huizen.

— Am priceput care-i schema, a intervenit Rourke. Hillier începe treaba cu Van Huizen. Exact în momentul când totul este pus la punct, George Porter îl recunoaşte şi se duce să colecteze un bănuţ pentru zile negre.

— Aşa văd şi eu lucrurile. Desigur, Hillier personal n-avea un sfanţ. Vreau să spun, nu în cantitatea necesară pentru a-l ţine la distanţa cuvenită pe un individ ca George Porter. Aşa că el i-a băgat pe gât patronului o istorioară despre ceva ce trebuia făcut, indiferent ce-o fi fost aia, înscriindu-l astfel pe Porter pe ştatul de plată al acestuia.

— Şi a avut grijă s-o întoarcă astfel, încât să-şi determine şeful să-i scrie o notă, în care să-i spună s-o facă, a completat Harrigan, care ascultase până atunci cu ambele urechi ciulite.

Am ridicat din umeri, iar fumul albăstrui care se înălţa din ţigara mea, s-a răsucit ca un dansator oriental.

— N-aş putea spune de ce, dar nu cred aşa ceva. Nota a fost doar o întâmplare. Un tip cu mintea contorsionată cum este Hillier este capabil să întrezărească utilitatea unei asemenea note în acţiuni viitoare. Când a sosit momentul, tot ceea ce i-a trebuit a fost să-i iasă în cale un individ al cărui nume să-nceapă cu litera P. Şi eu am fost cel ce a tras chibritul cel scurt.

Rourke s-a ridicat, a căscat şi şi-a întins braţele pe deasupra capului.

— Aş fi în stare să dorm o lună de zile, ne-a declarat el. Dar se-ntrevede o zi foarte agitată. Preston, în chestia asta este, totuşi, o gaură enormă. De ce crezi tu că Hillier şi cu fata ar fi

fost dornici să omoare găina care le oua ouă de aur? N-are niciun sens.

— Nu cred că fata a avut vreun amestec în treaba asta. Hillier suferea de o boală rea pentru un şarlatan de profesie – îi plăceau jocurile de noroc. I-a datorat lui Kalmus, până săptămâna trecută, patrusprezece mii.

— Şi i-a plătit pe toţi deodată, după ce a devalizat contul personal al şefului său, a completat Rourke.

— Vineri. El ştia că Van Huizen va primi o notificare din partea băncii, dar asta nu s-ar fi putut întâmpla până luni, cel târziu, dacă avea noroc. Aşa că n-avea decât două zile pentru a duce la capăt ceea ce avea el de făcut. Se aştepta să fie ceva de genul ăsta, deoarece a trimis imediat după Cheryl Morley.

Harrigan şi-a încrucişat picioarele şi şi-a plimbat un deget de-a lungul dungii de la pantaloni.

— Poate că-i din cauză că n-am dormit destul, dar nu pricep chestia cu fata. Cum puteau ei spera să rezolve problema cu ceva de felul „tu eşti tatăl copilului meu”?

— Ei n-au sperat, am replicat eu. Întregul aranjament îi aparţinea doar lui Hillier. Fata habar n-avea de asta. Ea credea că Hillier o va ajuta cumva să-l preseze pe Ed Newman.

La auzul acestui nume, încheieturile degetelor Marciei s-au albit, în vreme ce ea strângea cu putere batista. Era primul semn pe care ni l-a oferit că ea asculta cu adevărat.

— Vrei să spui că însuşi Hillier a scris scrisoarea de şantaj? Acesta a fost Rourke.

— Sunt sigur. Urma să sosească aici cu poşta de dimineaţă. Doamna Van Huizen vă poate relata despre asta. Bănuiesc că soţul dumneavoastră avea obiceiul ca, înainte de a porni spre birou, să controleze dacă nu-i ceva mai important în corespondenţă.

Tot timpul cât am vorbit, nu mi-am dezlipit ochii de pe ea, nelăsându-i altă alternativă, decât să-mi întoarcă privirea.

— Poşta de dimineaţă era deschisă de Dean. Dacă găsea în ea ceva ce trebuia adus la cunoştinţa soţului meu, îi arăta după micul dejun.

— La fel s-a petrecut şi cu scrisoarea de şantaj?

— Da. La început, soţul meu a râs, dar Dean a scos în evidenţă marea publicitate defavorabilă care rezultă din aşa ceva. Şi-a subliniat că nu era chiar momentul potrivit pentru asta.

— Exact. Şi-atunci, soţul dumneavoastră l-a lăsat pe Hillier să rezolve totul, dacă va fi posibil. Dacă nu, va interveni personal.

— S-a spus ceva mai mult sau mai puţin asemănător, a acceptat ea.

— Mulţumesc. Buun, deci aceasta a fost modalitatea prin care domnul Dean William Hillier şi-a înălţat eşafodajul, m-am întors eu către cei doi ofiţeri de poliţie. Marţi dimineaţă el a pornit să acţioneze, vizitându-l pe cretinul numit P şi cum i-o mai spune. Pe mine.

Rourke stătea cu spatele lipit de perete.

— Tocmai mă gândeam – Hillier a apărut la timp foarte scurt după împuşcătură. Îmi închipui că lucrurile au stat cam aşa: Mai întâi a ucis-o pe fată în oraş. După aceea a venit aici, intrând pe alee cu farurile stinse. Porcăria aia de gard viu, pe unde, dacă vrei s-ajungi în vecinătatea casei, trebuie să-ţi azvârli volanul afară, este un splendid ascunziş pentru un automobil. Apoi s-a dus pe jos în spatele casei şi a intrat prin fereastra pe care o lăsase deschisă la plecare. Lui Benedict Van Huizen nu i s-ar fi părut ciudat să-l vadă. Hillier locuia totuşi aici. Înainte de culcare, Van Huizen obișnuia să bea un păhărel, aşa că Hillier s-a îngrijit să-i toarne în whisky un somnifer. După ce l-a adormit, a fost floare la ureche să-i vâre arma în gură şi să termine astfel totul.

— Pare a fi corect, a intervenit Harrigan. Dar de ce atâtea complicaţii. De ce nu l-a ucis pur şi simplu încheind astfel întreaga afacere?

— Pentru că un omor este un omor. Începe să acţioneze poliţia, i-am amintit eu. Cred că el a vrut să dea impresia că asasinul a-ncercat să însceneze o sinucidere. A lăsat câteva lucruri în preajmă – paharul, un muc de ţigară şi un şal care-i aparţinea doamnei Van Huizen. Oricine ar fi fost de acord că, aşa cum stau lucrurile, ea era primul suspect şi, în plus, ea nu deţinea nici măcar un alibi adevărat pentru momentul crucial. Hillier se asigurase deja de asta. A aranjat ca o mulţime gălăgioasă să vină să joace la *Club*. Ştia că Marciei n-o să-i placă să rămână acolo, câtă vreme erau şi ăia. Nu cred că plănuise ceva rău împotriva ei. Cu banii pe care-i deţinea ea, s-ar fi găsit un martor care să jure c-a văzut-o unde şi când trebuia.

— Deci crezi că toată chestia a fost făcută pentru a amâna acţiunea atât cât dorea el? a-ntrebat Rourke.

— Da. Necazul consta în existenţa lui George Porter. El ar fi priceput imediat că Hillier are un amestec aici. În plus, el lua bani şi de la Newman, pe baza promisiunii de a nu-i sufla doamnei Van Huizen nimic despre Cheryl Morley. Când Porter a auzit despre cele două morţi, a fost sigur de un lucru – aici era de el! Din punctul său de vedere, răspunzători erau fie Hillier, fie Newman. Nu se putea duce la poliţie, dar a văzut numele meu menţionat în ziar. Ştia că poate vorbi cu mine, fără ca eu să repet la postul naţional de radio ce-mi comunicase. Aşa că, după ce s-a dat la fund douăzeci şi patru de ore, a venit la mine în toiul nopţii. Îşi închipuia că va fi vorba de un pariu pe care-l va câştiga cu siguranţă. Însă prea se făcuse lacom. Ar fi trebuit să se mulţumească cu acea ultimă îmbucătură luată de la Ed Newman. Probabil că, la *Club*, s-a întâlnit cu Hillier.

Rourke şi-a strâns buzele şi printre ele a ţâşnit un fluierat scurt.

— Şi Porter, nu? Am primit un raport de rutină despre el – „a lovit şi a părăsit locul faptei”.

— Doamnă Van Huizen, am întrebat eu, avea Hillier acces la vreunul dintre automobilele familiei?

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Sigur că da. Putea, oricând era necesar, să ia o maşină.

— Mulţumesc. Curând după accidentul lui Porter, una dintre maşinile dumneavoastră se afla parcată în faţă la *Club Rendezvous*, cu zgârieturi proaspete de-a lungul caroseriei şi cu aripa din faţă deteriorată. Se afla acolo şi maşina doamnei Van Huizen, dar era un alt model. Cred că-n treaba asta a dat o mână de ajutor Rona Parsons. Hillier i-o fi relatat istoria în ajun, la sosirea ei la Monkton. Pentru el a fost un şoc, aflând că Biroul Şerifului decretase moartea lui Van Huizen ca fiind o sinucidere.

Harrigan a tuşit şi a început să se joace cu butonii de la cămaşă. Îmi părea rău de el, dar nu cine ştie ce. Ştiind că Dunphy este un băiat atât de urâcios, ar fi trebuit să-i controleze activitatea mai minuţios. Fiecare pas!

— A vrut să ne-ntâlnim chiar noaptea trecută, am continuat. Prima oară am fost nevoit să-l amân. A doua oară, n-a mai apărut el. Părerea mea este că era destul de iritat din pricina probelor care lipseau. Dorea să-mi comunice că văzuse şalul sau altceva. În timpul serii, amica lui l-a convins să renunţe.

— Probabil că despre el şi despre amica lui credea Şeriful c-ar face matrapazlâcuri în stil mare, a subliniat Harrigan. Când eşti de partea legii, te pomeneşti că ceilalţi se gândesc că tu faci nişte raţionamente atât de complicate, încât ei nu le pot bănui nici pe departe.

— Da, m-am arătat eu de acord. Au fost absolut siguri că aţi adunat probele pe care vi le-au pus la îndemână şi că nu faceţi decât să aşteptaţi momentul potrivit pentru a o-nşfăca pe doamna Van Huizen. Atunci, Rona Parsons şi-a imaginat că i-a sosit vremea. A-nţeles că Hillier este într-o poziţie afurisit de proastă. Hillier n-ar fi fost în stare să reziste nici zece minute după ce poliţia punea mâna pe el şi-atunci intra şi ea la apă şi nu-i mai rămânea decât să caşte gura la pereţii ăia înceţoşaţi. Aşa că, pentru a aiuri complet poliţia, s-a hotărât să repete figura. Marcia l-a omorât pe Hillier, după care a revenit aici şi s-a sinucis.

Marcia m-a scrutat cu privirea.

— Vrei să spui că femeia aceea venise aici ca… să mă omoare? a rostit ea cu un glas răguşit.

— Ceva de genul ăsta. Eraţi cam de aceeaşi statură, de aceeaşi culoare. Identificarea la hotel nu ţi-ar fi fost cu totul prielnică. Ai văzut-o cum era îmbrăcată?

Un rictus i-a strâmbat puţin gura.

— Am observat că abia dacă avea ceva pe ea în partea de sus a trupului, dacă asta este ceea ce ai vrut să spui.

— Exact asta am vrut să spun, am asigurat-o eu. Şi din acel motiv şi era astfel îmbrăcată. Funcţionarul de la hotel nici că i-ar fi remarcat trăsăturile feţei, privirile lui ne-ndreptându-se în direcţia aceea. Dar rochia îi ajungea pentru depunerea jurământului. Iar rochia aceea ar fi fost pe trupul dumitale, când te-ar fi găsit.

S-a cutremurat. Rourke a zis:

— Toate bune, dar eu am o mulţime de lucruri de făcut. La fel şi tu, Preston. Toată lumea vrea să-ţi ia declaraţii..

Harrigan s-a ridicat în picioare.

— Adevărat. De unde vrei să-ncepem?

Din orice punct am fi pornit, aveam mâinile legate şi mile de parcurs.

— Cred că, mai întâi voi începe cu şeriful. Vreau să-l văd cum îl trec toate apele.

— Cum doreşti, a ridicat el din umeri. Ai maşina aici?

— Da! Dă-i drumul, că vin şi eu peste vreo douăzeci de minute.

A ieşit, urmat de Rourke, care însă s-a oprit din drum şi mi-a spus:

— Auzi, Mark, să nu cumva să vii la departament până diseară. Am de gând să-mi supun patul unui interogatoriu drastic toată după-amiaza.

Când s-a închis uşa, Marcia a-nceput să vorbească:

— Ei, presupun că vă aşteptaţi la ceva felicitări, domnule Preston? Şi trebuie să discutăm şi despre onorariul dumitale, nu-i aşa? Cam cât iei de obicei pentru a-mpuşca un om nevinovat?

Am înghiţit ceea ce-mi venise pe limbă şi am aşteptat cinci secunde.

— După ultima noastră convorbire am avut impresia că am renunţat să ne mai înţepăm reciproc. Acum să-ţi spun ce s-a întâmplat cu Ed Newman. Şi cum ea se pregătea să riposteze, am adus-o la tăcere: Ai să-ţi ţii gura închisă şi ai să mă asculţi!

S-a supus. Pentru o clipă, a căpătat o-nfaţişare speriată de parcă m-ar fi crezut în stare să-mi scot pistolul în orice moment şi să-ncep să trag. Perfect, las-o să creadă astfel. Venise timpul ca Mark Preston să fie ascultat şi în regiunea aceasta.

— Azi dimineaţă m-am dus la Newman. Era iritat, ca să mă exprim mai delicat. I-am pus câteva întrebări şi pe loc m-am şi pomenit că-ndreaptă spre mine un enorm revolver automat. Băiatul era foarte tensionat şi cu siguranţă m-ar fi împuşcat. Asta e o chestie care-mi produce alergie. Am intrat imediat în rol şi am avut noroc. Cel scos pe targă a fost Newman.

— Am auzit la radio. Dar eşti un…

— Taci din gură! O să-ţi spun acum câteva chestii care n-au fost la radio. Ed Newman era şantajat de George Porter. M-ai auzit chiar adineaori spunându-le-o băieţilor ălora. Ţie ţi-a înşirat o peltea lungă despre anumite informaţii care ar putea fi transmise soţului tău. Trebuia să-ţi explice ceva, iar adevărul n-ar fi fost bine primit. Apoi au apărut cele două asasinate: Cheryl şi soţul tău. Pune-te-n situaţia lui Ed. El şi-a închipuit că ai aflat cumva de Cheryl şi că ţi-ai luat tălpăşiţa.

— Dar e ridicol, a protestat ea. Cum îşi putea el imagina…

— Vrei, te rog, să taci? În timp ce Ed medita la asta, i-a venit un oaspete – Dunphy, sergentul care a fost aici cu Harrigan în noaptea aceea. El avea mucul de la ţigara ta şi şalul tău, ambele găsite în bibliotecă imediat după crimă. Newman i-a dat pentru ele o mie de dolari. Acum avea certitudinea c-ai făcut-o tu. Aşa că, atunci când m-a văzut pe mine, n-a mai putut risca. A crezut că eram pe urmele tale.

— Înţeleg. Şi chiar crezi c-avea de gând să te omoare? Era aproape convinsă acum.

— În activitatea mea, omului i se dezvoltă anumite simţuri legate de aşa ceva. Sau le are, sau renunţă la meserie. Dar numai în poziţie orizontală. Ed m-ar fi ucis cu siguranţă.

S-a ridicat. În timp ce se plimba de colo-colo, continua să-şi maltrateze batistuţa.

— Nu-s decât un detectiv particular şi nicidecum consilier pentru suflete singuratice, dar cu toate astea, o să-ţi spun ceva. Cred că Newman te iubeşte cu adevărat. Poate nu chiar aşa cum stă scris în cărţi, cu orchestra de coarde şi flori de portocal, dar e gata să se lupte pentru tine, chiar ştiind că tu n-o vei afla niciodată. A fost o vreme când, dacă aş fi fost întrebat ce face Ed Newman în preajma unei fete care deţine mai multe milioane de dolari, aş fi răspuns: o afacere de mai multe milioane de dolari. Dar azi dimineaţă, când

am stat la capătul nefavorabil al treizeci şi opt-ului aceluia, mi-am schimbat opiniile. Ed m-ar fi ucis, şi asta numai şi numai de dragul tău.

— E-adevărat, domnule Preston?

— Adevărat, doamnă. Nu-mi distrug eu orice şansă pe lângă o femeie bogată în fiecare zi, pentru a o lega de altul.

S-a oprit în faţa mea, cu ochii înecaţi în lacrimi. Am mângâiat-o uşor pe braţ.

— Când ai telefonat ultima oară la spital? am întrebat-o.

— Chiar înaintea sosirii dumitale. Mi-au spus că este în afară de orice pericol, dar că totuşi, va avea o anume stare de slăbiciune mai multă vreme.

M-am aplecat şi am sărutat-o repede pe buze. A fost mirată, dar nu s-a îndepărtat.

— De ce-ai făcut asta?

— Afurisit să fiu dacă ştiu de ce! Bănuiesc c-ar fi un mod de-a ieşi dintr-o stare de stres. Crede-mă, în dimineaţa aceasta, Ed nu mi-a oferit nicio alternativă. Trebuia să aleg – el sau eu – deşi asta nu mă încânta prea mult. Acum însă, mă simt excelent.

Era purul adevăr. Parcă-mi trecuse şi oboseala. Acum, când se-ndepărtase încordarea dintre noi, ea dorea să-mi pună o avalanşă de-ntrebări. Nu-mi părea prea rău, dar trebuia să închei toată povestea. I-am promis lui Harrigan că vin în urma lui şi mai aveam un motiv numai al meu, care mă obliga să fiu sigur că la două şi jumătate, în după-amiaza aceasta, mă voi afla în Monkton City. În faţa uşii grele, de la intrare, mi-a spus:

— La revedere. N-am avut noi prea multe clipe de înţelegere în tot timpul acesta, nu-i aşa?

— Da. Bănuiesc că este o problemă de chimie. Oricum, de-acum încolo putem să ne ţinem la distanţă unul de celălalt.

Mi-a întins mâna.

— Cred că-i cel mai bun lucru. Când eşti în preajma mea, am reacţii nervoase. Cred că şi

dumneata la fel.

Ştiam ce vroia să spună. Mâna ei era rece şi fermă. A rămas în uşă şi m-a condus cu ochii până ce am trecut de înaltul gard viu.

CAPITOLUL ZECE

Undeva se auzea un ceas bătând de trei ori. Am coborât din maşină şi am intrat prin uşa de sticlă. Chiar în spatele ei se afla un bărbat îmbrăcat în negru şi cu cravată neagră. Avea o-nfăţişare solemnă şi, cu o mişcare lină a braţului, mi-a indicat o uşiţă dintr-un perete lateral al încăperii. Am intrat. Aici, mirosul de tămâie era foarte puternic. Un individ, cred că fratele geamăn al celui de-afară, m-a condus spre un scaun. În capelă eram doar noi doi.

A fost o ceremonie foarte scurtă. Dar cred că a fost impresionantă, iar eu m-am bucurat că eram prezent acolo. Când totul s-a terminat, o orgă ascunsă a înălţat un crescendo şi cutia de mahon a pornit-o către un perete. Fără niciun zgomot, o porţiune s-a ridicat şi cutia a alunecat pe-acolo, dispărând în întuneric. După care, peretele s-a închis la loc şi muzica a dispărut. M-am ridicat şi am pornit spre ieşire, în timp ce omul numărul doi îmi ţinea uşa deschisă. În prima încăpere, omul numărul unu şi-a lăsat foarte, foarte puţin capul în jos.

— Sunt convins că aţi fost satisfăcut din toate punctele de vedere. Vocea abia i se distingea.

— Mulţumesc. Totul a fost excelent.

A tuşit încetinel, dar în locul acela, tuşea sa a răsunat ca o bubuitură de tun.

— Vă rog să mă scuzaţi, faceţi parte din familie?

— Ei… nu… Nu. Eu doar m-am gândit… aşa, doar m-am gândit… Mi s-a părut că cineva ar trebui să…

— Chiar aşa. Înţeleg. Să sperăm că acum o să-şi afle şi ea liniştea.

După capela cea umbroasă, soarele de-afară părea teribil de aprig. Mi-am scos o ţigară şi mi-

am aprins-o, trăgând fumul adânc în interior. Trista întunecime rămăsese în urmă. În faţă, se-ntindea strada scăldată în raze de lumină. Din câte ştiu eu, pot spune că asta este tot ce ne-a fost dat. Eram totuşi bucuros c-am fost acolo.

Acum puteţi spune că, de fapt, eu am văzut-o de două ori pe Cheryl Vickers.

Table of Contents

CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE

Table of Contents

CAPITOLUL UNU	3
CAPITOLUL DOI	28
CAPITOLUL TREI	48
CAPITOLUL PATRU	66
CAPITOLUL CINCI	86
CAPITOLUL ŞASE	103
CAPITOLUL ŞAPTE	125
CAPITOLUL OPT	152
CAPITOLUL NOUĂ	175
CAPITOLUL ZECE	201